

KHƠI MÙ SƠN ĐẠ.

1. Ba Hôm Trước Phát Sinh Chiến Sự.

Trên đây đã có nói Liễu Tồn Trung tiễn Kha Ngọc qua sông tới Lâm An.

Lâm An là đất đế đô, không sợ cường đạo cản đường cướp bóc. Trong thâm tâm chàng an tâm vô cùng, thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, chàng liền tiến vào trong khu núi non trùng điệp noi theo đường tắt tới Trấn Giang.

Lần trước, chàng thừa lúc đêm tối dò thám Bắc Cố sơn cũng đã có đi qua Trấn Giang.

Vì vậy Trấn Giang không phải là một địa phương xa lạ đối với chàng.

Lúc chàng tới nơi, thấy từng đội binh sĩ cầm khí giới sáng ngời đi đi lại lại tuần phòng. Khắp đường phố cảnh tượng rất khẩn trương nghiêm trọng, nhà nhà đều đóng cửa cài then đi tị nạn.

Liễu Tồn Trung thăm dò, thì được biết ba hôm trước đây đã phát sinh một trận chiến rất khốc liệt.

Tân Khí Tật dùng kỵ binh phục kích Hoàn Nhan Xương đại thắng một trận.

Vì vậy toàn vùng Trấn Giang mới bố phòng vô cùng nghiêm mật như trên.

Liễu Tồn Trung từ trước tới nay chưa hề gặp gỡ Tân Khí Tật lần nào, nhưng còn nhớ ngày nọ cùng Hà Ngọc Trì cứu thoát Viên Tôn Kiệt. Ông ta có nói sẽ tới họp mặt cùng với Tân Khí Tật, cùng mưu đồ đại nghiệp.

Chàng nghĩ bụng:

“Tuy mình chưa có duyên gặp gỡ Tân tướng quân, nhưng Viên đại nhân thì mình đã quen biết, khi ta tới nơi thế nào ông ta cũng nhận ra được ngay”.

Chàng lại nghĩ tiếp:

“Trong mật hàm Thi Huyền trưởng lão đã chỉ rõ, bảo mình phải ngấm ngầm bảo vệ chớ nên để lộ hành tung, như vậy chắc thế nào cũng có dụng ý riêng”.

Nghĩ tới đó, chàng liền quyết định:

“Ta chớ nên kinh động Tân tướng quân vội. Hãy ngấm ngấm tuần thị một vòng xem tình hình ra sao đã.”

Quyết định xong, chàng liền đi vòng quanh phủ tướng quân cùng những vùng quanh đó một lượt để nhận rõ tình thế, rồi mới dùng qua loa cơm tối, ra phía ngoại ô tìm một ngôi miếu cổ nát chui xuống dưới khán thờ đánh một giấc ngủ.

Trống điểm canh hai, Liễu Tồn Trung liền nhóm dậy, phủi bụi bặm bám trên người, thi triển kinh công, tới thẳng tổng hành dinh của Tân Khí Tật.

Đêm ấy tuy nhiều lúc chàng gặp bọn binh sĩ đi tuần tra nhưng vì thân pháp của chàng cực kỳ nhanh nhẹn lướt đi như tên bắn nên không một ai phát giác được.

Tổng hành dinh của Tân Khí Tật chiếm một vùng đất rất lớn rộng. Bốn bên doanh trại la liệt.

Liễu Tồn Trung đi ngang những nơi đó, thấy binh sĩ trực đêm tinh thần rất sung túc, phòng giữ nghiêm mật, chàng ngấm ngấm khen ngợi thầm:

“Tân tướng quân điều binh nghiêm minh, quả nhiên danh bất hư truyền”.

Chàng đưa mắt quan sát, thấy giữa các doanh trại có một tòa nhà rất lớn cao hai tầng, đèn đuốc sáng choang như ban ngày liền nghĩ thầm.

“Chắc đây là nơi Tân tướng quân nghỉ ngơi”.

Chàng đang suy nghĩ, đột nhiên thấy ở phía Đông Bắc có một bóng đen lướt như bay trên mái ngói, như một con chim đại bàng vỗ cánh.

Bóng đen lướt tới phía trước một hàng hiên, nhanh nhẹn lộn mèo xuống mất dạng.

Liễu Tồn Trung thấy vậy cũng phải khen ngợi thầm:

“Thân pháp của bóng đen nọ nhanh nhẹn thật. Chẳng lẽ lại là thích khách do Đông Doanh phái tới?”

Nghĩ đoạn, chàng cảm thấy khẩn trương khôn tả, không do dự gì cả, chỉ thấy chàng thấp thoáng đã lướt thẳng tới chỗ bóng đen vừa biến mất dạng.

Thì ra nơi đây là trung ương của hành dinh. Bên trong đèn đuốc

khắp nơi, bỗng phát xuất những tiếng quát tháo của một tràng cười rất quái dị.

Liễu Tồn Trung ẩn thân ở ngoài song cửa, liền thò đầu nhìn vào bên trong. Chỉ thấy một ông già mặt đỏ, thân hình rất cao lớn, mình khoác áo bào, trên người không hề giắt theo binh khí, đang ngồi đối diện với một vị trung niên nho sĩ.

Chàng ngẩng nhìn vị trung niên nho sĩ nọ, thấy ngũ quan đoan chính thần thái đầy vẻ chính nghĩa. Trên bàn, trước mặt nho sĩ để đầy văn kiện. Xem như vậy, có lẽ nho sĩ trung niên này đang ngồi ở bàn xem xét văn thư. Trên vách tường phía sau lưng ông ta có treo một thanh bảo kiếm.

Liễu Tồn Trung bỗng nghe thấy ông già áo đen cười khảnh khách nói:

- Tân Khí Tật, xưa nay lão phu với người vô oán vô thù, mà lão phu chỉ vì muốn bài bác một lời nói mà hôm nay tới đây.

Liễu Tồn Trung nghe thấy lão già nọ nói như vậy liền giật mình nghĩ bụng:

“Thì ra nho sinh nọ lại chính là Tân tướng quân”.

Chỉ thấy Tân Khí Tật xéch ngược lông mày, trầm giọng hỏi:

- Chỉ vì bài bác một lời nói?

Ông già áo đen cười nhạt một tiếng đáp:

- Lão phu chỉ muốn biểu lộ thủ đoạn để đánh bại sự ước đoán của Thông Thiên Hiểu.

Tân Khí Tật bình tĩnh hỏi:

- Dự đoán của Thông Thiên Hiểu như thế nào?

Ông già áo đen đáp:

- Thông Thiên Hiểu đã tuyên bố trước mặt mọi người là không ai có thể hành thích được Tân Khí Tật, và hành dinh của Tân tướng quân nhiều cao thủ như vậy, các nhân vật Đông Doanh không tay địch thủ. Hắc hắc...

Tân Khí Tật chậm rãi hỏi tiếp:

- Nếu vậy lão tiên bối là nhân vật của Đông Doanh?

Ông già áo đen cười nhạt tiếp:

- Lão phu muốn đi đâu thì đi, đi đâu thì ở, Đông Doanh làm sao quán thúc nổi lão?

Tân Khí Tật hỏi tiếp:

- Thế lão tiên bối là ai?

Ông già nọ lạnh lùng đáp:

- Mạc Nam lão ma.

Bốn chữ “Mạc Nam lão ma” vừa thốt ra khỏi cửa miệng ông già, Liễu Tồn Trung đã giật mình kinh hãi. Chàng thường được nghe võ lâm đồn đại Mạc Nam lão ma là nhân vật thuộc nhóm “Vũ Trụ Ngũ Kỳ” ra tay rất ác độc, công lực cao nhưng tiếc thay, đã gia nhập vào bọn Thông Thiên Hiểu.

Chàng lại nghe thấy Mạc Nam lão ma lớn tiếng quát bảo:

- Tân Khí Tật, bây giờ ngươi chết đã có thể yên tâm nhắm mắt rồi. Lão phu muốn đem chiếc đầu của ngươi vứt ở trước mặt Thông Thiên Hiểu cho y sáng mắt ra.

Ngừng giây lát lão nói tiếp:

- Thôi ngươi mau lấy binh khí xuống đi. Lão phu sẽ nhường ngươi mười chiêu trước để ngươi chết cũng không còn oán thán.

Tân Khí Tật vẫn bình tĩnh thư thường không lộ chút gì là khiếp sợ cả, tay trái với thanh bảo kiếm treo trên vách lớn tiếng quát bảo:

- Lão Ma ngươi cam tâm làm ưng khuyển cho người Kim, bốn tướng quân cũng những muốn phí lời nói nhiều. Coi kiếm!

Ông ta sử dụng chiêu Bạch Xà Thổ Tín, đâm thẳng vào người Mạc Nam lão ma một kiếm.

Mạc Nam lão ma chỉ nhếch mép cười nhạt, nghiêng người né tránh. Thế kiếm đó liền đâm hụt.

Lão ung dung đếm:

- Một chiêu!

Tân Khí Tật không đợi cho đối phương nói dứt, bảo kiếm đã nhanh nhẹn tán công liên tiếp một hơi, kiếm quang thấp thoáng lóe mắt, khí thế mạnh mẽ vô cùng, biểu lộ ông ta cũng là một tay võ công cao cường.

Chỉ thấy Mạc Nam lão ma thân hình quay tít như chong chóng lướt vèo qua dưới đáy kiếm, miệng không ngớt đếm:

- Chiêu thứ chín rồi, chỉ còn một chiêu nữa thôi.

Bỗng Tân Khí Tật hét lớn một tiếng, lăng không phi thân lên phóng kiếm tấn công tiếp.

Liễu Tồn Trung núp ngoài song cửa cẩn thận theo dõi. Chàng thấy Mạc Nam lão ma không những nhường cho Tân Khí Tật mười chiêu, mà dù cho đến trăm chiêu cũng chưa chắc Tân Khí Tật đã làm thương tổn được tới vạt áo của lão.

Chàng liền thò tay lượm một viên đá ở dưới đất lên, nghĩ bụng:

“Nếu tới lúc cấp bách, ta sẽ tạm dùng viên đá này thay ám khí. Chỉ cần thích khách phải thối lui về phía sau đôi chút là được.”

Chàng thấy Mạc Nam lão ma bỗng quay người nhẹ nhàng tránh khỏi thế kiếm đó của Tân Khí Tật, đoạn lão quát bảo:

- Đã đủ mười chiêu, lão phu bắt đầu phản công nhé?

Liễu Tồn Trung tay cầm sẵn viên đá đợi chờ nghinh thần theo dõi tình hình.

Chàng thấy sắc mặt Tân Khí Tật vẫn thản nhiên như thường không hề coi sự an nguy trước mặt vào đâu cả, biểu lộ khí phách khác thường. Chàng khen ngợi thầm:

“Lâm nguy mà không loạn. Người này thật không hổ thẹn là một danh tướng của Đại Tống...”

Chàng chưa nghĩ dứt, đột nhiên thấy phía sau bình phong có ba người lướt ra, một nam hai nữ. Người nam ăn mặc theo lối đạo sĩ, chòm râu dài bay phất phơ còn nữ thì ăn mặc y phục ni cô.

Liễu Tồn Trung chăm chú ngắm nhìn họ không chớp nhưng tuyệt nhiên không nhận ra được là ai?

Thì ra vị đạo sĩ đó chính là Xung Vân đạo trưởng của Tùng Phong quan, còn hai ni cô là Diệu Huyền và Diệu Thông sư thái, trụ trì Thủy Nguyệt am. Ba người này đã theo dõi đoàn tù xa của Viên Tôn Kiệt tới Hắc Sâm lâm, trùng phải kế hoạch “Kim thiên thoát xác” của Thông Thiên Hiếu. Trong tù xa đột nhiên gặp phải Mạc Nam lão ma. Diệu Thông bị lão ma đánh trúng một chưởng, thọ trọng thương. Xung Vân cùng Diệu Huyền hai người cũng lâm vào tình trạng nguy cấp. Cũng may lúc ấy Liễu Tồn Trung ở Lạc Nhạn cốc đã đánh chết Truy Hồn Quả Thanh Giáp Nguyên cùng Phi Ứng Giang Bá, cướp được tù xa Viên Tôn Kiệt. Tin tức ấy lọt vào tai Mạc Nam lão ma, lão vội rời khỏi cuộc chiến tức khắc đuổi tới Lạc Nhạn cốc, ba người nói may mắn thoát nạn. Sau ba người được Thi Huyền trưởng lão ngầm chỉ thị đầu nhập Trấn Giang để bảo vệ Tân Khí Tật.

Lão Ma vừa thấy ba người xuất hiện, cười khanh khách nói:

- Tưởng là ai, hóa ra là ba tên bại tướng của mõ. Ngày nọ ở Hắc Sâm lâm, lão phu không rảnh tay diệt trừ các người, hôm nay lại dẫn thân tới nạp mạng.

Liễu Tồn Trung nghe nói đã rõ ba người nọ là ai. Vì giang hồ thường đồn đại: Xung Vân đạo trưởng cùng Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái ba người đã liên tay hợp kích mà thiếu chút nữa vẫn bị táng mạng dưới tay Mạc Nam lão ma.

Chàng vừa nghĩ tới đó liền biết ngay trong mật hàm của Thi Huyền trưởng lão có nói đã ngầm phái các cao thủ tới Trấn Giang bảo vệ Tân Khí Tật. Thì ra là ba người này.

Liều lúc đó chàng đã nghe Xung Vân đạo trưởng nói:

- Bần đạo làm việc nghĩa dù có phải chết cũng không hối tiếc. Lão Ma muốn hành thích Tân tướng quân trước hết phải bước qua xác chết của ba chúng ta đã.

Mạc Nam lão ma nhếch mép cười khẩy đáp:

- Giết ba người thật dễ như cắt cổ gà. Lão phu chiếu lệ cũ lại nhường cho ba người cùng tiến lên tấn công mười chiêu, sau đó mới trả đũa để giang hồ khỏi chê cười người lớn bắt nạt trẻ con.

Xung Vân đạo trưởng không thềm đáp lại, chỉ đưa mắt ra hiệu cho Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái.

Ba người hội ý xong, liền phân tán ra ngay, đứng theo hình chữ phẩm.

Vừa đứng vững Xung Vân đạo trưởng đã từ từ đưa tay ra phía sau lưng rút thanh trường kiếm. Diệu Huyền, Diệu Thông đều cầm phát trần.

Thế là nghiêm trận đã dàn sẵn sàng.

Mạc Nam lão ma chấp tay ra phía sau lưng, ung dung đứng ở giữa không coi ba người nọ vào đâu cả.

Chỉ thấy trường kiếm của Xung Vân đạo trưởng bỗng vung lên, miêng niệm kiếm quyết. Diệu Huyền, Diệu Thông phát trần cũng đồng thời điểm ra. Ba người phối hợp, bước chân bắt đầu di chuyển như hành vân lưu thủy.

Khi ở Hắc sâm, Diệu Thông đã bị trúng một chưởng của Mạc Nam lão ma đến nỗi thọ thương, lần này gặp gỡ lại, bà ta bỗng nổi hào khí, phát trần vừa vung ra đã như một đám kim bạc khổng lồ chụp thẳng Thiên Đình huyết của Mạc Nam lão ma.

Diệu Huyền sư thái công lực vốn hơn Diệu Thông một mức, hồi ở Hắc Sâm lâm, tuy đã bị lão ma dồn cho chân tay cuống quýt nhưng bà ta vốn là một người tính nết rất cố chấp, hễ càng gặp các nhân vật độc ác khó đối phó thì bà ta lại càng liều mạng tử chiến, không hề chịu lép.

Trong ba người, chỉ có Xung Vân đạo trưởng là lão thành thận trọng hơn. Ông ta biết rõ công lực của Mạc Nam lão ma, dù ba người bên mình liên tay cũng không phải là tay đối thủ.

Nhưng ông ta nghe đối phương nói nhường trước mười chiêu, tự biết sự thắng bại ở trong mười chiêu đó. Nếu như vẫn không hạ nổi đối phương thì cục diện hôm nay sẽ hung nhiều cát ít.

Nghĩ đoạn, Xung Vân thầm sợ Diệu Huyền bị cơn nóng giận làm cho mất lý trí, quên mất sự tiện nghi của mười chiêu đó, nên trước khi tấn công ông ta lớn tiếng nói:

- Lão Ma đã nhường ba chúng ta mười chiêu, nếu như không chiếm được tiện nghi, có phải chúng ta sẽ còn mặt mũi nào đứng trên giang hồ nữa.

Những lời nói cảnh giác đó quả nhiên có tác dụng. Diệu Thông lần trước đã bị thất thế, nhưng đó là vì giữa lúc bất ngờ, không kịp phòng bị.

Lúc này đối phương nhường cho mười chiêu chỉ tấn công, không cần bảo thủ, mà không thủ thắng được thì ắt phải cảm thấy đó là một sự cực kỳ sỉ nhục.

Diệu Huyền là người tính nết cố chấp, thích tranh cường hiếu thắng lần trước suýt bị đối phương đánh bại đã được một bài học rất thích đáng, nên mấy ngày gần đây đã không ngớt nghiền ngẫm những thế võ công của Mạc Nam lão ma sử dụng để mong rửa được mối hận ấy.

Cả hai nghe tiếng Xung Vân đạo trưởng nói như trên không dám sơ suất nữa, vì nếu tấn công hụt chiêu nào thì lại bớt đi một chiêu cơ hội, và cơ hội đó chỉ sợ vĩnh viễn không bao giờ có được nữa.

Khi phát trần của Diệu Thông phủ trùm Thiên Đình huyết của Mạc Nam lão ma, Diệu Huyền đã sớm đoán biết lão Ma tất nhiên phải lướt về phía sau tránh né, nên thế công của Tào Hóa Thuần chưa tới nơi, đầu vai Diệu Huyền đã chuyển động, lập tức lướt tới phía sau lưng lão Ma.

Quả nhiên Mạc Nam lão ma đã nói nhường mười chiêu, lão đã giữ đúng lời hứa; không trả đũa.

Đầu ngón chân lão khẽ nhún một cái đã lướt về phía sau liền lọt vào phạm vi công kích của Diệu Huyền tức thì.

Khi nào Diệu Huyền lại chịu bỏ qua cơ hội ngàn vàng đó, khẽ quát một tiếng, phát trần đã nhằm thẳng Ngọc Trầm huyết lão Ma quét tới.

Luồng sức lực của thế quét đó mạnh như khai bia phá đá, kinh lực dồi dào khôn lường, nhưng Mạc Nam lão ma đâu phải là một nhân vật tầm thường mà đã được liệt danh vào nhóm Vũ Trụ Ngũ Kỳ công lực đã tới mức siêu phàm nhập thánh.

Lão liếc mắt thấy bóng dáng của Diệu Huyền biến mất, biết ngay đối phương lần về phía sau lưng nên vừa lui về phía sau tránh thoát thế công ở Thiên Đình huyết của Diệu Huyền rồi bắn về phía trước từ từ hạ chân xuống mặt đất vuốt râu cười ha hả như điên cuồng.

Lão đã tránh thoát được thế tập kích của hai người một cách dễ dàng.

Thế tiến thoái tung mình của lão Ma chỉ xảy ra trong chớp mắt, thân pháp cực kỳ tinh diệu, khiến Tân Khí Tật đứng bên ngoài theo dõi cuộc chiến cũng phải ngấm ngấm khen ngợi thầm.

Xung Vân đạo trưởng thấy Diệu Thông, Diệu Huyền đã phát động thế công không dám chậm trễ, trường kiếm đã phát ra tiếng kêu như long ngâm, rung động không ngớt, liên tiếp tấn công luôn ba thế kiếm.

Ba thế kiếm này là bình sinh tuyệt học của Xung Vân, nhanh như điện xẹt, biến hóa đa đoan, ngờ đâu vừa tấn công ra đã thấy trước mắt hoa lên, bóng của lão Ma đã biến mất.

Liền lúc đó, ông ta đã nghe thấy phía sau lưng có tiếng quát tháo lạnh lạnh, Diệu Huyền, Diệu Thông đã song song nhảy tới tấn công.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã phóng ra liên tiếp mấy chiêu.

Liễu Tồn Trung phủ phục ngoài song cửa, thưởng thức bốn tay cao thủ lừng danh thiên hạ quây quần giao chiến, thấy Mạc Nam lão ma tránh thoát những chiêu thức của đối phương bằng bộ pháp rất quái dị khiến thế công của ba tay đại cao thủ tiếng tăm lừng lẫy võ lâm cũng không làm khó dễ lão chút nào, trong lòng cũng phải ngấm ngấm khen ngợi.

Chàng thấy không còn mấy chiêu nữa thì đủ số, liền nghĩ bụng:

“Nếu Mạc Nam lão ma nhường đủ mười chiêu, phát động trả đũa thể nào bọn Xung Vân đạo trưởng cũng gặp nguy hiểm. Mấy người này đều là nhân vật thuộc giới võ lâm chính nghĩa, hơn nữa lại phụng mệnh Thi Huyền trưởng lão tới ngầm hộ vệ Tân Khí Tật, vậy ta phải nghĩ cách cứu giúp họ kịp thời mới được”.

Chàng vừa cau mày lại đã nghĩ bụng được kế, liền cố ý cười nhạt một tiếng.

Mạc Nam lão ma vừa né tránh khỏi mười chiêu, đang định ra tay phản kích, bỗng nghe thấy tiếng cười nhạt ở bên ngoài cửa sổ, vội lớn quát hỏi:

- Ai đó?

- Mỗ đây.

Tiếng đáp vừa lọt vào tai mọi người, lão ma đã thấy một bóng đen từ ngoài cửa sổ tung mình lướt vào. Bóng đen nọ vừa thấy Tân Khí Tật đã cúi rạp người hành lễ cung kính nói:

- Tiểu nhân xin ra mắt tướng quân. Tới cứu chậm trễ, thật tội đáng muôn chết.

Khi bóng đen nọ vừa tới trước mặt Tân Khí Tật, Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái đều giật mình kinh hãi, lầm tưởng người nọ là đồng đảng của Mạc Nam lão ma, thừa lúc lão Ma vây quần lấy ba người, nhảy vào hành thích nên cả ba vội tung mình nhảy tới chặn ở phía trước mặt bóng đen.

Lúc ấy nghe thấy người nọ nói như trên mới đều an tâm nghĩ bụng:

“Thì ra tên này là võ sư hộ doanh tới tiếp cứu. Một võ sư tầm thường mà cũng đòi vào cứu viện chỉ tổ làm vướng chân vướng tay thêm”.

Lúc ấy Tân Khí Tật ngăn người ra nhìn, mặt lộ vẻ ngơ ngác vì thấy bóng đen nọ là một thanh niên mày kiếm mắt sao, lưng hùm vai gấu mà mình chưa hề gặp gỡ bao giờ.

Xung Vân đạo trưởng đã nhìn rõ mặt đối phương liền nghĩ bụng:

- Thanh niên này tuy tướng mạo khác thường, nhưng làm sao đủ tài ba để ngăn chặn nổi lão ma lợi hại này.

Lúc ấy Tân Khí Tật tuy thấy thanh niên này rất lạ mặt, nhưng lại tưởng chàng là một võ sư hộ doanh, nên chỉ khẽ gật đầu đáp lại.

Mạc Nam lão ma bỗng cười khánh khách nói:

- Ô, người có phải là bọn giá áo túi cơm bảo vệ Tân Khí Tật đấy không?

Liễu Tồn Trung ung dung quay người lại đáp:

- Đúng vậy, mỗ là người mới gia nhập đoàn vệ sĩ của Tân tướng quân đấy. Xem tình hình có lẽ lão là thích khách phải không?

Mạc Nam lão ma vốn không coi thanh niên này vào đâu cả lạnh lùng nói:

- Lão phu đúng là người tới giết Tân Khí Tật đấy. Nếu tiểu tử ngươi khôn hồn thì mau rời khỏi nơi đây ngay, lão sẽ tha mạng cho.

Liễu Tồn Trung mỉm cười hỏi:

- Lão có bản lĩnh gì mà đòi giết được Tân tướng quân?

Lão Ma cười hắc hắc đáp:

- Dù có là mười tên Tân Khí Tật lão phu cũng chẳng coi ra gì.

Lúc ấy Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền, Diệu Thông sư thái đã đứng theo hình chữ phẩm bảo thủ chặt chẽ, Xung Vân đạo trưởng liền quay sang nói với Liễu Tồn Trung:

- Bằng hữu mau lui ra bên ngoài, tập hợp võ sĩ trong doanh tới đây đối phó với lão tặc ngay đi.

Xung Vân đạo trưởng đã định bụng cuộc chiến đêm nay cực kỳ hung hiểm chỉ hy vọng ba người hiệp lực cầm chân được đối phương để đợi người tới tiếp cứu, dù có bị lão ma giết chết thì cũng cứu thoát được Tân Khí Tật. Ông ta đã nghe Liễu Tồn Trung nghiêm nghị đáp:

- Hiện tại Tân tướng quân đang lâm nguy, nếu vãn bối bỏ đi thì thật không yên lòng chút nào. Để vãn bối giết chết lão già này, hà tất phải kinh động tới người khác làm chi.

Diệu Huyền xen lời hỏi:

- Vị võ sĩ này kể miệng lưỡi cũng cứng cỏi đấy. Các hạ có biết lão Ma đây là ai không?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Tại hạ không được rõ.

Diệu Huyền nói:

- Lão Ma là một nhân vật trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ, Mạc Nam lão ma đấy.

Liễu Tồn Trung giả bộ như chùn hề nghe thấy cái tên đó bao giờ,

chỉ cười ha hả nói:

- Bất kể lão là Mạc Nam hay Mạc Bắc, cứ diệt trừ đi là xong hết.

Mạc Nam lão ma cười khánh khách nói:

- Hay lắm ! Tiểu tử này cũng to gan lớn mật đấy! Lão phu vốn định tha tính mạng nho nhỏ của mi, nhưng hiện giờ thì không thể buông tha được nữa.

Liễu Tồn Trung lạnh lùng nói:

- Lão là thích khách, tay sai của lũ bán nước, ta có giết lão cũng chẳng khác nào dùng chân giết đi một con kiến. Nào động thủ đi!

Mạc Nam lão ma sa sầm nét mặt nói:

- Lão phu xưa nay có một quy củ, hễ đấu với ai cũng nhường mười chiêu. Vậy tiểu tử ngươi hãy ra tay đánh đủ số chiêu ấy đi, rồi tính đến cái mạng nhỏ nhút của mi cũng không muộn.

Liễu Tồn Trung ung dung hỏi:

- Nếu như trong vòng mười chiêu mỗi đánh bại được lão thì làm sao?

Mạc Nam lão ma cười khánh khách đáp:

- Nếu trong vòng mười chiêu ngươi có thể điểm trúng lão phu một thế nửa chiêu thức, lão phu sẽ thề từ nay không tới tìm kiếm Tân Khí Tật nữa.

Liễu Tồn Trung mỉm cười hỏi:

- Lời nói này của lão thật đấy chứ?

Mạc Nam lão ma mắng chửi:

- Ngươi có mau bịt cái miệng rắm rít lại không? Lão phu hành đạo trên giang hồ mấy chục năm nay, đã nói một là một bảo hai là hai, không bao giờ sai lời.

Liễu Tồn Trung nói:

- Nếu vậy mỗi cũng không đành lấy phần tiện nghi như thế nữa. Mỗi chỉ cần phát chiêu, lão cứ việc ra tay trả đũa không cần phải nhường nhịn gì cả.

Câu nói này không riêng gì Mạc Nam lão ma cả giận, mà cả Xung Vân đạo trưởng cũng đều nhận thấy thanh niên trẻ tuổi này thật không biết xấu tốt gì cả ăn nói bừa bãi, ngông cuồng như vậy.

Nhưng Tân Khí Tật đối với thanh niên ở trước mắt bỗng nảy sinh cảm kích, không sao nhịn được, xen lời nói:

- Lão ma đầu này võ công cao siêu khôn lường, dù nhường bằng hữu mười chiêu, chỉ sợ bằng hữu cũng không phải là tay địch thủ. Vậy chớ nên khách khí nữa.

Liễu Tồn Trung ứng tiếng đáp:

- Khỏi bấm tướng quân, không phải tiểu nhân ngạo mạn. Lão này nếu như để lão nhường trước mười chiêu, dù tiểu nhân có thắng được lão, lão cũng sẽ trở về bảo với đồng bọn là Đại Tổng chúng ta không có nhân tài.

Tân Khí Tật có lòng ái quốc rất cao, nghe chàng nói như vậy đành đáp:

- Thôi được, vậy bằng hữu phải cẩn thận.

Liễu Tồn Trung chấp tay cúi đầu cung kính tuân lời rồi quay sang Mạc Nam lão ma hỏi:

- Bây giờ lão xuất chiêu trước hay là mỗ?

Mạc Nam lão ma trong lòng đã tức giận tới cực độ, thấy tên tiểu tử trẻ tuổi này mục hạ vô nhân, không coi ai ra gì cả. Lão tung hoành trên giang hồ mấy chục năm nay, không hề gặp tay đối thủ, chứ đừng nói là gặp người nào có thái độ ngạo mạn đến thế, bất giác nổi giận bùng bùng, quát tháo:

- Đây là người tự tìm đến cái chết đấy nhé.

Dứt lời, lão vung chưởng bổ thẳng tới. Mạc Nam lão ma tuy xuất chưởng trong lúc bất ngờ, nhưng kinh phong đã nổi lên cuộn cuộn, lấn át tới trước mặt mọi người.

Liễu Tồn Trung từ khi nghiên cứu pho Thiên Nhân kinh giải dưới Ma Trảo hàn đàm tới giờ công lực đã tăng tiến rất nhiều, nhưng chưa có cơ hội thử thách với những cao nhân tuyệt thế.

Còn Mạc Nam lão ma danh hiệu được xưng tụng một trong nhóm Vũ Trụ Ngũ Kỳ võ công tuy thuộc vào loại tà đạo nhưng công lực tinh thâm không thể tưởng tượng được, chiêu thức cũng quỷ dị tuyệt luân, thiên hạ hiếm tay địch thủ.

Trong mấy tháng gần đây Liễu Tồn Trung thường tự cảm thấy thân hình nhẹ nhõm, thần khí thịnh vượng lướt đi như bay, nhanh nhẹn hơn trước gấp bội. Chàng thầm biết do sự tham ngộ Thiên Nhân kinh giải mà công lực mới tăng tiến khác thường như thế.

Nhưng phần công lực ấy tới mức độ nào thì chàng chưa có dịp thử thách.

Lúc này thấy Mạc Nam lão ma vừa vung chưởng lên đã đem theo luồng kinh phong ào ạt cuốn tới, chàng nghĩ thầm:

“Đây là một cơ hội hiếm có để mình khảo nghiệm công lực xem tiến triển ra sao. Được một cao thủ tuyệt thế như Mạc Nam lão ma làm đối tượng để thử thách, thử hỏi còn gì hay bằng nữa.”

Nghĩ đoạn chàng liền vung tả chưởng lên dùng tuyệt học trấn bang của Cái Bang là Chấn Thiên tâm pháp chống đỡ luôn.

Chỉ nghe “bốp” một tiếng, song chưởng va chạm nhau. Liễu Tồn Trung đột nhiên cảm thấy một luồng kinh lực mạnh mẽ dồn ép tới. Chàng vội vận khí đơn điền, một luồng chân khí bỗng cuộn cuộn xông lên, chặn đứng lấy kinh lực của đối phương.

Liễu Tồn Trung vừa vận chuyển chân khí, Mạc Nam lão ma đã hơi biến sắc mặt, song chưởng vừa chập lại đã rẽ ra làm đôi, hai người cùng bị đẩy lui về phía sau ba bước.

Như vậy về phần công lực thì đôi bên quân bình không hơn không kém.

Tân Khí Tật không hiểu rõ ắt giáp ra sao, nhưng Xung Vân đạo trường, Diệu Huyền, Diệu Thông đứng cạnh, cả ba đều là những tay đại hành gia trong lòng đều kinh dị thầm. Họ đã nhận ra một chưởng vừa rồi của Mạc Nam lão ma tuy đánh ra trong lúc bất ngờ, nhưng nếu đối mình vào cương vị của thanh niên nọ, chỉ sợ sẽ bị đẩy lui về phía sau hơn ba trượng là ít.

Nhưng viên võ sư hộ doanh mặt vẫn thản nhiên, mỉm cười dường như không coi chưởng thế của đối phương vào đâu cả.

Xung Vân đạo trường đầu óc bỗng nổi lên ý nghĩ:

“Võ sư hộ doanh này là ai thế ? Cứ xem chưởng phong của chàng ta vừa rồi, tuyệt nhiên không kém Vũ Trụ Ngũ Kỳ.”

Diệu Huyền sư thái cũng nghĩ thầm:

“Sao Tân Khí Tật có đâu được một cao thủ tuyệt thế như vậy ngấm ngấm bảo hộ? Đã có một nhân vật tài ba như thế, thì sao Thi Huyền trưởng lão lại còn yêu cầu ba người bọn mình tới trợ giúp làm chi?”.

Diệu Thông sư thái thì lại nghĩ khác:

“Không hiểu thanh niên này là ai? Ta phong thanh trong võ lâm đương kim nhân vật thuộc giới thanh niên thì Liễu Tồn Trung đứng đầu. Chẳng lẽ người này lại là Liễu Tồn Trung?”

Đoạn bà ta lại nghĩ tiếp:

“Nhưng nếu là Liễu Tồn Trung cũng chưa chắc đã có nổi công lực mạnh đến thế. Vì công lực là do sự tập luyện lâu dài lăm than chồng chất mà có. Chẳng lẽ chàng ta lại học hỏi võ công từ trong bụng mẹ? Thanh niên này trẻ tuổi như vậy, tại sao lại có được hỏa hầu cực kỳ thâm hậu đến như thế?”

Nghĩ tới Liễu Tồn Trung, Diệu Thông sư thái bỗng cảm thấy đầy sự nghi vấn trong đầu vì gần đây trên giang hồ đều đồn đại rất nhiều sự tích về Liễu Tồn Trung.

Có người nói: Chàng ta đã bị táng mạng dưới Ma trảo hàn đầm.

Có người nói: Chàng ta chỉ là một quân tử giả hiệu, là một tên giặc hái hoa.

Tin đồn đại gần nhất nói: Liễu Tồn Trung đã bị bang chủ trực xuất khỏi Cái Bang.

Nếu những lời loan truyền trên là đúng thì Liễu Tồn Trung cũng thuộc loại bàng môn tà đạo như Mạc Nam lão ma, hà tất còn tới đây làm hộ doanh võ sư bảo vệ Tân Khí Tật?

Ba người cau mày dăm chiêu nghĩ ngợi, rốt cuộc không ai giải đáp được thắc mắc của mình đều cùng ra mắt nhìn Mạc Nam lão ma thấy mặt lão xanh như chàm đỏ, hai bên má phùng lên hai cánh tay hơi rung động.

Vừa thấy tình hình trên, cả ba đã biết ngay Mạc Nam lão ma đang vận toàn lực, chuẩn bị tấn công một thế mạnh mẽ như trời long đất lở.

Liễu Tồn Trung mỉm cười đứng cạnh đó, thái độ rất ung dung, như nắm chắc được phần thắng lợi. Chàng nghĩ bụng:

“Ta mới chỉ dùng Chấn Thiên tâm pháp mà đã ngang tay với lão. Nếu dùng Thiên Nhân kinh giải thì ắt lão sẽ không tránh được thảm bại.”

Chàng chưa nghĩ dứt đã thấy hai cánh tay áo của Mạc Nam lão ma không giơ bỗng căng phồng lên. Lão hét lớn một tiếng kinh thiên động địa, chuyển mình bước tới, vung tả chưởng lên.

Lúc này cánh tay áo đã phồng to gấp trước mấy lần, nhắm thẳng người Liễu Tồn Trung đẩy tới.

Liễu Tồn Trung cũng giơ cánh tay phải lên, chiêu thức Phân Cung Quái Tượng trong Thiên Nhân kinh giải để thuận thế chống đỡ luôn.

Bồng chàng cảm thấy chân khí ở Huyền Xu huyết không sao vận chuyển được, tay không có chút kinh lực nào. Chàng giật mình thất kinh thẳm.

Ngày nọ ở Ma thảo hàn đầm, chàng đã bị Hỏa Thần giáo chủ đánh bắn tung ra đằng xa nhiều phen, nguyên chỉ vì Phân Cung Quái Tượng có lúc đắc dụng, có lúc không chút hiệu nghiệm. Khi đối địch chưa tuyệt đối nắm được sự tác dụng hoàn toàn. Sau Hỏa Thần giáo chủ bỏ đi chàng liền dùng Phân Cung Quái Tượng giao đấu với Lục Trảo Hà Mô, mãi cho tới lúc nguy cơ sắp sửa bị táng mạng dưới móng vuốt của con quái vật thì lại phát hiện kỳ tích.

Sau khi rời khỏi Ma Thảo hàn đầm, chàng không ngừng tham ngộ và chàng đã hoàn toàn thành công sử dụng được pho Thiên Nhân kinh giải một cách hoàn hảo.

Ngờ đâu lần này lại gặp phải trường hợp y hệt trước đây. Chuyện trên chỉ xảy ra trong nháy mắt, không kịp cho Liễu Tồn Trung suy nghĩ lâu.

Chàng vừa cảm thấy kinh lực không sao vận hành được, dù vận Chấn Thiên tâm pháp lên thì cũng không sao tránh kịp.

Trong lúc cấp bách, chàng vội uốn người lộn về phía sau tránh né nhưng đã chậm rồi, đầu vai đã bị kinh phong của Mạc Nam lão ma quét trúng.

Liễu Tồn trung đã như một trái cầu lăn long lóc vào vách tường.

Dưới tình hình đó, Xung Vân đạo trưởng đứng cạnh đó xem mới khê à lên một tiếng nghĩ thẳm:

- Thì ra vừa rồi Mạc Nam lão ma chưa sử dụng công phu mà chỉ khảo nghiệm thử võ sư hộ doanh này xem sao. Lúc này lão mới thật sự phát kinh lực, thì viên võ sư nọ làm sao chống đỡ nổi?

Diệu Huyền, Diệu Thông cũng cùng có ý nghĩ như trên. Trái lại Mạc Nam lão ma thì kinh ngạc khôn tả, không hiểu sao bồng đứng đối phương lại trở nên tầm thường như vậy?

Bản lãnh kém sút, một chưởng rồi đối với chưởng thứ nhất thật một trời một vực.

Tân Khí Tật thấy vị hộ doanh võ sư của mình bị đánh bắn vào góc tường liền tới nâng dậy, quan tâm hỏi:

- Người bị thương đấy ư?

Liễu Tồn Trung lồm cồm bò dậy, vội phủi bụi bặm dính trên quần

áo, thản nhiên đáp:

- Đa tạ tướng quân đã quan tâm tới, ty chức không sao cả.

Đoạn chàng lớn bước tiến lên, tinh thần còn sáng khoái hơn trước. Bọn Xung Vân ba người đều ngẩn người ra nhìn nhau, không hiểu nguyên nhân ra sao. Nhưng người kinh ngạc nhất phải nói là Mạc Nam lão ma.

Y rất rõ thế chưởng vừa rồi mình sử dụng tới tám thành công lực, dù là một con trâu cách một khoảng núi, bị trúng nội lực đó cũng phải ngã ra chết ngay tức khắc mà sao tiểu tử này bị chưởng lực đó quét trúng, mà không bị suy suyển chút nào, tinh thần còn tráng kiện hơn trước?

Mạc Nam lão ma càng nghĩ càng thất kinh, nam càng ngơ ngác thêm.

Lão đã phát giác ra tiểu tử trước mặt đây chính là một kinh địch bình sinh duy nhất mà mình gặp gỡ.

Lão ma vốn là một người lòng dạ nham hiểm độc địa và cũng cực kỳ kiêu ngạo, mắt cao tới tận trán, xưa nay không hề coi một nhân vật võ lâm nào vào đâu cả.

Sở dĩ lão tới Đông Doanh là đã trúng phải kế khích tướng của Thông Thiên Hiểu.

Thông Thiên Hiểu nói với lão trong Cái Bang Trung Nguyên còn có những nhân vật võ công trội hơn hẳn Mạc Nam lão ma. Hoàng Diện Phong Cái không cần phải đề cập tới, mà còn phải kể tới một tiểu tử trẻ tuổi tên Liễu Tồn Trung công lực còn trên cả Mạc Nam lão ma.

Mạc Nam lão ma nghe nói liền giận dùm dùm, tìm Hoàng Diện Phong Cái không được, lão lại không biết ai là Liễu Tồn Trung nên cứ tới ngày bực bội đấm ngực thùm thụp, la hét om sòm.

Lão không nhận nép mình dưới sự chỉ huy của Đông Doanh, không vào Thiên Khuyết thất của Tôn Kha Ba, mà chỉ mặc tình thao túng, tìm kiếm Hoàng Diện Phong Cái, quyết một phen thắng bại mới đỡ cơn tức giận.

Lúc này thấy thanh niên trước mặt lợi hại vô cùng, trong lòng bỗng cảnh giác, quát hỏi:

- Tên kia, mi có phải là Liễu Tồn Trung hay không?

Câu hỏi này của lão cũng chính là điều thắc mắc mà bọn Xung

Vân đạo trưởng muốn biết. Chỉ thấy Liễu Tồn Trung đứng khoanh tay không đáp miệng cất tiếng cười ha hả nói:

- Lão đã ưng thuận đấu với mõ mười chiêu sẽ không tới hành thích Tân tướng quân nữa, vậy chúng ta cứ đấu xong mười chiêu đã, mõ sẽ nói cho lão hay sau.

Mạc Nam lão ma tuy đã đánh văng Liễu Tồn Trung vào tường, trong lòng tuy giật mình kinh hãi nhưng vẫn không để lộ ra ngoài mặt nên vẫn cố giữ vẻ thản nhiên cười khảnh khách nói:

- Tiểu tử, chưởng vừa rồi của lão phu, ngươi đã không có sức chống đỡ. Nếu lão tấn công thêm hai chưởng chỉ sợ ngươi sẽ trợn mắt tắt thở, thì còn nói với lão phu sao được nữa?

Tuy miệng nói vậy, nhưng lão đã đột nhiên giơ tay mặt lên vỗ tới luôn, năm ngón tay giương ra căng phồng, to gấp đôi lúc bình thường.

Liễu Tồn Trung vừa bị thất thế nên không dám sử dụng Thiên Nhân kinh giải nữa. Chàng đưa tay vỗ ra một chưởng, dùng Chấn Thiên tâm pháp chống đỡ luôn.

Chỉ nghe thấy bùng một tiếng khiến cát bụi trên nóc sảnh rớt xuống rào rào.

Liễu Tồn Trung lão đảo lui về phía sau ba bước, trên mặt đất lưu lại ba vết nhân sâu hoắm, trên trán nổi gân xanh nhưng Mạc Nam lão ma bán thân trên chỉ hơi dao động còn chân thì không lùi nửa bước.

Người tinh tế vừa nhìn đã biết ngay chưởng này Liễu Tồn Trung lại bị lép vế.

Tân Khí Tật đứng cạnh trán toát mồ hôi, lo ngại thay cho Liễu Tồn Trung.

Nhưng dưới mắt Xung Vân đạo trưởng thì lại khác, thấy Liễu Tồn Trung đã có thể chống đỡ nổi một chưởng của Mạc Nam lão ma không thọ thương, đừng nói là ba bước mà dù có lui mười bước, hai chục bước, với phần công lực này trong giới võ lâm cũng đủ xưng hùng một phương, nếu ông ta thay vào trường hợp này, chỉ sợ chưa chắc đã chỉ bị đẩy lui hai chục bước thôi, mà còn thọ trọng thương là khác. Vậy không hiểu vị võ sư hộ doanh này là ai thế? Chẳng lẽ lại là Liễu Tồn Trung thật?

Nghĩ tới liễu Tồn Trung, Xung Vân đạo trưởng bất giác cảm thấy lòng nảy sinh hồ đồ, không biết chàng là chính hay tà mà theo lời

đồn đại của giang hồ gần đây thì những hành động của chàng bỗng thay đổi hẳn.

Lúc ấy Mạc Nam lão ma thấy thế chưởng vừa rồi đã lấn át đối phương. Tuy lão thâm nhận tiểu tử này công lực tới trình độ kinh người nhưng vẫn không phải là đối thủ của mình, liền yên tâm cười the thé nói:

- Tiểu tử đã phục chưa?

Liễu Tồn Trung thủng thẳng đáp:

- Hiện tại mới có hai chiêu, còn những tám chiêu nữa. Việc ai thắng ai bại, thiết tưởng hãy còn quá sớm sao lão lại vội vã hỏi phục hay không phục làm chi?

Mạc Nam lão ma cười the thé đáp:

- Việc thắng bại đã bày ra trước mắt, còn đợi bao giờ nữa? Hãy tiếp chiêu này của mỗ.

Tiếng nói vừa dứt, chưởng phong của lão ma đã quét tới nơi, nhanh như điện xẹt.

Liễu Tồn Trung lại giơ chưởng lên chống đỡ, nhưng vẫn dùng Chấn Thiên tâm pháp. Chỉ nghe thấy một tiếng hự, khi xuất chưởng tiếp chiêu, chàng đã không kịp vận đủ kinh lực, lại bị lão ma đánh bắn bay tung, lăn lông lốc, va chạm mạnh vào góc tường, làm thủng một lỗ lớn, gạch vụn bay tứ tung, rơi lên cả đầu và mặt chàng. Tân Khí Tật giật mình kinh hoảng, vội chạy tới đỡ Liễu Tồn Trung dậy, thấy chàng tinh thần sáng khoái như thường, không lộ chút gì là thọ thương cả, ông ta mới yên tâm.

Ông ta là một vị tướng quân có tài điều binh khiển tướng, mưu kế xuất chúng, thấy liễu Tồn Trung không phải là tay đối thủ với lão ma liền quyết định ngay một kế sách đối phó, quay sang nói với Xung Vân đạo trưởng:

- Đạo trưởng, lão ma đầu này võ công cao siêu khôn lường, không ai đương cự nổi. Vậy đạo trưởng mau ra phóng ám hiệu, điều động toàn thể quân binh tới đây vây bọc chặt, bắt cho được lão mang ra xử trảm.

Xung Vân đạo trưởng lắc đầu đáp:

- Điều này quyết không thể thi hành được.

Tân Khí Tật ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao thế?

Xung Vân đạo trưởng đáp:

- Lão ma đầu này, với tài ba của lão, dù có tới trăm vạn hùng binh lão cũng sẽ lấy thủ cấp các tướng đi như lấy đồ trong túi, thì sao có thể vây bủa mong bắt giữ lão được. Nếu như làm khó dễ lão nổi giận, trước tiên hãm hại tướng quân rồi cao bay xa chạy, thì thiên quân vạn mã cũng chẳng theo kịp được lão.

Tân Khí Tật nói:

- Chúng ta phải tùy cơ ứng biến, dù ngọc có nát đá cũng không toàn. Nếu cứ lẩn quẩn ở đây thì rồi cũng sẽ bị lão giết chết hết. Chúng ta có thiên quân vạn mã, thanh thế lẫy lừng, chẳng lẽ lại sợ lão già này?

Xung Vân đạo trưởng đáp:

- Bần đạo chỉ lo lắng cho sự an nguy của tướng quân, còn một mình lão ma đương nhiên không phải là địch thủ của thiên quân vạn mã chúng ta.

Tân Khí Tật nói:

- Trừ cách đó ra, bốn tướng quân không nghĩ ra được biện pháp nào khác.

Xung Vân đạo trưởng đáp:

- Thi Huyền trưởng lão có nói: Khi tướng quân gặp cơn nguy biến, cấp tốc tự nhiên sẽ xảy ra kỳ tích. Hiện tại viên võ sư hộ doanh này còn chưa thọ thương, còn trong thời gian tám chiêu nữa. Vậy chúng ta cứ đợi chờ giây lát rồi quyết định sau cũng không muộn.

Tân Khí Tật cau mày lại; suy nghĩ, nhận thấy lời lẽ đó cũng có lý đành đứng cạnh đó theo dõi cuộc đấu. Lúc ấy Liễu Tồn Trung đã rũ hết bụi bặm bám trên quần áo, lại lớn bước nghênh ngang tiến lên, khi còn cách lão Ma năm sáu bước thì dừng chân lại, khí thế chiến đấu rất dũng mãnh không có vẻ gì là e dè sợ hãi.

Mạc Nam lão ma lấy làm quái lạ nghĩ bụng:

“Chẳng lẽ tên này mình đồng da sắt chẳng ? Đã trúng liên tiếp hai chưởng mà vẫn không hề hấn gì như vậy? Không những thế, tinh thần tiểu tử còn sung mãn hơn trước là khác.”

Chưa nghĩ dứt, tay trái lão đã cuộn lên, lại vỗ ra một chưởng cực kỳ thần tốc.

Liễu Tồn Trung đã hai phen dùng Chấn Thiên tâm pháp, thấy công lực thua kém lão Ma rất xa liền nghĩ bụng:

“Lần này ta thử sử dụng Thiên Nhân kinh giải xem sao”

Đoạn chàng miệng niệm khẩu quyết, tả thủ đã đẩy thẳng về phía trước.

Ngờ đâu vừa vận kinh, cánh tay vẫn mềm nhũn như không có sức nên không phát ra được chút lực đạo nào.

Nói thì chậm, việc xảy ra nhanh không thể tưởng tượng được. Liễu Tồn Trung lại bị trúng chưởng của Mạc Nam lão ma, như con diều đứt dây bắn ra ngoài xa. Mạc Nam lúc này đã nắm chắc được phần thắng, không chậm trễ đã lao vút tới nơi, bồi thêm một chưởng.

Liễu Tồn Trung vừa lồm cồm đứng dậy, chưa ổn định tinh thần, đã cảm thấy kinh phong lấn át tới nơi, trong lúc tình cảnh không dung sợi tóc, chàng bỗng giơ cánh tay lên chống đỡ luôn.

Thế này chỉ sử dụng trong lúc tùy cơ ứng biến mà đẩy ra để tự vệ thì làm sao có thể chống đỡ nổi thế công kích bất ngờ của Mạc Nam lão ma mạnh như bài sơn đảo hải đến.

Ngờ đâu khi chàng vừa giơ cánh tay, bỗng có một luồng hơi nóng từ đơn điền bốc lên. Liễu Tồn Trung cả mừng, trải qua mấy phen kinh hiểm, chàng đã biết đó chính là hiện tượng kinh lực của Thiên Nhân kinh giải đã vận hành.

Lúc ở Ma trảo hàn đàm, chàng đã nhờ vào luồng nhiệt khí này mà đẩy lui được Hỏa Thần giáo chủ nhiều lần.

Tốc độ kinh lực của chàng vọt lên nhanh không thể tưởng tượng được. Liễu Tồn Trung vừa thấy cánh tay mình bao hàm lực đạo đã nhanh nhẹn đẩy ra, đỡ lấy thế công của Mạc Nam lão ma tức thì.

Đồng thời đã nghe thấy một tiếng “hự” nổi lên đã thấy Mạc Nam lão ma sắc mặt xanh như chàm đỏ, mắt lộ đầy vẻ kinh hãi, lui về phía sau liên tiếp mấy bước.

Sự biến hóa đột ngột này khiến bọn Xung Vân đạo trưởng đều trở mắt lên, ngơ ngác không hiểu, vì chỉ thấy Liễu Tồn Trung khẽ đưa tay lên hất một cái mà uy thế của chàng lại tới mức tối cao vô thượng đẩy lui được cả Mạc Nam lão ma thối lui về phía sau.

Đây cũng là bình sinh lần thứ nhất mà lão ma gặp phải.

Lúc này lão ma trong lòng rất hổ thẹn, vì lão không sao hiểu rõ chưởng vừa rồi của vị võ sư hộ doanh này là môn công phu gì?

Liễu Tồn Trung biết Thiên Nhân kinh giải đã phát sinh tác dụng, không chậm trễ, lại vỗ tiếp luôn một chưởng.

Kình lực của thế chưởng này còn mạnh hơn thế vừa rồi. Mạc Nam lão ma vừa vung chưởng chống đỡ đã cảm thấy chưởng tâm của đối phương có một luồng nhiệt nóng hổi, oai lực triển miên lấn át sang. Lão định nhảy lui về phía sau tránh né nhưng không còn kịp nữa, liền bị chưởng phong chấn động, lão đảo lui về phía sau mấy trượng, khí huyết rạo rực.

Liễu Tồn Trung dừng chân lại, không tiến lên truy kích nữa chậm rãi nói:

- Hiện tại mới chưa đầy mười chiêu mà lão đã thảm bại. Nếu chưa phục thì cứ việc tiến lên, tiếp thêm mấy chiêu nữa, mỗ sẵn sàng đón nhận.

Mạc Nam lão ma ngẩn người ra giây lát dường như đang suy tính điều gì, rồi bỗng hỏi:

- Bằng hữu, người vừa sử dụng môn công phu gì thế?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Mỗ cũng không biết nó là môn công phu gì, chỉ cần trong vòng mười chiêu đánh bại được lão là được rồi. Hiện tại xin lão giữ đúng lời hứa, đừng lên tới nơi đây hành thích nữa.

Mạc Nam lão ma nói:

- Được rồi. Lão phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy. Lão phu thề từ nay không tới đây làm thích khách nữa, nhưng sau này lão phu cũng sẽ kiếm người giải quyết cao hạ mới thôi.

Liễu Tồn Trung cười đáp:

- Mỗ sẵn sàng chờ đợi.

Mạc Nam lão ma hậm hực tung mình lên mái ngói trong thoáng cái đã biến mất dạng.

Tân Khí Tật thở hắt ra, như vừa đỡ được gánh nặng. Xung Vân đạo trưởng, Diệu Huyền, Diệu Thông ba người đều trầm ngâm suy nghĩ tìm tòi xem lai lịch của võ sư hộ doanh này như thế nào?

Lúc ấy thấy Mạc Nam lão ma đào tẩu như sự tỉnh ngộ, cùng tiến lên vây quần chặt lấy Liễu Tồn Trung.

Xung Vân đạo trưởng vội chấp tay hỏi:

- Các hạ thật là chân nhân không lộ tướng có khác. Bần đạo đường đột dám hỏi quý tính đại danh?

Liễu Tồn Trung vội hoàn lễ mỉm cười đáp:

- Tại hạ chỉ là một giang hồ tiểu tốt tên tuổi không đáng để đạo trưởng biết tới. Xin bái kiến.

Nói dứt chàng chấp tay vái chào một lượt, rồi tung mình nhảy ra bên ngoài cửa sổ.

Xung Vân đạo trưởng vội lướt theo ra thì đã sớm thấy biến mất tung tích của chàng.

Ông ta đành lắc đầu quay trở lại.

Liễu Tồn Trung rời hành dinh Tân Khí Tật liền nghĩ bụng:

“Trừ những đại nhân vật hãn thế như Mạc Nam lão ma tới làm thích khách thì Đông Doanh nếu có phái các cao thủ khác tới, Xung Vân đạo trưởng với hai vị sư thái nọ cũng đủ sức đối phó không xảy ra chuyện gì đáng tiếc nữa.”

Nghĩ tới đó chàng bỗng muốn tới Đông Doanh dò xét một phen.

Chàng đối với việc nữ đồ đệ của Vô Trần đạo sĩ bị bắt giữ tại Bắc Cốc sơn thường canh cánh bên lòng. Ngày nọ vì cứu Tố Tố mà thiếu chút nữa chàng đã bị lọt vào cạm bẫy của Đông Doanh. Sau xông pha khỏi vòng vây bị thọ thương chàng may mắn được nữ lang Kim quốc Hoàn Ngột Nhã ngấm ngầm cứu giúp. Liễu Tồn Trung lại nghĩ tiếp:

“Bây giờ ta hãy tới Bắc Cốc sơn một chuyến để xem Tố Tố đã được ai cứu ra chưa ?”

Bắc Cốc sơn là một nơi trọng địa, nhưng lúc này Liễu Tồn Trung công lực đã tiến bộ rất xa nên chàng đã vượt qua được các trạm canh của bọn cảnh vệ áo xám một cách dễ dàng.

Lúc ấy vào khoảng nửa đêm, thân hình Liễu Tồn Trung phiêu hốt như một bóng đen lướt qua eo núi Bắc Cốc sơn.

Chàng đưa mắt nhìn xuống bọn Tiềm Long đội tuần phòng dưới chân núi, thấy các trạm canh ven bờ sông được giám thị rất nghiêm mật.

Dãy nhà trắng ở dưới chân núi chính là hương khuê của Hoàn Ngột Nhã.

Lúc này nơi chàng muốn tìm kiếm là khu nhà mà ngày nọ đã giam giữ Tố Tố, chứ không dám tiến tới dãy nhà trắng nọ, vì nơi đó đầy rẫy cơ quan thần bí.

Những dãy từng ngang dọc cổ quái khôn lường. Ngày nọ nếu không nhờ Hải Đế Sa Lý Cửu giả dạng Tiềm Long đột cứu thoát hiểm bằng thủy lộ thì hậu quả không biết ra sao?

Liễu Tồn Trung nghiên cứu kỹ lưỡng hồi lâu liền khom mình lao tới ven sông, men theo bờ sông tiến tới.

Những trạm canh ở bờ sông tuy được canh phòng nghiêm mật, nhưng vì Liễu Tồn Trung thân pháp quá nhanh, chỉ trong chớp mắt hình bóng đã biến mất, nên bọn tuần canh đều hoài nghi tưởng mình hoa mắt.

Liễu Tồn Trung cứ thế lướt đi nhanh như tên bắn chỉ giây lát sau đã tới sau một tòa nhà kiến trúc rất quy mô.

Chàng đã nhận ra nơi đây chính là nơi mà bọn chúng đã giam giữ Tố Tố, liền nhẹ nhàng nhún người nhảy lên trên lầu, vòng ra phía ngoài.

Liễu Tồn Trung thấy bức đồ hình bát quái và chiếc mộc đình vẫn còn y nguyên, nhưng không thấy hình bóng Tố Tố đâu cả. Chàng nghĩ thầm:

“Nếu Tố Tố không được sư phụ cứu thoát thì tất nàng bị chúng đem đi giam giữ nơi khác.”

Chàng ngừng đầu lên nhìn, thấy phía đối diện với ngôi viện này còn có một dãy lầu khác, trong đó có một căn tỏa ra ánh sáng đèn le lói. Chàng nghĩ thầm:

“Trong căn lầu nọ có ánh sáng đèn, tất nhiên phải có người cư ngụ. Ta hãy thử tới đó xem sao.”

Nghĩ đoạn chàng khẽ nhún chân, xuyên qua song cửa, nhắm thẳng căn lầu nọ bắn vọt tới.

Chàng phục người dưới song cửa, ghé mắt nhìn vào bên trong quả nhiên thấy trong phòng có hai người mà chàng đã nhận ra được ngay.

Một tên là Cát Đạt Tố đại đồ đệ của Tôn Kha Ba, còn một tên là tam đồ đệ Cổ Đạt Lạt.

Liễu Tồn Trung vốn có sẵn cảm tình với Cổ Đạt Lạt vì chàng nhớ hồi đại náo Bắc Cốc sơn bị các võ sĩ áo xám Đông Doanh vây phủ trùng trùng điệp khắp mình mấy thọ kiếm thương sức tàn hơi kiệt, Cổ Đạt Lạt đã lăm phen có cơ hội sát hại mình nhưng đều hạ thủ lưu tình bỏ qua hết.

Liễu Tồn Trung là một người ân oán phân minh, điểm hảo ý này của đối phương chàng ghi nhớ mãi trong lòng.

Lúc ấy Cát Đạt Tố đang ngồi tựa trên ghế Thái sư đặt khuỷu tay lên kỷ trà, mắt đầy vẻ oán hận.

Cổ Đạt Lạt thì rảo bước đi lại trong phòng, cúi đầu nghĩ ngợi, như là có một việc phiền não gì rất lớn lao.

Bỗng nghe cát Đạt Tố nói:

- Người đã suy nghĩ kỹ chưa? Đây là một cơ hội hiếm có. Một là có thể lập được đại công, hai là nguyện vọng của người sẽ được thành toàn.

Cổ Đạt Lạt dường như không nghe thấy câu hỏi đó nhưng chân đã bước chậm lại.

Cát Đạt Tố thấy Cổ Đạt Lạt không trả lời, lại nói tiếp:

- Đây là diệu kế của Thông Thiên Hiếu sư gia. Người nên biết Thông Thiên Hiếu là Gia Cát Lượng tái sinh. Ông ta đã bày kế sách gì tất phải trăm phần trăm an toàn, thần không biết, quỷ chẳng hay.

Chỉ nghe thấy Cổ Đạt Lạt khẽ hừ nhạt một tiếng, tuy thanh âm rất nhỏ nhưng với một người công lực cực cao như Liễu Tồn Trung thì lại nghe thấy rất rõ ràng, đại khái là y rất bất mãn.

Cát Đạt Tố hơi vận sức vào khuỷu tay chỉ nghe thấy nhưng tiếng lách cách một chiếc chân kỷ trà đã gãy lìa, hiển nhiên là y rất cảm tức tiếng hừ vừa rồi của người sư đệ.

Giây lát sau Cát Đạt Tố mới gằn giọng hỏi:

- Sư đệ người dám trái lại ý của sư phụ phải không?

Câu nói này hình như có tác dụng. Cổ Đạt Lạt trờ trờ ngừng chân lại hơi ngừng đầu nhìn lên phía trên, như biểu thị đối với ý chỉ của sư phụ thì không dám khinh suất.

Cát Đạt Tố thấy sư đệ ngừng bước trong lòng hơi mừng thầm ôn tồn nói:

- Sư đệ nên nghe theo ngu huynh. Diệu kế của Thông Thiên Hiếu sư gia không nhưng chỉ vì quốc gia mà thôi, mà còn cả vì sư đệ nữa.

Liễu Tồn Trung đứng ngoài nghe ngóng, chăm chú theo dõi từng cử chỉ của đối phương bên trong.

Chàng thấy Cổ Đạt Lạt vừa nghe thấy sư huynh nhắc tới Thông Thiên Hiếu sư gia lại lập tức di động chân, mặt lộ đầy vẻ không vui khẽ hừ một tiếng.

Cát Đạt Tố ngạc nhiên nói:

- Sư đệ không nghe lời khuyên bảo của ngu huynh phải không?

Cổ Đạt Lạt vẫn như một người cầm điếu chậm rãi đi tới đầu

phòng rồi lại từ từ quay trở lại.

Cát Đạt Tố trầm giọng tiếp:

- Sư đệ chớ nên có thái độ rượu mừng không uống lại cứ thích uống rượu phạt. Nếu người không ưng thuận thì kế hoạch của Thông Thiên Hiểu sư gia vẫn tiếp tục như thường. Nhưng nếu người chộc tức sư phụ thì đừng trông mong gì trở về Kha Nhĩ tự nữa.

Liễu Tồn Trung ở bên ngoài nghe thấy hai huynh đệ bàn luận tới lúc này chàng vẫn không hiểu chúng đang trù tính việc gì? Chỉ thấy Cổ Đạt Lạt mặt đầy vẻ bức bối, lặng lẽ quay mình bỏ xuống dưới lều.

Cát Đạt Tố bỗng đứng bật dậy, quát lớn:

- Sư đệ định đi đâu thế?

Lúc ấy thân hình Cổ Đạt Lạt đã mất dạng. Liễu Tồn Trung phục ngoài song cửa chỉ thấy Cát Đạt Tố chạy theo được mấy bước liền đứng dừng lại, sắc mặt rất hậm hực, cung tay phải đánh vào lòng tay trái, đoạn ngồi xuống chiếc ghế như cũ, cau mày suy nghĩ.

Lúc này công lực của Liễu Tồn Trung đã tiến vượt mức, muốn giết chết Cát Đạt Tố không phải là việc khó khăn. Nhưng vì chàng muốn tra rõ xem hai sư huynh đệ chúng tranh luận điều gì, Thông Thiên Hiểu sư gia đã trù tính diệu kế gì trao cho Cổ Đạt Lạt thi hành? Vì sao Cổ Đạt Lạt lại cương quyết từ chối?

Những vấn đề ấy có lẽ còn quan trọng hơn là việc giết chết Cát Đạt Tố.

Vì vậy sau khi thân hình Cổ Đạt Lạt mất hẳn, Liễu Tồn Trung nhẹ nhàng tung mình xuống đất không một tiếng động rồi lướt ra bên ngoài sảnh.

Chỉ thấy Cổ Đạt Lạt đang thả bước đi quanh phòng, bước chân nặng chình chịch.

Liễu Tồn Trung thâm biết lúc này Cổ Đạt Lạt tâm lý đang rất mâu thuẫn, trù trừ, chưa dám quyết định, cho nên bước chân mới chậm chạp nặng nề như vậy.

Chàng không dám theo sát gần, chỉ sợ bị Cổ Đạt Lạt phát giác sẽ hỏng mất đại sự.

Chỉ thấy Cổ Đạt Lạt đi quanh co mấy lượt ở ngoài viện. Phía trước mặt liền xuất hiện một cánh cửa lớn hình vòng cung. Hai bên tả hữu là vách tường cao đến mấy trượng, và đều có thiết lập canh gác ở hai bên cửa.

Nơi đây rất trống trải không có chỗ ẩn núp. Liễu Tồn Trung vội ẩn thân sau lưng một gốc cây lớn.

Cổ Đạt Lạt tiến tới gần cửa, giơ tay ra hiệu. Bọn canh phòng vội lấy chìa khóa mở cửa ra luôn.

Liễu Tồn Trung đưa mắt nhìn theo thấy bên trong ngoài trang viện ra tựa hồ như còn có rất nhiều nhà cửa.

Liễu Tồn Trung thừa lúc bọn tuần canh không lưu ý liền tung mình nhảy lên bờ tường nép mình phục sát bên trên đó.

Chỉ thấy Cổ Đạt đã qua khỏi cánh cửa lớn liền quay sang phía trái tiến theo một con đường nhỏ bằng đá đi thẳng.

Liễu Tồn Trung nép sát trên đầu tường dùng thuật Xà hình phóng theo rồi chàng tung mình leo lên mái ngói.

Chàng phát giác nơi đây là một nhà lao rất lớn, tất cả hai dãy phòng, mỗi dãy khoảng năm sáu gian, ngoài cửa đều có người canh gác.

Chỉ thấy Cổ Đạt Lạt đi tới gian sau cùng. Tên đứng canh vội mở cửa ra, nhường cho y tiến vào.

Liễu Tồn Trung hơi nhú mào, không biết gian phòng này giam cầm những ai? Chàng đưa mắt nhìn hai bên tả hữu, thấy dưới sân vắng lặng như tờ, trong những xó tối dường như có bóng đen ẩn phục.

Liễu Tồn Trung biết những bóng đen này đang ngấm giám thị tù nhân vượt ngục.

Chàng tung mình lướt tới gian phòng sau cùng, cựa một viên ngói lên, ghé mắt nhìn xuống.

Chỉ thấy bên dưới ánh đuốc chập chờn. Chàng bỗng phát hiện Tố Tố đang ngồi cạnh một chiếc bàn, đối diện với Cổ Đạt Lạt.

Gian phòng này bố trí cũng khá trang nhã, gần như hương khuê của một thiếu nữ.

Chỉ thấy Tố Tố quắc mắt hỏi Cổ Đạt Lạt:

- Tên kia, người muốn gì?

Cổ Đạt Lạt đáp:

- Tôi... tôi không có...

Chỉ thấy Tố Tố chau môi xinh xắn lên, nói:

- Ta không tin. Trước đây người làm gì có thái độ như bây giờ?

Cổ Đạt Lạt không đáp, chỉ lặng lẽ ngồi xuống. Tố Tố dịu giọng

nói:

- Cổ ca ca đã nói với sư phụ chưa? Sao không cho tôi biết đi?

Cổ Đạt Lạt cứ ngồi ngẩn người ra như một tượng gỗ lặng lẽ không nói gì cả.

Tố Tố lại nói:

- Tôi biết rồi. Tuy ngoài miệng người nói rất tốt lành, nhưng trong lòng thì trái lại.

Cổ Đạt Lạt đáp:

- Tôi không phải là hạng người đó.

Tố Tố nói:

- Nếu không phải thuộc hạng người ấy thì tại sao cứ trù trừ mãi không nói?

Cổ Đạt Lạt đáp:

- Tôi đã thỉnh cầu sư phụ tha cho cô nương, sư phụ đã bằng lòng nhưng còn đặt điều kiện.

Tố Tố hỏi:

- Điều kiện gì mau nói ra đi?

Cổ Đạt Lạt đáp:

- Tôi không bằng lòng điều kiện này của ông ta.

Tố Tố ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Tại sao ca ca lại không bằng lòng? Có phải không muốn tôi được khôi phục tự do chăng?

Cổ Đạt Lạt đáp:

- Sao tôi lại không muốn để cô nương khôi phục tự do?

Tố Tố nói:

- Nếu muốn tôi được khôi phục tự do, thì sao lại không bằng lòng điều kiện của sư phụ người? Xí ! Thật đúng là một anh chàng ngốc nghếch!

2. Định Dẫn Dự Vô Trần Đạo Sĩ

Liễu Tồn Trung ở trên mái ngói thấy Tố Tố thái độ vẫn thờ ngây cứng đầu cứng cổ như trước không có một chút tâm cơ nào, trong lòng cũng phải buồn cười thầm.

Chàng vốn là một người cơ trí tuyệt luân, vừa rồi hai huynh đệ

Cát Đạt Tố bàn cãi, chàng còn chưa rõ lý do. Nhưng lúc này chàng chăm chú theo dõi câu chuyện đã rõ được tám chín thành.

Chỉ nghe thấy Cổ Đạt Lạt khẽ thở dài nói:

- Điều kiện đó của sư phụ, tôi không làm sao ứng thuận được.

Tố Tố vội hỏi:

- Điều kiện gì thì nói nhanh lên?

Cổ Đạt Lạt ấp úng đáp:

- Đó đó là...

Tố Tố giậm chân, chầu môi nói:

- Có nói hay không, sao cứ ấp úng mãi như vậy?

Cổ Đạt Lạt thở dài thườn thượt, cứ lắp bắp nói: Tôi tôi tôi...cuối cùng không sao tiếp được. Tố Tố bực bội đứng bật dậy, hậm hực quát mắng:

- Thôi, mặc xác người... Người, người cút đi!

Dứt lời, nàng vùng vằng tiến tới phía vách tường.

Cổ Đạt Lạt hoảng hốt, chân tay luống cuống, không biết tính sao, đành cầu khẩn:

- Hảo muội muội đừng tức giận nữa. Ngu huynh xin nói ngay.

Đoạn y giơ tay ra khẽ nắm vào vai Tố Tố. Nàng vùng vằng hất tay vẫn đứng quay lưng về phía Cổ Đạt Lạt, nói:

- Ai là muội muội của người. Đừng có đụng vào tôi.

Cổ Đạt Lạt tươi cười nói:

- Sao bỗng đứng lại hờn dỗi như thế. Để ca ca nói ngay cho nghe đừng giận dữ nữa.

Tố Tố phụng phịu nói:

- Nói thì nói đi còn chần chờ gì nữa.

Cổ Đạt Lạt nói:

- Điều kiện của sư phụ ca ca là định báo cho sư phụ hiền muội tới đây để cứu hiền muội ra.

Tố Tố nghe nói cả mừng nói:

- Thật thế ư? Sư phụ của người tốt quá.

Cổ Đạt Lạt nghe nàng ta nói như vậy, chỉ đành đứng thừ người ra tại chỗ. Tố Tố lại tiếp:

- Hay lắm! Hay lắm! Sư phụ của tiểu muội là Vô Trần đạo sĩ, tiểu

muội đã chả nói cho ca ca biết rồi là gì? Vị ấy trong võ lâm danh vọng đứng đầu “Vũ Trụ Ngũ Kỳ”. nếu lão nhân gia hay biết tiểu muội bị giam giữ ở nơi đây. không cần phải ca ca thông báo, vị ấy cũng lập tức tới cứu tiểu muội ra. Nơi đây toàn là những nhân vật tầm thường như lũ mèo ba chân, thì lấy ai cản trở nổi vị ấy?

Cổ Đạt Lạt trầm ngâm hồi lâu không đáp. Tổ Tổ vội thúc giục:

- Kìa, ca ca làm sao thế? Để tiểu muội viết ngay cho ca ca một phong thư, nhờ ca ca đem ngay về cho sư phụ tiểu muội nhé?

Liễu Tồn Trung ở trên mái ngói nhà bất giác toát mồ hôi lạnh, nghí bưng:

“Nguy hiểm thật! Thì ra Thông Thiên Hiểu lấy Tổ Tổ làm miếng mồi, dẫn dụ Vô Trần đạo sĩ vào cạm bẫy. Trước đây mình cũng định bụng đi báo cho Vô Trần đạo sĩ tới đây cứu Tổ Tổ ra, nhưng vì dọc đường gặp phong ba, nên không kịp thông báo”.

Lúc này chàng nghĩ lại:

“Nếu mình hành động như vậy, có lẽ đã trúng phải độc kế của Thông Thiên Hiểu”.

Liễu Tồn Trung biết rõ Đông Doanh này là một nơi ngọa hổ tàng long, kỳ tài dị sĩ nhiều không biết bao nhiêu mà kể, ngay cả đại ma đầu cái thế Mạc Nam lão ma cũng bị chúng mua chuộc được. Như vậy đủ thấy Thông Thiên Hiểu lợi hại đến mức nào.

Nghĩ tới Thông Thiên Hiểu, bất giác Liễu Tồn Trung lại nhớ đến Thi Huyền trưởng lão. Cứ xem những việc xảy ra trong quá khứ, thì Thi Huyền trưởng lão cũng chẳng thua kém gì Thông Thiên Hiểu. Ông ta dự liệu như thần, không hề sai trệch mảy may. Bất quá Thông Thiên Hiểu chiếm được thiên thời địa lợi mà Thi Huyền trưởng lão chỉ có vận vụn Cái Bang, không đủ chỗ để tung hoành đầy thôi.

Lúc ấy ở bên dưới Tổ Tổ đang cao hứng khôn tả, đi lục lọi giấy bút đem ra án nói:

- Cổ đại ca, bức thư này ca ca phải trao tận tay sư phụ tiểu muội nhé?

Cổ Đạt Lạt vội giơ tay ngăn cản nói:

- Hảo muội muội chớ nên viết thư làm gì.

Tổ Tổ ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao lại không viết? Ca ca không muốn sư phụ tới cứu tiểu muội ra phải không?

Cổ Đạt Lạt giậm chân thở dài đáp:

- Sao ca ca lại không muốn muội thoát khỏi nơi đây chứ? Đây là do lòng tốt của ca ca, khuyên hiền muội chớ nên viết thư. Để chậm rãi ca ca sẽ nghĩ một biện pháp khác.

Tố Tố cười nhạt nói:

- Quỷ kế của người tưởng qua mắt được tôi hay sao? Sư phụ người rất tốt, sai người đi thông báo cho sư phụ tôi tới đây cứu tôi ra, người lại giở trò quỷ quái định phá đám. Hừ ! Những lời nói xưa nay của người với tôi đều là bịa đặt hết. Thôi mặc kệ tôi, người đi đi.

Cổ Đạt Lạt thấy khoe mắt của Tố Tố long lanh ngấn lệ hoảng hốt đến chân tay cuống quýt không biết giải quyết như thế nào cho ổn thỏa, đành vội nài nỉ:

- Hảo muội muội thật không hiểu ca ca chút nào. Sư phụ ca ca...

Y chưa nói dứt, đột nhiên có một ám khí trắng toát nhằm người y bay thẳng tới. Cổ Đạt Lạt vội giơ tay ra bắt. Thì ra đó là viên giấy nhỏ vội mở ra, thấy bên trong có hàng chữ như sau:

“Cẩn thận! Có người tới đây!”.

Cổ Đạt Lạt biết có cao nhân ngầm cảnh giác, vội xé nát mảnh giấy nọ vứt vào trong bóng tối.

Bỗng nghe thấy ngoài cửa có tiếng cười nhạt vọng tới, Cát Đạt Tố đã tới nơi.

Cổ Đạt Lạt vừa trông thấy gã, trong lòng kêu nguy hiểm thầm vội tiến lên nghênh đón, nói:

- Sư huynh đã tới!

Cát Đạt Tố mặt lạnh như băng, chỉ khẽ hừ một tiếng rồi ung dung ngồi xuống ghế.

Tố Tố thấy Cát Đạt Tố bước vào, lập tức quay mặt về phía vách tường, dường như rất cảm hận gã.

Cổ Đạt Lạt hỏi:

- Sư huynh tới đây có việc chi?

Cát Đạt Tố đáp:

- Sư đệ ta nói thật, hành động của sư đệ vừa rồi không sao lọt khỏi được mắt ta đâu. Thật sư phụ đã nuôi ong tay áo.

Cổ Đạt Lạt hơi biến sắc mặt, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi. Cát Đạt Tố lại nói tiếp:

- Tổ Tổ cô nương, vì sao Cổ Đạt Lạt lại ngăn trở không cho cô viết thư yêu cầu lệnh sư tới đây?

Lúc ấy Tổ Tổ vẫn quay mặt vào vách tường, nghe Cát Đạt Tổ hỏi như vậy vội quay đầu lại mở miệng muốn nói. Cổ Đạt Lạt sợ hãi đến hồn bất phụ thể nhưng không dám lớn tiếng ngăn trở.

Giữa lúc không biết hành động ra sao bỗng thấy Tổ Tổ ngẩn người ra dường như được ai nhắc nhở.

Thì ra giữa lúc nàng đang định lên tiếng, thì bỗng nghe có người khẽ nói lọt vào tai:

- Tổ Tổ, chớ nên nói thật ra! Cứ giả tảng như không hay biết gì cả.

Tổ Tổ, nghe thanh âm ấy rất quen thuộc, nàng liền vội đáp:

- Biết rồi.

Dứt lời, nàng mới sực tỉnh ngộ, lời lẽ vừa rồi là do người ta dùng truyền âm nhập mật nói rót vào tai mình, đồng thời nàng cũng đã nhận ra tiếng nói quen thuộc vừa cảnh tỉnh mình đó chính là giọng của Liễu Tồn Trung. Nàng vội ngừng đầu lên ngơ ngác đảo mắt nhìn xem Liễu đại ca đang ẩn núp ở đâu?

Hành động đó làm sao qua mắt nổi Cát Đạt Tổ?

Gã vốn là một người rất quỷ kế, vẫn giả bộ như không hay biết, chỉ thủng thẳng hỏi tiếp:

- Tổ Tổ cô nương, sư đệ của tại hạ vì sao ngăn trở, không cho cô nương thông tin để lệnh sư tới đây?

Tổ Tổ đã biết rõ Liễu đại ca vừa dùng truyền âm nhập mật căn dặn mình chớ nên tiết lộ sự thật, tất nhiên phải có dụng ý. Nàng liền hỏi:

- Người hỏi gì thế?

Cát Đạt Tổ cười nhạt, nói:

- Cô nương không nghe thấy thật ư?

Cổ Đạt Lạt đứng cạnh đó, thấy Tổ Tổ không tiết lộ sự thật, tâm thần liền ổn định ngay, xen lời nói:

- Sư huynh nói như vậy là có dụng ý gì? Tiểu đệ có ngăn trở nàng bao giờ đâu.

Cát Đạt Tổ vừa cười nhạt, vừa vội đưa mắt liếc nhìn tứ phía.

Đột nhiên gã hất tay một thế, liền đó một luồng lam quang từ

lòng bàn tay bắn thẳng lên mái ngói nhanh như điện chớp.

Chỉ nghe thấy lắc rắc Cát Đạt Tổ đã sử dụng Vu viên công người như một mũi tên thép xuyên thẳng lên trên mái ngói.

Lúc bấy giờ bốn bề vắng lặng như tờ. Trên đó có bóng người nào đâu? Cát Đạt Tổ hơi giật mình, nghĩ bụng:

“Đối phương là ai mà thân pháp nhanh nhẹn như thế?”

Liền đó Cổ Đạt Lạt cũng theo lên tới nơi, thấy Cát Đạt Tổ đang đưa mắt tìm kiếm tứ phía liền hỏi:

- Sư huynh tìm kiếm gì thế?

Cát Đạt Tổ cười nhạt, đáp:

- Đừng vờ vĩnh nữa. Ta đang kiếm đồng đảng của người đấy.

Cổ Đạt Lạt ngăn người ra, ngơ ngác hỏi:

- Đồng đảng của tiểu đệ? Sư huynh nói như vậy là có chủ ý gì?

Cát Đạt Tổ đáp:

- Người còn tưởng thần không biết, quỷ không hay việc mình đã tiết lộ bí mật của Thông Thiên Hiếu sư gia làm hồng đại sự sư phụ đã khó công xếp đặt phải không?

Cổ Đạt Lạt ngậm kinh hãi nhưng vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh hỏi lại:

- Tiểu đệ... làm hồng đại sự gì của sư phụ?

Cát Đạt Tổ khẽ quát:

- Sư phụ muốn dẫn dụ Vô Trần yêu đạo vào bẫy, sao người dám trái ý ngăn trở Tổ Tổ viết thư?

- Điều này... sư huynh căn cứ vào đâu mà dám quyết đoán như vậy?

Cát Đạt Tổ cười nhạt nói:

- Không có chứng cứ ư? Người tương nói gì với Tổ Tổ có thể che giấu được tai mắt của ta hay sao?

3. Đường Như Núi Đầy Vực Có Người Lui Tới!

Tổ Tổ lúc ấy đang ở trong phòng tiếp xúc với Liễu Tồn Trung. Liễu Tồn Trung thừa cơ Cát Đạt Tổ với Cổ Đạt Lạt ở trên mái ngói, liền luôn vào trong phòng dùng Truyền âm nhập mật nói với Tổ Tổ:

- Tổ Tổ, mau theo tôi rời khỏi nơi đây ngay.

Tổ Tổ, vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ, vội kêu gọi:

- Liễu đại ca, người...

Liễu Tồn Trung vội ngắt lời:

- Chớ nên nói nữa. Hiện tại ba mươi sáu chưc, tẩu vi thượng sách. Nếu chần chờ để Cát Đạt Tố hay biết, e rằng sẽ rất phiền phức đấy.

Tố Tố chừ chừ nói:

- Để tiểu muội thông báo cho Cổ ca ca hay biết đã.

Liễu Tồn Trung vội nói:

- Bây giờ y đang ở trên mái ngói tranh luận với Cát Đạt Tố, nếu đợi họ xuống dưới này thì không sao đi được đâu.

Chàng còn đang định nói tiếp, đột nhiên nghe thấy tiếng tà áo phát động trong gió, biết ngay có người tới nơi.

Chàng không dám để lộ tung tích, vì sợ Đông Doanh sẽ tăng cường giới bị. Chàng vội nhẹ nhàng lách mình ra ngoài song cửa tức thì.

Liễu Tồn Trung vừa ẩn thân xong, đã nghe thấy trong phòng có tiếng người nói:

- Dường như nơi đây vừa có người lui tới.

Có tiếng Tố Tố đáp:

- Không có người tới thì tại sao cửa lại mở? Chẳng lẽ để tiếp rước người hay sao?

Gã nọ khẽ hừ giọng mũi, hỏi tiếp:

- Ai? Ai tới đây?

Tố Tố đáp gọn thon lớn:

- Cát Đạt Tố?

Gã nọ lạnh lùng hỏi tiếp:

- Cát Đạt Tố tới đây làm chi?

Tố Tố bĩu môi, đáp:

- Có quỷ mới biết được y tới đây làm gì. Y là một tên xấu xa tồi tệ.

Liễu Tồn Trung nghe nói cũng buồn cười thầm, biết Tố Tố là một cô bé rất trực tính, trời không sợ, đất không kiêng, tất nhiên nàng ta sẽ thóa mạ không tiếc lời nữa, liền nghĩ bụng:

“Nhiệm vụ thứ nhất Thi Thuyền trưởng lão chỉ thị, mình đã làm xong. Hiện tại Tố Tố đã có Cổ Đạt Lạt phò trợ, xem như vậy cũng chưa đến nỗi phải chịu khổ sở, và mình cũng không cần phải quan

tâm về việc Vô Trần đạo sĩ, vì Cổ Dật Lạt nhất định sẽ không cam tâm dụ ông ta vào bẫy. Hiện tại chỉ có việc duy nhất phải làm. Đó là hoàn thành nhiệm vụ thứ hai mà Thi Huyền trưởng lão đã chỉ thị, là đi thông báo cho các võ lâm đại môn phái hay rõ Cái Bang đã trải qua tai biến, hiện bang chủ Lữ Di Hạo không biết sống chết ra sao, vậy yêu cầu các đại môn phái đấu lưng sát cánh cùng giải quyết việc ấy.

Liễu Tồn Trung vừa quyết định xong, chàng không dám nán lại lâu nữa. Sau mấy cái nhún mình, chàng đã lướt ra khỏi khu nhà giam.

Lúc ấy mây đen kéo khắp vòm trời, đêm tối mù mịt rất có lợi cho người dạ hành đi lại hoạt động. Liễu Tồn Trung thi triển khinh công, trực chỉ theo đường cũ, thời gian khoảng nửa chén trà, chàng đã rời xa các trạm canh ở ven sông.

Khi ra khỏi Bắc Cỗ sơn thì trời đã mờ mờ sáng. Liễu Tồn Trung trầm ngâm giây lát, liền tiến thẳng về phía Tương Châu.

Suốt dọc đường ngày đi đêm nghỉ, mấy ngày sau chàng đã qua Kinh môn, quay sang hướng Thiểm Tây.

Phía Tây Tương Châu là quận huyện thuộc dãy núi Võ Đang, do Ngô Hồng tướng quân trấn thủ.

Chiếu theo sử Tống, Thiệu Hưng tam thập nhất niên, Kim chúa sai Lý Thông làm đại đô đốc, đem binh qua sông Hoài, chia ra làm năm lộ tiến thẳng xuống phía Nam. Tống vương mới phái Ngô Hồng trấn thủ, chuẩn bị giao tranh sống mái với đối phương.

Khi Liễu Tồn Trung tới Kinh Tương thấy đường xá hàng quán vắng tanh, dân cư đều khăn gói lên đường tỵ nạn, trong lòng chàng rất phiền muộn. Nhìn cảnh tượng trên, chàng lại càng oán hận người Kim xưa quân xâm lấn, gây nên bao cảnh tang tóc hải hùng, dân chúng sống trong cảnh lầm than cơ cực.

Khi còn ở trong Cái Bang, chàng thường cùng với Thi Huyền trưởng lão đàm luận việc quốc gia đại sự. Thi Huyền trưởng lão không tránh khỏi cảm khái, nói:

- Ngày nay Đại Tống còn lại nửa mảnh sơn hà này, nếu như mọi người đồng tâm hiệp lực, tu tâm dốc trí thì họa may còn có biện pháp gỡ lại vận nước. Tiếc thay khắp triều đình gian thần lộng quyền, luôn cúi người trên hiếp đáp kẻ dưới, tham sinh hỷ tử những lạm thối nát để mong vinh thân phì gia trên xương máu của biết bao con dân đã

hy sinh cho tổ quốc? Tình thế thật nát bét, không sao cứu vãn được nữa.

Liễu Tồn Trung nói:

- Hiện tại người chúng ta văn nhân chủ hòa, võ nhân chủ chiến. Chỉ cần tất cả các võ nhân cùng đứng lên, liều sống mái với người Kim một trận, thử hỏi còn sợ nỗi gì không thành công?

Thi Huyền trưởng lão nói:

- Hiền đệ không biết đấy thôi. Các văn nhân chủ hòa thường thường ở hai bên tả hữu thánh thượng, cực lực cổ súy cho giải pháp của họ, đã phá sự chủ chiến. Hơn nữa, Huy Tông, Khâm Tông, thái hậu cùng hoàng hậu đều bị người Kim cầm giữ làm con tin. Vì vậy thánh thượng cũng không có lòng dạ nào nghĩ tới việc chiến đấu.

Lúc ấy Liễu Tồn Trung hỏi:

- Nghe nói thánh thượng đã bằng lòng cắt đất cầu hòa mỗi năm tiến cống Kim chúa sáu mươi vạn lạng hoàng kim, bốn trăm vạn tấm gấm vóc, sao bọn người Kim còn chưa mãn ý. Vẫn xua binh xâm lăng miền Nam?

Thi Huyền trưởng lão gượng cười, lắc đầu không nói, một hồi lâu sau mới đáp:

- Hiền đệ nên nhớ có chiến rồi mới hòa. Nếu chính mình không có năng lực chiến đấu, thì sớm muộn gì người Kim cũng sẽ nuốt trọn miền Nam. Như vậy thử hỏi sáu chục vạn lạng hoàng kim với bốn trăm vạn tấm gấm vóc có đáng gì với họ?

Câu nói này, Liễu Tồn Trung luôn luôn ghi nhớ trong lòng. Hiện tại thấy tình cảnh miền Kinh Tương bao phủ không khí chiến tranh, nhà cửa đổ nát hoang phế, bất giác chàng lại hồi tưởng tới những lời lẽ trên của Thi Huyền trưởng lão.

Liễu Tồn Trung trong lòng phiền muộn khôn tả, thả bước tiến thẳng về phía trước.

Bình thời, chàng vốn là một con người rất linh mẫn, nhưng lúc bấy giờ nghĩ tới quốc gia bị tàn phá, dân tình nheo nhóc khổ sở, vó ngựa của người Kim giẫm lên đất Trung Nguyên, máu nóng trong người chàng sôi sùng sục không nơi phát tiết. Bất giác chàng nghiêng rặng kèn kẹt, cúi đầu lầm lũi đi, không để ý gì tới tình cảnh ở trước mặt.

Đột nhiên chàng nghe thấy có tiếng ngựa hí dài, tiếp theo đó là

một tiếng quát vang.

Trước mặt chàng bóng xám thấp thoáng, một chiếc roi ngựa dài ba thước đã nhằm thẳng đầu chàng quát vút xuống.

Liều Tồn Trung vội nghiêng người tránh né, chiếc roi quát hệt sang bên.

Chàng ngược mắt nhìn, thấy đó là một con ngựa rất cao lớn, trên yên một võ sĩ áo xám phục sát. Gã thúc mạnh vào bụng ngựa lướt vèo qua, miệng thốt tiếng mắng chửi:

- Tiểu tử, ngươi mù rồi chăng?

Liều Tồn Trung vốn muốn tránh sang bên không thích tranh chấp, nhưng thấy võ sĩ nọ mặc áo xám, chàng biết ngay là nhân vật của Đông Doanh. Chàng thấy gã nọ vội vã, chắc phải có việc gì cấp bách?

Nghĩ đoạn, chàng bỗng vươn tay trái ra, như kìm sắt chộp lấy chân trái của gã nọ, khẽ giật một cái.

Võ sĩ áo xám mất thăng bằng, ngã luôn xuống dưới chân ngựa. Nhưng thân thủ của gã cũng rất linh hoạt, vừa rơi xuống đất đã lập tức dùng thế Lý Ngư phiên thân uốn mình đứng bật ngay dậy, đang định mở miệng chửi rủa.

Lúc ấy Liều Tồn Trung đang bực bội không nơi phát tiết, chàng liền thuận tay điểm luôn huyết đạo của gã quát bảo:

- Ngươi là ai, tới đây làm chi?

Tên võ sĩ nọ đã quen thói hống hách, vừa nghe chàng quát hỏi đã lớn tiếng mắng chửi:

- Lão tử là gia môn của Miêu thống chế. Nếu tiểu tử mi làm hỏng công sự của người chắc không tránh khỏi toàn gia tru戮.

Liều Tồn Trung cả cười, hỏi:

- Ta làm lỡ công sự của Miêu thống chế ?

Võ Sĩ quát tháo:

- Lão tử đã được lệnh Miêu thống chế cấp tốc đem văn thư tới nơi tới chốn ngay. Ngươi... ngươi dám...

Đã vốn định nói người dám điểm vào huyết đạo của gia gia, làm lỡ hết thời giờ, nhưng gã cũng không dám nói cứng nữa, mà đổi giọng nói tiếp:

- Ngươi làm trở ngại việc giao thông, tội thật đáng chết.

Võ sĩ nọ tuy đã bị điểm huyết đạo, không cục cựa được nhưng giọng nói của gã vẫn ngang ngạnh, quan liêu.

Liễu Tồn Trung bật cười, hỏi:

- Văn thư gì của thống chế mà cấp bách đến thế ? Người để đâu?

Võ sĩ tưởng Liễu Tồn Trung nghe nói đến văn thư của thống chế Miêu Truyền, lòng đã khiếp sợ, gã đã can đảm hơn trước, liền lớn tiếng đáp:

- Hiện đang ở trong người gia gia đây. Hừ ! Đâu đến hạng mi được xem?

Liễu Tồn Trung cười nói:

- Dĩ nhiên rồi! Dĩ nhiên rồi ! Nhưng ta vẫn cứ thích xem.

Dứt lời, chàng thò tay vào trong người võ sĩ nọ lấy ra, thấy bên ngoài văn thư có dấu hiệu của Miêu thống chế và có một hàng chữ:

“Kính cẩn trình Đại Kim thống soái Hoàn”.

Liễu Tồn Trung mừng rỡ khôn tả, lẩm bẩm nói:

- Nhờ hồng phúc thánh thượng khiến ngẫu nhiên ta phát giác được việc đại bí mật này.

Dứt lời chàng bỗng vươn tay ra nhanh nhẹn điểm một thế, kết liễu tính mạng của tên võ sĩ nọ để tránh khỏi bị tiết lộ tin tức.

Liễu Tồn Trung xem kỹ mật hàm. Thì ra đó là Miêu Truyền ứng thuận sự yêu cầu của Hoàn Nhan Xương, truyền Thông Thiên Hiểu phái cao thủ Đông Doanh hành thích Ngụy Thắng, hiện tại đang ở quận huyện cùng với Ngô Hồng kháng cự Lý Thông.

Lý Thông là tướng của nhà Tống sang đầu hàng quân Kim, biến thành cừ địch. Y xu nịnh Kim chúa, xúi bẩy xâm lăng Tống trào, Kim chúa phong y làm đại đô đốc xuất lãnh mười vạn Kim binh, phân ra làm năm lộ xâm lấn miền Nam.

Đại quân Lý Thông từ Hà Nam qua sông Hoài, tới đâu tàn phá tới đó.

Lần này động tới bầu nhiệt huyết ái quốc của Ngụy Thắng.

Ngụy Thắng là người Túc Thiên, mắt thấy Lý Thông dẫn lang sói vào nhà, phần nộ cực độ, đứng lên hô hào tụ tập khoảng ba trăm nghĩa sĩ vượt sông Hoài dọc xuống Hải Châu, trong vòng tuần nhật đã kết nạp thêm được mấy ngàn người, liên tiếp đánh bại Kim binh.

Sau đó, đoàn quân lên tới mấy vạn, tổng quản là Lý Bửu, thừa thế

giả danh nghĩa triều đình đánh chiếm Tri Hải Châu. Sau đó liên tiếp chiến thắng luôn mấy trận.

Lý Thông bị Ngụy Thắng đánh bại mấy phen, vô kế, liền tới thương lượng với Hoàn Nhan Xương.

Hoàn Nhan Xương ngầm phái người đi điều tra, biết được Ngụy Thắng thường lui tới một trại bán ngựa ở Túc Thiên, rồi được dị nhân truyền thụ binh thư, rất giỏi về việc điều binh khiển tướng, hơn nữa có sức lực mạnh như hổ, hai tay vác nổi ngàn cân.

Hoàn Nhan Xương liền nói với Lý Thông:

- Tên Ngụy Thắng đó chỉ nên dùng trí diệt y, chứ không nên dùng sức.

Lý Thông nói:

- Xin đại soái cho biết tôn ý sẽ đối phó với y ra sao?

Hoàn Nhan Xương đáp:

- Việc này chớ nên gấp gáp. Tướng quân cứ trở về dinh đợi tới khi tôi lấy được thủ cấp của Ngụy Thắng sẽ thông báo cho tướng quân biết.

Lý Thông biết rõ Hoàn Nhan Xương là một người thâm trầm đại lược, không dám hỏi nhiều, vội trở về dinh chờ đợi tin tức.

Hoàn Nhan Xương vội phái người tới Lâm An, ra lệnh cho Miêu Truyền sai cao thủ Đông Doanh đi ám toán Ngụy Thắng, chặt lấy thủ cấp. Đó là công đầu của việc chinh phạt miền Nam.

Bức mật hàm trên Miêu Truyền bảo đảm với Hoàn Nhan Xương chậm nhất trong vòng mười lăm ngày sẽ lấy được đầu Ngụy Thắng.

Liễu Tồn Trung sau khi đọc xong bức mật hàm, cười nhạt một hồi, chàng đã sớm nghĩ ra được một diệu kế khiến Hoàn Nhan Xương tức có thể hộc máu ra mà chết.

Liễu Tồn Trung bỏ bức mật hàm vào trong người, bỗng nghe thấy phía sau lưng có người kêu gọi:

- Liễu đại ca, sao người lại ở đây?

Liễu Tồn Trung quay đầu lại nhìn, hỏi:

- Ủa! Ngọc đệ đấy ư! Sao hiền đệ cũng tới đây làm chi?

Thì ra người ở phía sau lưng Liễu Tồn Trung chính là Kha Ngọc, người nghĩa đệ mới kết nghĩa của chàng.

Kha Ngọc ăn mặc theo lối thư sinh, trông cực kỳ thoát tục. Liễu

Tồn Trung hỏi tiếp:

- Ngọc đệ chẳng trực chỉ Lâm An ứng thí là gì? Sao bỗng dừng lại tới chốn này?

Kha Ngọc chau chiếc môi nho nhỏ như trái anh đào lên, khẽ thở dài một tiếng, đáp:

- Một lời thật khó kể cho hết được.

Liễu Tồn Trung thấy Ngọc đệ đôi môi tươi thắm như bông hoa mới nở, cực kỳ xinh đẹp bất giác lòng vui như mở hội, cười nói:

- Ngọc đệ, mới không gặp gỡ mấy ngày mà sao bỗng biến thành chừng chạc lão thành, cứ như cụt non vậy?

Kha Ngọc giật mình thất kinh, đưa tay lên sờ mặt, hỏi:

- Đại ca nói gì? Bảo tiểu đệ già đi, nom khó coi lắm hay sao?

Liễu Tồn Trung cười đáp:

- Có ai bảo hiền đệ già với khó coi bao giờ đâu! Đại ca nói thật, hiền đệ xinh đẹp như một vị thiếu nữ, khiến đại ca trông thấy cũng phải say đắm.

Kha Ngọc mặt bỗng đỏ bừng, hổ thẹn cúi đầu xuống.

Liễu Tồn Trung vỗ tay cả cười, nói:

- Ngọc đệ là đàn ông con trai chứ không phải thiếu nữ khuê các, sao lại hay hổ thẹn như thế? À đúng rồi, cái lão thầy lang quái quỷ gì đó bảo hiền đệ mắc phải một căn bệnh lạ lùng, chỉ được ngủ một mình, cũng đều là hiền đệ tự tạo ra. Kỳ thật vì hiền đệ hổ thẹn không ngủ chung với đại ca, phải không?

Kha Ngọc nghe nói bậm môi giậm chân, quay đầu đi nơi khác, hờn dỗi nói:

- Tiểu đệ không chơi với đại ca nữa. Đại ca không phải là người tốt.

Liễu Tồn Trung cười ha hả, nói:

- Ngọc đệ nói rất hữu lý. Đại ca là khiêu hóa tử thì có gì là cao quý tốt đẹp đâu? Nhưng cái đó cũng chẳng quan trọng, chỉ cần Ngọc đệ lên kinh thảo thí trúng tuyển Trạng nguyên gì đó. Ngọc đệ đã là trạng nguyên, tất nhiên tôi sẽ trở nên vị đại ca của tân trạng. Cả hai đều được vinh quang như thế chẳng tốt lắm ư?

Kha Ngọc phụng phịu nói:

- Tiểu đệ không nói tới chuyện đó. Vừa rồi đại ca bảo trông tiểu

đệ như một cụ non là có ý gì? Có phải định nói tiểu đệ già rồi đấy không?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Sinh lão bệnh tử là chuyện phải có của người đời sao hiền đệ lại quá coi trọng đến thế?

Kha Ngọc nói:

- Không, tiểu đệ cứ thích coi trọng. Đại ca mau trả lời ngay đi!

Liễu Tồn Trung mỉm cười, đáp:

- Đại ca nói hiền đệ trông như cụ non, không phải là chỉ bề ngoài mà là bảo bộ tịch đáng điệu.

Kha Ngọc cúi đầu ngẫm nghĩ, thơ ngây hỏi:

- Bộ tịch với dáng điệu của tiểu đệ rất linh hoạt nhanh nhẩu thì làm sao mà bảo già được?

Liễu Tồn Trung cười đáp:

- Đại ca biết rõ Ngọc đệ hành động rất linh hoạt, trẻ trung, nhưng có điều tiếng thở dài vừa rồi của hiền đệ rất miễn cưỡng, bắt chước những người lão thành trịnh trọng chẳng khác một cụ non.

Kha Ngọc bỗng bật cười, nói:

- Đại ca chỉ hay đùa cợt. Xấu lắm!

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi:

- Đại ca xấu ở chỗ nào?

Kha Ngọc ngoe nguẩy đáp:

- Tiểu đệ mới khế thở dài mà đại ca đã lưu tâm chú ý. Như thế không phải xấu là gì?

Liễu Tồn Trung cười ha hả, nói:

- Ca ca ngắm nhìn đệ đệ mà cũng gọi là xấu ? Được rồi, từ nay trở đi đại ca sẽ không ngắm nhía hiền đệ nữa.

Kha Ngọc giậm chân, nói:

- Tiểu đệ không cần thế.

Liễu Tồn Trung vỗ tay cười lớn, bỗng nghiêm sắc mặt hỏi:

- Ngọc đệ vừa rồi bảo một lời khó nói cho hết, đó là việc gì?

Kha Ngọc đôi mắt đen nhánh chuyển động mấy lượt mới nhoẻn miệng cười, thở dài nói:

- Hà Tiểu đệ đã tới chậm một bước, khoa thi đã mở rồi. Nếu lưu

lại Lâm An sẽ không đủ tiền bạc để chi dụng, vì vậy mới phải quay trở lại.

Liễu Tồn Trung biết chàng ta nói dối mình, nhưng không tiện nói trắng ra chỉ hỏi tiếp:

- Vậy hiện tại hiền đệ định đi đâu?

Kha Ngọc đáp:

- Tiểu đệ... tiểu đệ định trở về nhà cũ. Nhưng...bỗng dưng gặp gỡ đại ca, nên đành quyết định đại ca đi đâu thì đi theo đó vậy.

Liễu Tồn Trung giật mình kinh hãi vội nói:

- Hiền đệ theo đại ca không được đâu.

Kha Ngọc chau môi hờn dỗi, hỏi:

- Đại ca chán ghét tiểu đệ rồi phải không?

Liễu Tồn Trung vội an ủi:

- Sao đại ca lại chán ghét hiền đệ được. Hiện tại bỗng gặp gỡ hiền đệ ở nơi này, thật đại ca còn mừng rỡ hơn là bắt được vàng.

Kha Ngọc hỏi:

- Đại ca vui mừng khi gặp tiểu đệ, thì tại sao lại không cho tiểu đệ đi cùng? Đó không phải là chán ghét là gì?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Bây giờ đại ca còn phải giải quyết một đại sự ngay, và chỉ có đơn thân độc mã. Nếu người nhiều vương vít thể nào cũng lỡ việc.

Kha Ngọc hỏi:

- Đại sự gì? Đại ca thử nói cho tiểu đệ nghe xem?

Liễu Tồn Trung biết vị Ngọc đệ này tính nết rất trẻ con, nếu không nói cho chàng ta nghe, thể nào cũng lại hờn dỗi, khiến mình phải mất công giải thích.

Chàng liền thò tay móc bức mật hàm trong người ra, mỉm cười, nói:

- Ngọc đệ là người đọc sách, xem văn thư này sẽ rõ ngay.

Kha Ngọc chăm chú đọc qua một lượt mới sững sốt “à” một tiếng nói:

- Cũng may bức mật hàm này lọt vào tay đại ca. Thật là hồng phúc của hoàng đế rất lớn. Đây lại là một công lao rất lớn của đại ca.

Liễu Tồn Trung cười đáp:

- Đại ca nào có công lao gì đâu!

Kha Ngọc nói:

- Đại ca hãy đem bức mật hàm này tới Lâm An trình lên cho Hoàng đế xem, để nhà Vua đem hài tội lão tặc Miêu Truyền, dẹp tan bọn chó săn Đông Doanh. Đó chẳng phải công lớn là gì? Lúc ấy tiểu đệ sẽ tâu trình Hoàng đế, cho đại ca được giữ chức đại đô đốc điều khiển thủy lục binh mã hai lộ, đuổi bọn lang sói Kim quốc trở về phương Bắc. Sau khi dẹp tan giặc, đại ca sẽ cưới cưới một vị đô đốc phu nhân xinh đẹp như hoa như ngọc, an hưởng phú quý thái bình...

Liễu Tồn Trung vừa nghe vừa mỉm cười. Cuối cùng chàng không sao nhịn được, ha hả cười nói lớn:

- Ngọc đệ đọc sách đến nỗi tẩu hỏa nhập ma rồi.

Kha Ngọc ngược mặt hỏi:

- Thế nào gọi là tẩu hỏa nhập ma?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Người học võ luyện công, tối kỵ bị tẩu hỏa nhập ma. Câu đó để chỉ việc luyện võ đi sai đường. Còn những người đọc sách nhiều quá đến thờ thần cả người ra, thì người ta gọi là một sách.

Kha Ngọc ngáy một cái, hỏi:

- Đại ca bảo tiểu đệ là một sách, phải không?

Liễu Tồn Trung cười đáp:

- Dĩ nhiên rồi. Vì những lời lẽ của hiền đệ vừa rồi chỉ là một giấc mộng Nam Kha mà thôi.

Kha Ngọc đáp:

- Tuy cũng có điểm như trong giấc mộng, nhưng đúng lý ra mà nói thì đại ca cứ thử xem: khi đem bức mật hàm này tới Lâm An, thì hai chữ phú quý đại ca không muốn, nó cũng sẽ lọt vào tay.

Liễu Tồn Trung nghiêm nghị nói:

- Đại ca là một Khiếu hóa tử, xưa nay không hề nghĩ tới hai chữ phú quý bao giờ.

Kha Ngọc hỏi:

- Nếu vậy đại ca nghĩ đến việc gì?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Đại ca chỉ hằng tâm mong mỗi đánh đuổi quân Kim ra khỏi bờ cõi, chấn chỉnh lại giang sơn Đại Tống.

Kha Ngọc khẽ gật đầu tựa hồ như không dám nói chơi nữa, nghiêm chỉnh tiếp:

- Thế đại ca định xử trí ra sao về việc bức mật thư ?

Liễu Tồn Trung suy nghĩ giây lát nói:

- Hiện tại hay nhất là đồng thời làm luôn hai việc. Tiếc thay, nhân số không đủ, còn mình thì không có cách gì để phân thân.

Kha Ngọc hỏi:

- Làm hai việc một lúc ư ? Tiểu đệ có thể giúp đại ca được chăng?

Liễu Tồn Trung cười, lắc đầu đáp:

- Nếu cần tài ngâm thơ hay ứng đối mai mực múa bút thì hiền đệ có thể giúp đại ca được.

Kha Ngọc cười nói:

- Cái đó còn phải nói. Tiểu đệ đọc thi từ từ năm mười tuổi, về việc ngâm phong vịnh nguyệt, thi từ ca phú, tiểu đệ chẳng chịu nhường ai.

Tồn Trung cả cười nói:

- Nhưng việc của đại ca đây không phải là ngâm phong vịnh nguyệt, rất tiếc chẳng có chỗ để Ngọc đệ sử dụng tài năng.

- Vậy đại ca mau nói đi, định làm hai việc gì?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Bức mật hàm này là do Miêu Truyền hồi đáp Hoàn Nhan Xương. Cứ xem tình thế hiện tại, hiển nhiên là do chủ ý của Lý Thông.

Nói tới đây, Liễu Tồn Trung bỗng ngừng lại. Kha Ngọc vội thúc giục:

- Đại ca hãy kể tiếp đi.

Lý Thông là tướng của Đại Tống, cam tâm làm ưng khuyển cho rợ Kim đã bị Ngụy Thắc lăm phen đánh bại. Vô kế khả thi y mới yêu cầu Hoàn Nhan Xương giúp đỡ. Kế hoạch duy nhất của Hoàn Nhan Xương là hạ lệnh cho Miêu Truyền giải quyết. Tên Miêu Truyền là đầu não của Đông Doanh. Y liền xuống lệnh cho Thông Thiên Hiệu phái cao thủ tới Quân huyện hành thích Ngụy Thắc. Hiện tại ngoài việc tới Quân huyện bảo hộ Ngụy Thắc, đại ca còn muốn tương kế tựu kế thừa cơ hành thích Lý Thông, để cảnh tỉnh những tên liếm gót ngoại bang, xuất mãi quốc gia dân tộc.

Kha Ngọc cười nói:

- Việc này thì có gì là khó khăn đâu. Tiểu đệ bất tài xin thay thế

đại ca tới Quân huyện.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên, nói:

- Hiền đệ tay không trói nổi con gà, tới Quân huyện để tìm chỗ chết ư?

Kha Ngọc đáp:

- Tiểu đệ bằng vào ba tác lược, ngày đêm trực chỉ Quân huyện, báo cho Ngụy Thắng tướng quân hay rõ việc Đông Doanh sẽ phái cao thủ tới hành thích. Thiết tưởng Ngụy Thắng tướng quân sức có thể đánh ngã hổ, đã cảnh giác đề phòng thì còn sợ gì thích khách Đông Doanh ám toán nữa?

- Cái nhìn của Ngọc đệ đúng là của một thư sinh chuyên đọc sách.

Kha Ngọc chau môi, nói:

- Tú tài không ra khỏi cửa cũng có thể biết mọi chuyện trong thiên hạ. Cái nhìn của thư sinh cũng phải có chỗ cao minh chứ.

Liễu Tồn Trung đáp:

- Ngọc đệ suốt ngày cặm cụi trong sách vở, làm sao biết được những chuyện trong võ lâm? Nếu nói ngồi trên ngựa múa thương điều binh khiển tướng công thành hãm địa, đó là sở trường của tướng quân Ngụy Thắng. Nhưng các cao thủ Đông Doanh phái tới người nào võ công cũng điêu luyện tới mức cao siêu xuất kỳ, lấy thủ cấp của một người dễ như lấy đồ trong túi. Ngụy Thắng tướng quân tuy sức mạnh có thể vật ngưu đả hổ, nhưng nếu gặp phải thích khách có một thân tuyệt kỹ thì chỉ có nước nhắm mắt chờ chết.

Kha Ngọc nói:

- Đại ca chỉ được đề cao đối phương làm giảm oai phong của mình, Gia Cát Lượng thời Tam Quốc chỉ phe phẩy chiếc quạt mà có thể đẩy lui được tám vạn hùng binh, ai bảo là người đọc sách không hữu dụng?

- Đó là Tào Tháo chứ đâu phải thích khách?

Kha Ngọc nói:

- Tiểu đệ đầy bụng sách lược tiếc thay chưa có dịp sử dụng. Đại ca bất tất phải lo lắng. Việc bảo hộ tướng quân Ngụy Thắng xin cứ trao cho tiểu đệ. Nếu có sự sơ suất tiểu đệ xin cam chịu quân lệnh!

Liễu Tồn Trung cười ha hả nói:

- Đại ca đâu phải là tướng quân mà có quân lệnh? Thôi cũng được,

nếu Ngọc đệ đã có một bầu nhiệt huyết, đại ca cũng không tiện ngăn trở. Nhưng tiền đồ rất hung hiểm, mọi việc đều phải cẩn thận đề phòng trước khi hành sự. Sau khi gặp gỡ Ngụy Thắng tướng quân, phải cần cần dặn vị ấy bớt lộ hành tung và chớ nên tuyển thêm nhiều võ sĩ hộ vệ tùy thân.

Kha Ngọc ngạc nhiên hỏi:

- Hộ vệ tùy thân càng nhiều càng tăng thêm sự an toàn, sao lại không cần?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Không dùng hộ vệ, thích khách càng khó tìm mục tiêu. Đã là thích khách do Đông Doanh phái đi, thì bọn hộ vệ ấy có ăn thua gì với chúng?

Kha Ngọc nói:

- Tiểu đệ xin ghi nhớ lời giáo huấn của đại ca.

Liễu Tồn Trung ngừng mặt lên nhìn trời, rồi chỉ sang hướng Tây nói:

- Nơi đây cách quận huyện không xa, hiện do Ngô Hồng tướng quân bảo thủ. Ngụy Thắng chỉ tới đây hiệp trợ để bố phòng mà thôi. Hiện tại Kim binh sửa soạn công kích, khắp nơi đều bố trí thâm nghiêm, Ngọc đệ phải nên cẩn thận lắm mới được.

Kha Ngọc hỏi:

- Thế đại ca định đi hành thích Lý Thông chăng?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Dĩ nhiên. Lý Thông ắt đang ở trong doanh Hoàn Nhan Xương đợi chờ tin tức của Miêu Truyền. Lúc này mỗi định tới đó. Bây giờ chúng ta hãy tạm chia tay nhau, đợi đại ca giết xong Lý Thông sẽ trở lại quận huyện hội ngộ với hiền đệ.

Kha Ngọc khẽ “dạ” rồi chia tay tiến thẳng về hướng Tây.

Liễu Tồn Trung cũng không dám trì hoãn, lớn bước lướt thẳng về con đường nhỏ ở phía Bắc.

Lúc bấy giờ vùng Bắc Tương Châu, Hoàn Nhan Xương đang chia binh làm ba đường tiến phát.

Tổng tướng Lý Hiểu Trung đóng ở Mạt Cát chống với Kim tướng Đạt Lãm, Vương Quyền đóng ở Kiến Xương cầm chân Oa Lý Ôn. Đại quân của Lý Thông trực chỉ Thọ Xương nhòm ngó quận huyện. Chính

y thì sát cạnh Hoàn Nhan Xương cách Thọ Xương khoảng một trăm dặm hạ trại ở Áp Vĩ sơn phô trương thanh thế.

Liễu Tồn Trung nghe ngóng đích xác, chàng mới tiến vào một quán ở ven đường ăn uống no say, đợi tới lúc trời tối mới nai nịt gọn ghẽ thi triển khinh công phóng thẳng tới áp Vĩ sơn.

Vì hiện tại áp Vĩ sơn là tổng hành dinh của Hoàn Nhan Xương trong cuộc Nam xâm nên ban bố lính tuần phòng rất nghiêm mật thủ giữ rất cẩn kẽ.

Liễu Tồn Trung nhớ tới Kha Ngọc, chàng chỉ sợ Kha Ngọc là một thư sinh công tử, không chút kinh nghiệm hành sự, làm lỡ hết toàn bộ kế hoạch, nên hễ gặp chòi canh ngấm nào chàng không hề né tránh cho mất thì giờ, mà lập tức nhanh nhẹn sử dụng thủ pháp giải quyết tại chỗ. Mới tới lưng núi, chàng đã thanh toán hơn mười chòi canh liền ngừng đầu lên, thấy doanh trại la liệt khắp nơi, đèn đuốc chói lòa liên nghĩ thầm:

“Lần này lên núi, ta cứ việc đập bằng hết các doanh trại trước mặt lo gì thẳng tìm được nơi cư trú của gã Lý Thông!”.

Đang lúc nghĩ ngợi đột nhiên Liễu Tồn Trung thấy có hai bóng đen từ trong rừng xuyên ra, tai chàng nghe thấy một người nói:

- Hoàn đại soái thật quá cẩn thận, trọng địa ở trong rừng núi này địch nhân nào có thể xâm nhập được? Mà cho dù địch có dám mạo hiểm xông pha cũng không thoát khỏi các chòi canh ngấm của chúng ta.

Một người khác nói:

- Mỗ cũng nghĩ thế. Nhưng nghe nói lão Thông Thiên Hiểu gì đó đã đưa thư tới cảnh cáo khuyên đại soái chớ nên sơ hốt sự tuần phòng.

Người thứ nhất nói:

- Thông Thiên Hiểu cảnh cáo làm sao? Lão này chỉ khéo bày vẽ lảm chuyện khiến hai chúng ta chẳng được nghỉ ngơi chút nào.

Tên thứ hai nói:

- Mỗ không tin lời của Thông Thiên Hiểu là thật.

Tên thứ nhất nói:

- Thông Thiên Hiểu nói gì?

Tên thứ hai nói:

- Thông Thiên Hiểu nói: đã phát hiện bên Tống doanh có một cao nhân ngấm ngấm tương trợ. Mạc Nam lão ma là một nhân vật danh hiệu trong Vũ Trụ Ngũ Kỳ mà cũng phải thất bại rút lui.

Tên thứ nhất giật mình kinh hãi, hỏi:

- Thông Thiên Hiểu nói như thế thật ? Không biết cao nhân nọ là ai? Trên thiên hạ này còn có người thắng nổi lão ma đầu là điều mà thứ nhất mỗ nghe nói.

Tên thứ hai nói:

- Nghe nói nhân vật nọ là một gã trẻ tuổi. Mạc Nam lão ma cũng không nhận ra được y là ai? Nhưng theo sự ước đoán của Thông Thiên Hiểu có lẽ gã nọ là Cái Bang Liễu Tồn Trung. Tuy thế, nhưng Thông Thiên Hiểu cũng chưa dám khẳng định mình đoán đúng hay sai vì Liễu Tồn Trung cũng không có nổi công lực mạnh mẽ đến mức ấy.

Liễu Tồn Trung đang ẩn núp sau một thân cây nghe rất rõ ràng, liền nghĩ thầm:

“Đúng thế. Nếu như mình không xuất phát được kinh lực của chiêu “Thiên Nhân kinh giải” thì làm sao chống nổi với Mạc Nam lão ma?”

Nghĩ đoạn tâm niệm chàng bỗng chuyển động, thấy trước mặt hai tên nọ đã sắp tới cạnh thân cây, chàng đã nhanh như điện chớp lướt ra vùng tay điểm luôn.

Hai tên nọ giật mình thất kinh, đến cả hô hoán cũng không kịp đều bị điểm té lăn ra đất.

Liễu Tồn Trung xách chúng vào trong bụi rậm, khẽ quát hỏi:

- Dinh của Lý Thông ở đâu?

Hai gã nằm ở dưới đất trố mắt lên nhìn, thấy người điểm té mình là một thanh niên anh phong lẫn liệt vì chúng đều bị điểm trúng á huyết nên chỉ há hốc miệng ra mà không sao phát xuất được thành tiếng.

Liễu Tồn Trung chợt tỉnh ngộ vội giải huyết cam cho một tên, rồi giơ chân lên đạp vào bụng gã khẽ quát hỏi:

- Dinh nào là của Lý Thông?

Gót chân chàng hơi gia tăng chút kinh lực, gã nọ đã đau đến rên rĩ không ngớt, giờ tay ra chỉ loạn xạ.

Liễu Tồn Trung cười nhạt, nói:

- Nơi đó doanh trại mọc như nấm, lão tử làm sao biết được người định chỉ cái nào?

Dứt lời, chàng khom người xách cổ tên nọ lên khỏi mặt đất, quát hỏi:

- Mau dẫn đường cho ta ngay. Nếu sinh lòng phản trắc thì đừng trách đầu người sẽ bị lao tử đánh vỡ toang ngay tại chỗ.

Tên nọ bị uy hiếp chỉ run rẩy gật đầu rồi tiến thẳng vào một ngách nhỏ bên trái. Tên còn lại vẫn nằm ở dưới đất không sao cựa cựa được.

Liễu Tồn Trung theo sát sau lưng đối phương chuyển mấy khúc quanh, chàng phát hiện phía trước cách đó không xa có một bình đài rất lớn nhô ra khỏi eo núi hình thế cực kỳ hiểm yếu.

Đằng sau bình đài đèn đuốc huy hoàng. Có một doanh trại chiếm một khoảng đất rất lớn rộng, bên ngoài dinh trại ấy có được phủ bằng những tấm màn cực kỳ hoa lệ.

Tên nọ bỗng ngừng bước, không tiến lên nữa, giơ tay ra chỉ trỏ. Liễu Tồn Trung khẽ quát hỏi:

- Đó là trại của Lý Thông cư trú ?

Tên nọ khẽ gật đầu, đưa mắt sợ sệt nhìn chàng.

Liễu Tồn Trung bỗng đưa tay ra khẽ vỗ một cái điểm vào huyệt mê của đối phương rồi vút vào một xó tối.

Chàng ngừng đầu lên nhìn, thấy doanh trại lớn rộng ấy có rất nhiều chòi canh ngầm. Những chòi canh đó Liễu Tồn Trung không dám kinh động tới, vì chàng sợ đứt dây động rừng.

Một khi Lý Thông biết động lẩn trốn mất, lần sau muốn giết y cũng không phải dễ dàng.

Liễu Tồn Trung đưa mắt quan sát tình thế hai bên tả hữu đoạn chàng uốn mình xuyên thẳng về phía trước như một con mèo đêm, trong nháy mắt đã xuyên qua liên tiếp mấy chòi canh lướt tới gần doanh trại.

Chàng vừa phục mình nghe ngóng, đột nhiên thấy có người quát lớn:

- Ai đó?

Tiếng quát đó trong đêm khuya thật như sấm động ngang tai, chỉ trong nháy mắt, khắp khu núi đèn đuốc sáng trưng, những tiếng chân nổi lên dồn dập.

Hơn mười tên võ sĩ, toàn thân mặc kinh trang, giơ cao bó đuốc quát hỏi:

- Gì thế ? Có phải phát hiện được gian tế hay không?

Sau đó một lão già mặc trường bào màu xám tay cầm thiết quả thái độ cực kỳ trấn tĩnh đang đứng ở bên ngoài cửa trại quát bảo:

- Các người mau soát kỹ quanh đây một lượt cho ta.

Bọn võ sĩ dạ ran phân đi các nơi sục sạo ngay.

Lúc bấy giờ các doanh trại ở hai bên tả hữu cũng đều thấp đèn đuốc sáng rực.

Bọn hộ doanh võ sĩ ồ ạt tới nơi hiện trường lùng kiếm. Nhất thời toàn khu đó đèn đuốc sáng rực như ban ngày, đừng nói là gian tế không sao lẫn trốn được mà dù cho là một con mèo cũng không tránh khỏi được tai mắt bọn chúng.

Bọn võ sĩ lục soát một lượt, đồng thanh la ó:

- Ai vừa hô hoán thế ? Chẳng lẽ hoa mắt rồi chẳng?

Một tên khác nói:

- Chắc đang mơ ngủ rồi một con mèo lướt qua làm lai tỉnh rồi hốt hoảng tưởng là gian tế mà kêu la chẳng?

Lão già mặc trường bào xám tiến lên ba bước nói:

- Nếu đã không có gian tế thì chớ nên la ó ồn ào kinh động tới sự an nghỉ của tướng quân.

Bọn võ sĩ nghe nói đều câm miệng, lặng lẽ chia nhau trở về vị trí của mình.

Lão nọ vẫn chưa vào bên trong, lướt thẳng ra đứng giữa bãi đất rộng lạnh lùng nói:

- Vị bằng hữu nào giá lâm thế ? Xin hiện thân tương kiến. Thứ cho lão hủ tội thất nghinh.

4. Lý Phùng Đánh Bóng Đèn Rớt Xuống Đất.

Tuy lão già nói rất khế, chỉ sợ kinh động tới tướng quân, nhưng thanh âm tựa hồ như bao hàm một luồng kinh đạo ngưng tụ không gian, nên toàn sơn đều nghe rất rõ.

Liễu Tồn Trung lúc bấy giờ đang ẩn thân trên một nhánh cây um tùm. Chàng cúi đầu nhìn xuống, giật mình nghĩ bụng:

“Lão giả áo bào xám này chẳng phải Tử Ngộ Quả Lý Phùng là gì. Lão đã gia nhập Cái Bang làm tân trưởng lão, sao lại có mặt ở nơi

đây?”

Ngày nọ Liễu Tôn Trung trở về tổng đàn, Vương Hữu trưởng lão từng giới thiệu ba vị tân trưởng lão để chàng quen biết.

Trừ Tử Ngộ Quả Lý Phùng ra, còn đệ nhất cao thủ của Hành Sơn phái Diêm Vương Kiếm Từ Cận, Thất Sát Thủ Túc Xá.

Khi Túc Xá ở tổng đàn đã từng thử thách công lực của Liễu Tôn Trung biết lợi hại mà rút lui.

Còn Tử Ngộ Quả Lý Phùng này, hiệu xưng là đệ nhất cao thủ của Bọt Hải, bình sinh tự phụ khôn tả, thường tự xưng quả pháp vô địch thiên hạ. Chính vì thế, Thông Thiên Hiểu mới lợi dụng lão, dẫn dụ gia nhập Đông Doanh, rồi cho dẫn nhập vào Cái Bang. Vương Hữu trưởng lão đã đưa y vào làm trưởng lão, đối đãi rất tôn kính.

Lần này đại quân của Hoàn Nhan Xương xâm lấn phía Nam, Thông Thiên Hiểu liền thỉnh Lý Phùng tới tương trợ với danh nghĩa hộ pháp theo trong quân ngấm ngầm bảo hộ.

Thông Thiên Hiểu sai người đem tới một mật thư, bên trong viết như sau:

“Được nghe oai danh quả pháp của tiên bối đệ nhất thiên hạ, nhưng Tống doanh người đảm lược rất nhiều chớ nên khinh thị. Nhất là gần đây nghe nói đệ nhất cao thủ giới thanh niên của Cái Bang, Liễu Tôn Trung đã bắt đầu hoạt động tại Nam Bộ. Tên này võ công rất cao trên đời hiếm thấy. Nếu tiên bối gặp y mới xứng thì thổ quả pháp vô song thiên hạ!”.

Trong thư còn nhắc nhở thêm: “Liễu Tôn Trung không những võ công cao siêu hơn người mà còn cơ trí tuyệt luân, sau khi xuống phía Nam thể nào y cũng sẽ dùng kế hoạch phản khách vi chủ, tương kế tựu kế với mưu đồ hành thích Hoàn đại soái và Lý tướng quân. Tiên bối phải nên cẩn thận, chớ sơ hở sự canh phòng, nhất là tuyệt đối không nên khinh địch mà lỡ hết đại sự”.

Tử Ngộ Quả Lý Phùng đọc xong bức thư, liền ngửng cổ lên trời cả cười, nói:

- Người ta thường đồn đại Thông Thiên Hiểu sư gia là một người rất cẩn thận. Nay đọc bức mật hàm này quả không ngoa chút nào. Chỉ với một tiểu tử Liễu Tôn Trung thì có đáng gì đâu mà ông ta phải dạn dò kỹ lưỡng đến thế.

Ngày nọ, vì sau khi Thất Sát Thủ ngấm ngầm thử thách công lực

của Liễu Tồn Trung, tuy biết rõ mình đã bị lép vế, nhưng vì sĩ diện nên chỉ luôn miệng nói là mới sử dụng có bốn thành công lực để che mắt mọi người.

Vì vậy, dưới mắt Lý Phùng, lão không hề coi Liễu Tồn Trung vào đâu cả. Cho nên lão thầm cho Thông Thiên Hiểu đã coi trọng đối phương làm giảm uy phong của mình.

Lúc bấy giờ lão đứng trước cửa trại, đưa mắt quét nhìn khắp nơi. Nhưng không phát giác được gì khả nghi, sau thấy bọn võ sĩ lục soát quay lại báo cáo không phát hiện được bóng dáng gian tế, liền nghĩ thầm:

“Nếu quả có gian tế xâm nhập thì tài ba hèn mọn của các người còn mong gì tra xét thấy?”

Nghĩ đoạn lão đợi cho bọn võ sĩ hộ doanh phân tán hết, vốn là một võ lâm cao thủ lão suy đi nghĩ lại ước đoán nếu có gian tế thì ắt phải là một nhân vật giang hồ võ công cao cường đồng thời ẩn thân trên những ngọn cây rậm rạp. Vì vậy lão mới cất tiếng khiêu khích.

Liễu Tồn Trung định dụ lão rời khỏi nơi đây, tránh sự kinh xà. Chàng cố ý rung động cành cây phát ra những tiếng kêu xào xạc.

Lý Phùng cười nhạt, nói:

- Bằng hữu, nếu đã giá lâm, sao không hiện thân để chúng ta hàn huyên một phen?

Lý Phùng là một nhân vật lão luyện giang hồ, liền biết ngay những tiếng xào xạc vừa rồi nổi lên thì người ẩn núp trên đó đã sớm lướt sang nơi khác, vì vậy mới mở lời thăm dò.

Nếu đối phương ứng đáp tất sẽ bại lộ hành tung ngay.

Giây lát sau, bỗng có tiếng cười nhạt nổi lên trên một ngọn cây cách đó hơn mười trượng.

Lý Phùng đột nhiên cả giận, lão thấy người ở trên ngọn cây không ứng tiếng đáp đủ thấy không chút nể mặt mình. Hơn nữa còn phát ra tiếng cười nhạt rõ ràng là coi lão chẳng ra gì.

Gót chân Lý Phùng hơi vận sức, nhún một cái đã bắn mình thẳng về phía trước hơn mười trượng.

Nhưng tiếng cười nhạt lại đồng thời ở cách đó mười trượng như trước.

Khi Lý Phùng giận dữ nhảy tới nơi, thì tiếng cười lại ở cách xa mười trượng, cứ thế đôi bên kẻ chạy người đuổi, chỉ trong nháy mắt

đã vượt qua phạm vi các trại canh ngằm.

Lý Phùng rất bức bối, ngoác miệng thóa mạ những gì đồ trứng thối rùa đen, không chứa một câu thơ tục nào.

Người ở phía trước tuyệt nhiên không hồi đáp, chỉ liên tiếp phát ra những tiếng cười nhạt. Lý Phùng gia tăng kinh lực truy cản. Đột nhiên tiếng cười ấy ra phía sau lưng.

Lý Phùng giật mình kinh hãi, thiết quả đồng thời quét ngược luôn một thế. Lão nghe thấy quả phong kêu soạt một tiếng, vội quay đầu nhìn:

- Làm gì có bóng người nào, bất giác trong lòng lão cũng thất kinh thêm, nghĩ thầm:

“Tên này thân pháp nhanh nhẹn thật.”

Lão chưa nghĩ dứt, tiếng cười nhạt bỗng từ phía trước mặt vọng tới.

Lý Phùng tức giận trán nổi gân xanh miệng kêu la om sòm, lại xông thẳng về phía trước.

Lúc bấy giờ vầng trăng từ trong mây dần dần lộ dạng, ánh trăng xuyên qua cành cây kẽ lá rơi vằng vặc xuống mặt đất.

Lý Phùng ngừng đầu nhìn chỉ thấy trước mặt không xa trên một cây đại thụ có một bóng đen ẩn phục.

Cây đại thụ ấy từ chân đến ngọn cao tới hơn mười trượng, cành lá um tùm. Bóng đen nọ lại dùng lá cây rậm rạp ẩn thân tưởng rất kín đáo. Lý Phùng thấy vậy, cười nhạt, nghĩ bụng:

“Tên này chắc có lẽ muốn đi tìm cái chết chẳng? Lão cứ tưởng người ba đầu sáu tay gì, không ngờ chỉ là một tên ngu xuẩn, hèn nhát, trốn chui trốn nhủi, không dám cục cựa.”

Nghĩ đoạn lão vung thiết quả, chân gia tăng kinh lực lướt thẳng về phía đó.

Vừa tới nơi, lão đã tung mình, sử dụng thức “Yến Tử Xuyên Vân” lẳng không phi thân lên, thiết quả nhằm thẳng đám lá rậm rạp bổ tới.

Nhưng chỉ nghe bộp một tiếng, bóng đen nọ vẫn im lìm, chẳng thốt ra một tiếng kêu nhỏ nào, rớt luôn xuống mặt đất.

Lý Phùng cả mừng lộn người hạ chân xuống, giương mắt nhìn.

Không xem còn khá, ngờ đâu vừa nhìn kỹ, lão già giận dữ đến

toàn thân run lẩy bẩy. Thì ra bóng đen bị lão đánh rớt xuống đất lại là một tên tuấn sơn võ sĩ chứ đâu phải gian tế?

Lý Phùng cau mày suy nghĩ giây lát, mới giật mình thất kinh, dậm chân kêu la:

- Nguy tai ! Lão tử trúng phải kế điệu hổ ly sơn của kẻ địch rồi.

Vừa nghĩ dứt lão không dám chần chừ lâu, vội thi triển khinh công lướt như bay về doanh trại.

Vừa về tới nơi, lão đã thấy doanh trại của Lý Thông đang hỗn loạn nhốn nháo. Một tên võ sư hộ trại hoảng hốt đâm bổ tới va chạm ngay vào người Lý Phùng.

Lão vội giơ tay ra, chụp lấy hãn, quát hỏi:

- Chuyện gì thế ?

Gã nọ thấy là hộ pháp Lý Phùng, vội quì xuống, dập đầu nói:

- Tội tiểu nhân thật đáng chết! Đáng chết!

Lý Phùng ngạc nhiên, thóa mạ:

- Mi điên rồi sao? Bảo lão đáng chết hay là mi đáng chết?

Võ sư nọ toàn thân run lẩy bẩy, đáp:

- Dạ, chính thuộc hạ đáng tội chết.

Lý Phùng vội hỏi:

- Việc gì thế mau nói cho ta hay?

Võ sư mặt xanh như tàu lá:

- Lý... Lý tướng quân đã mất đâu rồi.

Lý Phùng nghe nói kinh hãi đến toàn thân mồ hôi lạnh toát ra như tắm, xách cổ võ sư nọ lắc mạnh, hỏi:

- Người vừa nói gì? Ai mất đâu?

Võ sư lắp bắp đáp:

- Lý tướng quân.

Lý Phùng không còn thì giờ đâu hỏi nhiều, vội xô võ sư sang bên, nhún mình lướt thẳng về ngọ thất của Lý Thông.

Lúc bấy giờ trong trại cực kỳ hỗn loạn, đèn đuốc sáng rực trời, vô số võ sĩ hộ trại đang hư trương thanh thế, quát tháo ồm ồm:

- Bất thích khách!

Chúng vừa thấy Lý Phùng về tới đều mừng rỡ la lớn:

- Hộ pháp giá lâm! Hộ pháp giá lâm!

Có tên vội thông báo:

- Lý tướng quân bị thích khách hạ sát rồi.

Lý Phùng thấy trên giường ngủ máu tươi vãi tung tóe, tử thi Lý Thông vẫn còn đắp chăn, lão vội mở ra xem, quả nhiên thấy tên nọ đã mất đầu.

Lúc ấy bọn võ sư các doanh trại cũng đều đổ xô tới thấy tình cảnh trên đều đưa mắt dào dạt nhìn nhau lộ đầy vẻ sợ hãi.

Lý Phùng cũng chẳng nói nhiều, chỉ lặng lẽ tung mình ra bên ngoài, phóng thẳng tới tư dinh của Hoàn Nhan Xương, bụng nghĩ thầm:

“Nếu như cả Hoàn Nhan Xương cũng bị mất đầu thì thật ngôi vị hộ pháp của ta sẽ hỏng bét. Việc này được tuyên bố ra ngoài giang hồ thì mình còn mặt mũi nào trông thấy ai nữa!”

Tổng hành dinh của Hoàn Nhan Xương cách doanh trại của Lý Thông không đầy hai dặm. Với thân thủ của Lý Phùng chỉ trọng nhảy mất đã tới nơi.

Vừa tới trước cửa hành dinh, lão thấy tình hình cũng không khác gì doanh trại của Lý Thông, đèn đuốc thấp sáng choang, tình cảnh lộn loạn không thể tưởng tượng được.

Đồng thời văng vẳng nghe từ trong nội dinh có tiếng quát tháo:

- Có thích khách! Mau vây bắt hẩn!

Tiếp theo đó là những tiếng ồn ào phụ họa.

Lý Phùng nghe thấy những tiếng hô hoán hỗn loạn ấy đã lạnh toát người, nghĩ thầm:

“Hỏng bét! Tên thích khách này lợi hại thật ! Xâm nhập chốn hiểm yếu này chẳng khác chi chỗ không người”.

Chưa nghĩ dứt, lão vội nhún chân phóng người vào bên trong.

Chỉ thấy một đội võ sĩ tuần doanh chia nhau đi khắp bốn phương tám hướng, hô lớn:

- Mau bắt thích khách! Mau bắt thích khách!

Mấy chục mũi trường thương đâm ngang bổ dọc sạo khắp nơi. Đồng thời cũng có mũi trường thương nhằm thẳng người của Lý Phùng đâm tới.

Lý Phùng vung thiết quả lên một thế, khí giới của bọn võ sĩ liền rơi lộp bộp xuống đất, lão quát bảo:

- Ta đây chứ ai!

Tiếng quát vừa dứt, mấy tên võ sĩ nọ mới định thần nhìn kỹ đàng hoàng, trở mắt hỏi:

- Ủa? Lý hộ pháp đây ư? May quá, có mặt hộ pháp bọn tiểu nhân rất an tâm, tính mạng của đại soái cũng được bảo đảm.

Lý Phùng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ hỏi:

- Hoàn đại soái không việc gì chứ?

Bọn võ sĩ đồng thanh đáp:

- Nhờ oai danh của hộ pháp, đại soái có kinh mà vô hiểm.

Lý Phùng không hỏi nhiều nữa, vội chạy thẳng vào trong nghị sảnh tới thẳng ngoại thất.

Chỉ thấy cửa ngoại thất thủ giữ rất nghiêm mật nư lâm hải đại địch.

Lý Phùng vội tiến luôn vào. Lão thấy Hoàn Nhan ương đang nằm co quắp trong chần, run lấy bầy, đầu thò ra bên ngoài, lộ bộ mặt xanh mét.

Lý Phùng thấy thủ cấp Hoàn Nhan Xương vẫn dính liền trên cổ mới thở hắt ra, cung kính nói:

- Mừng đại soái vừa qua được một phen kinh hiểm!

Hoàn Nhan Xương thấy Lý Phùng tới nơi đã vững ụng thêm rất nhiều, liền đáp:

- Không sao! Không sao!

Lý Phùng nói:

- ích khách hình dáng ra sao, đại soái có thấy rõ không?

Hoàn Nhan Xương khẽ gật đầu, đáp:

- Bồn soái thấy rất rõ. Tên nọ vừa gặp bồn soái bỗng lộ vẻ sợ hãi, không dám xuống tay hạ thủ, chắc hẳn kiêng nể bồn soái là danh tướng số một của Thiên Tử Đại Kim quốc cũng nên?

Lý Phùng định thần chăm chú nhìn Hoàn Nhan Xương, bỗng giật mình đến thót, vì một bên râu của Hoàn Nhan Xương bị đối phương cao nhấc thín, trên đầu cũng mất một mảng tóc lớn.

Chỉ trong thời gian nửa tuần trà, tên thích khách nọ đã có thể hành động được những chuyện kinh thiên động địa ấy, đủ thấy thân thủ của đối phương cao minh xuất kỳ, bình sinh hiếm người sánh kịp.

Lý Phùng cung kính nói:

- Bẩm đại soái, Lý Thông tướng quân đã bị mất đầu rồi.
Hoàn Nhan Xương ngẩn người, nhồm dậy hoảng hốt hỏi:

- Hộ pháp nói sao? Bị mất đầu ư?

Lý Phùng giơ tay phải phật ngang làm hiệu, đáp:

- Dạ, bị thích khách cắt mất đầu.

Hoàn Nhan Xương ngạc nhiên hỏi:

- Thế tại sao hộ pháp biết được?

Lý Phùng thăm rõ Hoàn Nhan Xương vì kinh hãi quá độ nên hỏi han rất ngây ngô. Chính mình từ doanh trại Lý Thông tới đây thì tại sao không biết.

Lão cũng không tiện giảng giải, chỉ giơ tay ra chỉ chiếc đầu lâu đang treo lủng lẳng trên ngạch cửa phòng nói:

- Đầu của Lý tướng quân bị tên thích khách treo ở kia kìa?

Hoàn Nhan Xương ngừng đầu nhìn, kinh hãi đến toàn thân run lấy bầy, thất thanh kêu la:

- Ối chà! Sao bỗng soái lại không trông thấy kìa? Và cả tên thích khách vừa rồi cũng không nhắc tới.

Lý Phùng đứng cạnh đó, cau mày, lặng lẽ không đáp. Hoàn Nhan Xương lại hỏi tiếp:

- Lý hộ pháp đã gặp gỡ tên thích khách ấy chưa?

Lý Phùng chỉ nhú mày hỏi lại:

- Bẩm đại soái, thích khách bỏ đi lâu chưa và tướng mạo y ra sao?

Hoàn Nhan Xương đáp:

- Vừa đi xong. Y là một gã tuổi trẻ mặc bộ vải nâu ngắn rất thô kệch.

Lý Phùng vội chấp tay, nói:

- Lão hủ xin cáo từ đại soái.

Hoàn Nhan Xương vội hỏi:

- Hộ pháp định đi đâu thế ?

Lý Phùng đáp:

- Lão hủ phải đi lòng kiếm tên thích khách ấy ngay.

Hoàn Nhan Xương hoảng hốt nói:

- Hộ pháp đi rồi, nếu thích khách quay trở lại thì lấy ai bảo hộ cho bản soái?

Lý Phùng đáp:

- Khỏi bấm đại soái, không phải thuộc hạ vô lễ nhưng nếu tên thích khách nọ muốn hành thích đại soái thì y đã sớm ra tay rồi. Nay y không hại tính mạng của đại soái chắc bên trong phải có người bảo hộ, tên thích khách nhất định sẽ không quay trở lại đâu.

Lý Phùng nói dứt, liền chấp tay hành lễ, rồi quay người lớn bước ra khỏi cửa, lướt thẳng ra bên ngoài.

Hoàn Nhan Xương ngẩn người ra giờ tay lên sờ đầu chỗ mất một mảng tóc lớn. Y thở than xuất thần hồi lâu bỗng vỗ tay mấy cái, đã nghe thấy bọn vệ sĩ ở bên ngoài ứng tiếng dạ ran, đồng thanh bấm:

- Bọn tiểu nhân xin chờ lệnh đại soái.
- Lạp Ngột Long Cổ Đô Hạ Sa Ngột Long!

Hoàn Nhan Xương dùng tiếng Kim thóa mạ một hồi, đại khái câu chữ rửa của y như sau:

- Bọn người chỉ là đồ ăn hại, hạng giá áo túi cơm, nhan nhản canh phòng khắp nơi mà không làm gì nổi tên thích khách.

Hãy nói Lý Phùng vừa ra khỏi hành dinh của Hoàn Nhan Xương đã tung mình lên mái ngói, đưa mắt nhìn tứ phía một lượt thấy trăng tạnh mây thưa, gió đêm thổi lạnh lẽo tiếng ồn ào đã lắng hẳn, nhưng xung quanh những ngọn đuốc vẫn thấp sáng rực.

Bọn vệ sĩ cẩn thận tuần phòng: Lý Phùng đưa mắt chăm chú quan sát kỹ lưỡng khắp nơi, thấy phía Tây không xa có một bóng đen lơ lờ lướt thẳng về phía trước.

Lão cả mừng tung mình xuống đất thi triển bình sinh công lực như một mũi tên bật khỏi dây cung bắn thẳng về phía đó.

Bóng đen trước mặt có lúc lướt rất nhanh, cũng có lúc lại cực kỳ chậm rãi, bất định.

Lý Phùng phấn khởi mừng thầm, nghĩ bụng:

“Phen này gặp Tử Ngộ Quả, mi có chạy lên đằng trời cũng không thoát.”

Đoạn lão gia tăng kinh lực lao đi như bay biển.

Bóng đen trước mặt lớn dần, lúc này đã có thể nom rõ đối phương mặc bộ áo quần nâu thô, thân hình cao lớn, lưng hùm vai gấu.

Bóng đen ở trước mặt tựa hồ như không biết phía sau có người đuổi theo, nên di động rất ung dung chậm rãi.

Lý Phùng lại gia tăng thêm tốc độ, lúc bấy giờ chỉ còn cách bóng đen nọ khoảng hai ba trượng. Lão liền quát lớn:

- Tiểu tử ngừng chân lại!

Tiếng quát của Lý Phùng chấn động vách núi quanh đó, âm vang dội lại không ngớt, khiến loài chim chóc ban đêm giật mình kinh hoảng, bay nhảy tán loạn.

Dĩ nhiên bóng đen ở trước mặt đã nghe thấy tiếng hô ấy liền ung dung ngừng chân lại quay đầu hỏi:

- Lão vừa gọi ai thế?

Hiện tại khoảng cách giữa Lý Phùng với bóng đen đã rất gần. Lão đã tiến sát tới gần đối phương, chỉ cách trên dưới trong vòng hai trượng.

Lý Phùng đưa mắt ngắm nhìn, quả nhiên thấy đối phương chỉ là một thanh niên trẻ tuổi đôi mày dài tận mái tóc, anh phong lẫn liệt.

Lý Phùng đã sớm biết đối phương chính là thích khách đã cắt thủ cấp của Lý Thông. Lão hậm hực cất tiếng quát hỏi:

- Tiểu tử ngươi là ai? Danh hiệu xưng hô ra sao?

Chỉ thấy thanh niên nọ mỉm cười đáp:

- Ta là ta, có quan hệ gì tới lão đâu. Còn tên tuổi là chi, miễn cũng xin miễn trả lời. Lão có biết cũng chẳng ích lợi gì đâu.

Lý Phùng trở mắt nhìn kỹ, đã nhận ra được ngay, liền cười hắc hắc, nói:

- Lão tử tưởng là ai, hóa ra là tên giặc hái hoa.

Lý Phùng tuy chỉ gặp gỡ Liễu Tồn Trung một lần, nhưng lão cũng nhận ra được chàng một cách dễ dàng.

Liễu Tồn Trung mỉm cười hỏi:

- Thế bây giờ lão theo ta để làm chi? Có phải định học phương pháp hái hoa đấy không?

Lý Phùng giận dữ đến tóc tai dựng ngược, quát tháo:

- Lão tử muốn lấy cái tính mạng chó của mi để báo thù cho Lý tướng quân.

Liễu Tồn Trung cười khẩy, nói:

- Liễu mỗ lấy thủ cấp của Lý Thông là báo thù cho bách tính của Đại Tống, như vậy là không nên không phải hay sao?

Lý Phùng tuy niên kỷ lão thành, nhưng vốn là một người thô lỗ,

liền quát bảo:

- Lão tử không cần biết phải hay không. Lão tử là hộ pháp của Lý tướng quân, người dám tới hành thích vị ấy, lão tử chỉ biết lấy tính mạng chó của người ngay tại chỗ mà thôi.

Liễu Tồn Trung cười ha hả, nói:

- Lão đã được xưng tụng là đệ nhất cao thủ Bột Hải mà chỉ một mình Lý Thông còn bảo vệ không nổi, thì mặt mũi nào huênh hoang với ai được.

Lý Phùng cả giận, nói:

- Người sử dụng quỷ kế, đâu phải là hảo hán.

Tiểu Tồn Trung đáp:

- Lý lão tiên bối, Liễu mỗ kính tiến bối là một người rất thẳng thắn bị kẻ gian lợi dụng, nên mới bỏ qua cho. Nếu biết thời cơ quay trở về Bột Hải, thì mọi việc xóa hết. Bằng không, đừng trách chưởng này của Liễu mỗ vô tình.

Lý Phùng giơ thiết quả chỉ lên trên không sử dụng thức Hỏa Bá Triều Thiên, chân đứng vững như đóng đinh xuống mặt đất, quát bảo:

- Họ Liễu kia, lão phải lãnh giáo người một phen mới được.

Liễu Tồn Trung ung dung nói:

- Lão so sánh với Mạc Nam lão ma ra sao? Liễu mỗ bình sinh đối địch ít khi phải dùng tới đao kiếm, mà chỉ với những chiêu số bằng đôi bàn tay thịt này.

Lý Phùng không sao chịu đựng nổi, thiết quả bỗng quét ra kinh phong vù vù, nhằm ngang lưng Liễu Tồn Trung lia tới.

Liễu Tồn Trung luyện tập phương pháp nội công Thổ nạp của Thiên Nhân kinh giải, lúc này công lực đã rất thâm hậu, thật trên đời hiếm có. Chàng có ý muốn thử thách đối phương, không tránh không né, chỉ giơ tả chưởng ra năm ngón tay nhanh như điện chớp chớp đầu thiết quả.

Lý Phùng đột nhiên cảm thấy thân quả nặng tới nghìn cân. Tiến không được, thoái cũng không xong muốn hất mạnh cây thiết trượng lên nhưng lão cảm thấy luồng sức nặng vô biên mỗi lúc một trầm trọng.

Hai cánh tay Lý Phùng đã vận hết mười hai thành kinh lực mà vẫn không sao thâm hồi thiết quả về được, dần dần cứ bị chúi xuống sát đất, hai cánh tay cũng bắt đầu cảm thấy tê tái, trên trán gân

xanh nổi lên.

Nếu tình hình ấy cứ tiếp tục thì thể nào cũng bị luồng áp lực đè rơi xuống dưới đất. Bằng không tất phải liệng quả nẩy lùi ra phía sau.

Như vậy, sự thất bại nặng nề nhục nhã còn làm cho lão bề mặt hơn cả bị giết chết.

Chỉ thấy Liễu Tồn Trung cười ha hả, như không có chuyện gì, ung dung nói:

- Lý tiên bối, lúc này nếu Liễu mõ muốn lấy tính mạng của lão tiên bối thật dễ như trở bàn tay.

Lý Phùng lúc này mặt tái mét như gà cắt tiết, chỉ nghe thấy bộp một tiếng, lão đã quăng cây thiết quả xuống đất, nhắm mắt nghiêng rằng quát:

- Mi cứ giết ta đi!

Lão đợi hồi lâu, không thấy động tĩnh gì, vội mở mắt ra nhìn thì không còn thấy bóng dáng Liễu Tồn Trung đâu nữa.

Trong khoảnh khắc Lý Phùng bỗng cảm thấy đầu óc sáng suốt hơn, vội cúi xuống lượm cây thiết quả lên, tiến thẳng về một con đường ở hướng Tây.

Hãy nói Kha Ngọc khi gặp gỡ Liễu Tồn Trung trên đại đạo Kinh Môn, cương quyết bảo đảm với Liễu Tồn Trung một mình tới Quân huyện để bảo hộ Ngụy Thắng.

Lúc bấy giờ Ngụy Thắng đang lưu lại ở Quân huyện hiệp trợ với Ngô Hồng kháng cự Kim binh.

Quân huyện thuộc vùng núi Võ Đang là một tiểu huyện thành ở phía Tây Tương Châu tuy nhân khẩu rất ít, nhưng hình thế rất trọng yếu, là một nơi trọng đại án ngữ sự xâm lăng phía nam của đạo binh Kim.

Cũng vì lẽ ấy Hải Châu Ngụy Thắng chỉ sợ Ngô Hồng không địch nổi binh Kim, mới từ Hải Châu kéo binh xuống hiệp trợ phòng thủ.

Cũng vì Ngụy Thắng đã lăm phen đánh quân Kim đại bại, nên khởi đầu chỉ có khoảng ba trăm dũng sĩ, sau đó binh lực lên tới hàng mười vạn.

Theo sử Tống, Lý Thông sợ Ngụy Thắng như sợ cọp dữ, tự biết mình không phải địch thủ, chỉ sợ sẽ bị thảm bại bị Kim chúa trách phạt vì vậy y mới cố khấn cầu Hoàn Nhan Xương ra lệnh Miêu

Truyền phái người tới hành thích Ngụy Thắng.

Ngờ đâu Liễu Tôn Trung lại phát giác được chuyện ấy rồi tương kế tựu kế tới lấy thủ cấp Lý Thông.

Kha Ngọc khi tới Quân huyện, thấy bốn bề lạng lẽ hoang sơ, cửa thành khép chặt, phòng thủ rất thâm nghiêm, trên đường không một bóng người đi lại.

Kha Ngọc đi quanh ở dưới thành, chỉ thấy trên lầu canh Tổng binh mặc áo giáp, tay gươm giáo sáng ngời, cung tên tua tủa, quát vọng xuống:

- Vị thư sinh ở dưới chân thành nghe đây ! Chốn này là cấm địa, mau tránh sang nơi khác. Bằng không sẽ coi như gian tế của người Kim, cho loạn tiễn hạ sát ngay tại chỗ.

Kha Ngọc khẽ gật đầu, tươi cười tránh ra ngoài xa, nghĩ bụng:

- Loạn tiễn của các người đã chắc đâu bắn trúng được ta.

Chàng ta nghĩ tiếp:

- Mọi người đồn đại Ngụy Thắng tinh thông binh pháp, trị quân nghiêm minh. Cứ xem các binh lính thủ giữ chòi canh tinh thần sung túc. Kỷ luật sắt thép, đủ thấy quả nhiên là một vị tướng tài, nếu như bị thích khách giết chết, ắt Đại Tổng sẽ mất đi một cây cột trụ. Kể Liễu đại ca lo lắng cũng rất phải.

Nghĩ đoạn, Kha Ngọc liền rời khỏi nơi đó đi tới khu chợ. Lúc bấy giờ đã chập tối. Nếu là lúc thái bình thì khu chợ này rất náo nhiệt nhưng dưới không khí chiến tranh, các dân cư buôn bán đều đi tị nạn hết, và các hàng quán khách sạn cũng đều đóng cửa kín mít hết.

Vì vậy toàn khu này bị chìm đắm trong một cảnh sắc ảm đạm thê lương, không còn ai lai vãng. Lâu lâu chỉ văng vẳng nghe những tiếng chó sủa từ xa vọng lại.

Kha Ngọc bị cái mùi vị của tao loạn xâm nhập tâm hồn. Xưa nay chàng ta vốn là một người bấm tính thơ ngây, chân chất, lúc này bỗng trở nên u uất, trầm ngâm.

Kha Ngọc thủng thảng đi một vòng, vẫn không thuyền giảm được mối sầu muộn triền miên, đồng thời bụng lại cảm thấy đói cồn cào, nghĩ thầm:

“Đêm nay vào thành có thể gặp phải một trường ác chiến kịch liệt, nếu không ăn chút gì cho vững bụng thì sao có thể ra sức được.”

Kha Ngọc ngừng đầu nhìn, thấy dưới ánh đèn yếu ớt trước một

căn nhà có treo một tấm bảng hiệu đề: “Túy Tiên cư” liền nghĩ bụng:

“Ba chữ “Túy Tiên cư này rõ ràng là một tú gia, nhưng sao cửa lại khép chặt?”

Chàng nghiêng tai nghe ngóng, thấy vắng vắng trên lầu có tiếng người chuyện trò, liền nghĩ thầm:

- Nếu đã có người nhậu nhẹt ắt phải có đồ nhắm chứ.

Đoạn Kha Ngọc liền đưa tay lên gõ cửa, kêu gọi:

- Điểm gia, mau mở cửa.

Chàng kêu lần thứ hai mới thấy cửa điểm hé mở. Một ông già thò đầu ra nhìn, thấy bên ngoài là một chàng thư sinh, liền thụt vào ngay, đóng ập cửa lại.

Kha Ngọc vội bước lại, chặn chân vào cửa nói:

- Lão bá, xin thứ cho sự đường đột của tiểu sinh. Tiểu sinh vì gấp lên đường nên bị lỡ bước đang đói bụng, xin thỉnh lão bá có gì dọn ra cho ăn, tiểu sinh xin hoàn tiền cơm nước đầy đủ.

Chỉ thấy ông già nọ mặt lộ đầy vẻ hoảng hốt khẽ nói:

- Tướng công chớ nên lưu lại nơi đây, mau đi thì hơn.

Nói dứt, lão chợt quay đầu lại. Liền đó một người mình mặc y phục dạ hành, lưng treo trường kiếm, từ trên lầu đâm bổ xuống, hai mắt lộ hung quang, hỏi:

- Ai đó?

Ông già thất kinh, gượng cười đáp:

- Một vị thư sinh lỡ đường muốn tìm khách điểm dùng bữa.

Gã nọ “hừ” nhặt một tiếng, quát bảo:

- Đóng cửa lại.

Ông già vội vâng vâng dạ dạ lia lịa, quay lại nhìn Kha Ngọc với đầy vẻ cầu khẩn.

Trong đầu Kha Ngọc chợt nổi lên một ý nghĩ. Chàng liền thốt:

- Tại hạ đã quấy nhiễu.

Rồi quay người đi luôn. Liền đó cửa điểm đã khép chặt lại. Kha Ngọc nghe tiếng then cài lách cách, bỗng quay mặt lại, đầu mũi chân khẽ điểm xuống mặt đất, sử dụng thứ Nhất Hạc Xung Thiên tung mình lên cao mấy trượng, giơ tay ra nắm lấy mép hiên, uốn mình lộn người lên trên mái ngói, lướt thẳng tới gian đại sảnh trên lầu.

Tiếp theo đó, chàng lại sử dụng thứ Đảo quyền châu liêm, hai

chân móc ngược vào mái ngói, ghé mắt qua cửa sổ nhìn vào bên trong.

Trong phòng quanh một chiến bàn tròn, có ba người đang ngồi bàn bạc.

Ba nhân vật nọ đều ăn mặc dạ hành, trường kiếm đều cưỡi bỏ để ở trên bàn.

Kha Ngọc chăm chú nhìn kỹ, thấy ba người nọ niên kỷ đều khá cao, mắt chiếu tinh quang lấp lánh hiển nhiên đều là những tay có nội công rất tinh thâm.

Người ngồi phía bên tả lưng bàn tay to khác thường nói:

- Phen này được Tuyết lão huynh tham gia hành sự của chúng ta, đêm nay còn sợ gì trở ngại nữa.

Nhân vật được gọi là Tuyết lão huynh đáp:

- Túc tiền bối quá khen ngợi. Tuyết Tiêm Phong mỗi với tài ba hèn mọn này thì có đáng gì đâu.

Nhân vật được gọi là Túc tiền bối nói:

- Tuyết lão huynh, nghe trên giang hồ đồn đại, ngày nọ lão huynh tham dự cuộc chiến ở Hắc Sâm Lâm, chỉ với vài thế Ngô câu kiếm pháp đã khiến cho Xung Vân yêu đạo phải táng đởm kinh hồn, phải không?

Kha Ngọc ở trên mái ngói nghe nói nghĩ thầm:

“Nghe giang hồ đồn đại, cuộc chiến ở Hắc Sâm Lâm ngày nọ đệ nhị cao thủ của Yến Sơn là Tuyết Tiêm Phong có tham gia sử dụng Ngô câu kiếm pháp giao chiến với các hào kiệt Trung Nguyên. Chẳng lẽ người này là Tuyết Tiêm Phong hay sao? Nhưng không biết người được gọi Túc đại ca là ai vậy?”

Thì ra người có bàn tay to lớn được gọi là Túc đại ca chính là Thất Sát Thủ Túc Xá. Còn nhân vật ngồi mé hữu chính là đệ nhất kiếm thủ của Hành Sơn phái Diêm Vương Kiếm Từ Cận.

Cả ba nhân vật này, Kha Ngọc chưa hề gặp gỡ bao giờ.

Bỗng lại nghe thấy Tuyết Tiêm Phong cười the thé, đưa ly rượu lên tu một hớp rồi lau mép, nói:

- Cuộc chiến ở Hắc Sâm Lâm đó, một là khi ấy còn có Mạc Nam lão tiền bối trợ oai nên lúc bấy giờ Tuyết mỗi cũng chẳng coi bọn chúng vào đâu. Hơn nữa bọn Xung Vân yêu đạo, Diệu Huyền, Diệu Thông tài ba cũng chẳng có gì đáng nói. Dưới mắt Tuyết mỗi võ công của chúng chỉ vào hạng bình thường.

Kha Ngọc chăm chú quan sát tướng mạo ba nhân vật nọ. Diêm Vương Kiếm Từ Cận cùng Thất Sát Thủ Túc Xá đã có chút say rượu. Hai người này ăn nói đều không coi ai ra gì cả. Chỉ có Tuyết Tiêm Phong còn có chút khiêm tốn, nhưng thực ra cũng ngăm khoe khoang, tự cao tự đại.

Kha Ngọc tuy tuổi còn nhỏ, nhưng chàng vốn rất rõ những nhân vật trong võ lâm rất nhiều tính khí hẹp hòi quỷ trá.

Lại nghe thấy Diêm Vương Kiếm Từ Cận cười khan hời:

- Nghe nói vụ Hắc Sâm Lâm, chúng ta không thu hoạch được toàn thắng vì ở Lạc Nhạn cốc, Viên Tôn Kiệt lại bị một đôi thanh niên nam nữ giải thoát được. Đến cả Mạc Nam lão tiên bối cũng phải bó tay, không biết lúc ấy Tuyết lão huynh có mặt ở đó không?

Tuyết Tiêm Phong bỗng sầm nét mặt, nhưng lại khôi phục được thần sắc ngay đáp:

- Vụ Hắc Sâm Lâm ấy, không phải là Tuyết mỗ khoe khoang, Xung Vân yêu đạo với cái bọn gì gọi là hảo hán Bàn Long lãnh đó, nếu không vì bất ngờ truyền tới tin Viên Tôn Kiệt bị cướp đoạt ở Lạc Nhạn cốc, thì chúng đã sớm bị tiêu diệt toàn bộ rồi, Tuyết mỗ theo Mạc Nam lão tiên bối truy cản đôi thanh niên nam nữ nọ rồi vì giữa đường bị lạc lối, nên sự việc ra sao cũng không được rõ.

Thất Sát Thủ Túc Xá cười khan hời tiếp:

- Nghe giang hồ nói thì người đánh chết Truy Hồn Quả Trượng Giác Nguyên ở Lạc Nhạn cùng mấy chục võ sĩ cướp Viên Tôn Kiệt là gã nam nhân, còn thiếu nữ đó dùng kế “Điều hổ ly sơn” dụ Mạc Nam lão tiên bối rời xa khỏi mục tiêu. Việc này giang hồ loan truyền rất thịnh. Tuyết lão huynh không hay sao?

Tuyết Tiêm Phong cúi đầu suy nghĩ giây lát đáp:

- Việc này sau chúng tôi cũng có chút manh mối. Thiếu nữ nọ khinh công rất cao siêu, thân pháp có điểm giống Thiên Sơn phái.

Kha Ngọc nghe bọn họ nhắc nhở chuyện cũ, trong lòng bấp bưng cười thầm.

Bỗng thấy Túc Xá cất tiếng hỏi:

- Tuyết lão huynh, đêm nay chúng ta phụng mệnh hành sự, lão huynh có cao kiến gì chưa?

Tuyết Tiêm Phong nhếch mép cười, nói:

- Thế theo ý của Túc lão tiên bối thì nên làm như thế nào?

Túc Xá đáp:

- Mỗ với Từ lão đệ mới ở Cái Bang tới đây, đã được Vương Hữu trưởng lão dặn bảo trước khi đi. Vị ấy nói: việc này cần phải để nhân vật của Đông Doanh quyết định. Thông Thiên Hiểu sư gia tất nhiên đã sớm có phương pháp an bài, cho nên anh em mỗ chỉ biết nghe theo ý kiến của Tuyết lão huynh thôi.

Tuyết Tiêm Phong nói:

- Thông Thiên Hiểu sư gia nói: Chúng ta tiến hành việc này phải thập phần bí mật, nên không sợ bị đối phương phát giác. Duy có một điều là nơi đây thuộc núi Võ Đang, nếu tên Ngụy Thắng cho người liên lạc mời mấy lão đạo sĩ mũi trâu xuống hiệp trợ thì sự việc sẽ có đôi chút khó khăn cho chúng ta.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận nãy giờ rất ít phát biểu, bỗng xen lời:

- Chỉ vài ba tên đạo sĩ mũi trâu, thì có bản lĩnh gì làm khó dễ gì chúng ta!

Tuyết Tiêm Phong nhếch mép cười nói:

- Nếu chỉ riêng vài ba tên đạo sĩ mũi trâu, dù cho ngay cả Nhất Diệp đạo nhân chưởng môn phái Võ Đang đích thân hạ sơn, vị tất đã là địch thủ của Từ đại hiệp. Nhưng có điều, nếu mấy lão nhân hạ sơn thì bọn Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Nga Mi thường xưng là giới chính phái hiệp nghĩa đạo cũng có thể sẽ kéo tới. Hơn nữa, chưởng môn quý phái Huyền Huyền Tử cũng sẽ liên kết với bọn chúng. Nếu như lệnh sư huynh Huyền Huyền Tử hạ lệnh ngăn trở hành động của túc hạ thì túc hạ có dám phản kháng hay không?

Từ Cận cười nhạt, đáp:

- Từ mỗ tuy thuộc Hành Sơn phái, nhưng tác phong khác hẳn vị sư huynh. Trong mấy năm nay, Từ mỗ không trở về Hành sơn, như vậy ra ngoài sự quản thúc của chưởng môn thì thử hỏi còn ai làm khó dễ được nữa?

Tuyết Tiêm Phong giơ ngón tay cái lên khen ngợi:

- Từ đại hiệp thật là một đại trượng phu có khác, hành sự rất cương quyết. Nào, chúng ta cạn chén đi.

Lão rót một ly rượu đầy đưa tới trước mặt Từ Cận. Từ Cận uống một hơi cạn luôn. Tuyết Tiêm Phong đắc ý tiếp:

- Thông Thiên Hiểu sư gia không những lo ngại năm phái hạ sơn, mà còn lưu tâm tới một nhân vật này.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận ngạc nhiên hỏi:

- Ai?

Tuyết Tiêm Phong thủng thẳng đáp:

- Cái Bang Liễu Tồn Trung.

Câu ấy vừa thốt khỏi miệng lão, sắc mặt Túc Xá đột nhiên trầm trọng hẳn.

Lão được xưng tụng là Thất Sát Thủ, tự tin chưởng lực không người sánh kịp, nhưng khi ở tổng đàn đã thử thách với Liễu Tồn Trung phát giác chàng ta còn cao siêu hơn mình rất xa, cho nên vừa nghe nhắc tới ba chữ Liễu Tồn Trung sự kiêu ngạo đã biến mất hẳn trên nét mặt lão.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận thì không biết công lực của Liễu Tồn Trung tới trình độ nào. Ngày nọ Thất Sát Thủ thử thách chưởng lực với Liễu Tồn Trung, tuy bị lép vế cho nên Từ Cận tuy thường được nghe giang hồ đồn đại sự lợi hại của Liễu Tồn Trung, nhưng trong thâm tâm lão vẫn không coi chàng ragì cả, nghĩ bụng:

“Thiên hạ lớn rộng như thế này, người tài ba cũng không ít. Ai Thông Thiên Hiểu sư gia không quản ngại, mà sao chỉ đề phòng có một tên tiểu tử Liễu Tồn Trung như vậy.”

Đoạn lão nhếch mép cười nhạt nói:

- Từ mõ tướng Thông Thiên Hiểu sư gia e ngại nhân vật nào ba đầu sáu tay gì. Thì ra lại là tên tiểu tử bị trục xuất khỏi Cái Bang. Gã ấy thì được bao nhiêu hỏa hầu?

Vừa nói, Từ Cận vừa đưa tay mân mê chuỗi kiếm. Lão biệt hiệu là Diêm Vương Kiếm và được người công nhận kiếm thuật của lão đã đạt tới mức phi phàm.

Tuyết Tiêm Phong nói:

- Từ đại hiệp chớ coi thường tiểu tử, Tuyết mõ tuy chưa giao đấu với y bao giờ, nhưng giang hồ đồn đại nam tử mà ngày nọ giải thoát cho Viên Tôn Kiệt ở Lạc Nhạn cốc chính là y. Người có tên như cây có bóng. Vậy nếu có dịp gặp gỡ Liễu Tồn Trung, chúng ta cũng phải nên cẩn thận đôi chút.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận bỗng vỗ mạnh xuống bàn, thóa mạ:

- Liễu Tồn Trung là cái thá gì? Nếu không may gặp phải mõ, y sẽ biết mùi vị của Diêm Vương Kiếm lợi hại như thế nào.

Kha Ngọc ở trên mái ngói nghe Từ Cận huênh hoang lớn lối coi

thường Liễu đại ca, trong lòng đã tức giận thóa mạ thâm:

“Người bất quá chỉ là một tên phản đồ của phái Hành sơn mà cũng khua môi múa mồm. Nếu gặp phải Liễu đại ca, người ném mùi khở sở một phen mới đáng kiếp”.

Nhưng Kha Ngọc tới lúc này vẫn chưa biết ba người nọ lén lút ở trên tửu lầu này thương nghị việc gì? Chàng ta lại cố kiên tâm ngóng tiếp.

Lại thấy Tuyết Tiêm Phong cạn luôn ly rượu chót, mới lau mép nói:

- Hiện tại đã tới giờ hành sự rồi. Các vị có còn thắc mắc gì nữa không?

Từ Cạn nói:

- Chẳng thắc mắc gì hết. Chúng ta cứ việc vào trong thành lấy thủ cấp của tên ấy rồi hãy nói chuyện sau.

Tuyết Tiêm Phong đáp:

- Được lắm. Nếu vậy ba chúng ta vào thành, rồi chia đường hành sự. Hễ ai đắc thủ thì vỗ tay ra hiệu.

Thế rồi cả ba đứng dậy, xuyên qua song cửa phía sau đi luôn.

Kha Ngọc thấy chúng lướt ra phía cửa sổ, có lẽ là phi hành trên mái ngói, chàng vội lộn người treo lơ lửng dưới hiên để tránh đối phương phát giác đưa mắt nhìn theo, liền thấy ba bóng đen phóng thẳng về phía Quân huyện.

Kha Ngọc giật mình, khẽ thốt:

- Ô! Thì ra ba lão nọ định đi hành thích Ngụy Thắng.

Chàng ta xem khinh công của ba kẻ địch, thấy đều không hơn nổi mình, liền đề khí, chân không đụng mặt đất đã vòng qua đường tắt vọt đi nhanh như điện chớp, chỉ giây lát sau đã vượt qua mặt đối phương luôn.

Khi tới sát thành, Kha Ngọc thấy đầu thành, các binh lính trên chòi canh vẫn phòng bị rất nghiêm mật, liền nhanh như chim cất tung mình lướt lên đầu thành.

Bọn binh lính chỉ thấy trước mắt hoa lên, bóng dáng của chàng ta đã lẩn khuất sau màn đêm.

Kha Ngọc hết xuyên phải lại lướt trái, tiến thẳng về phía phủ tướng quân.

Phủ tướng quân khí thế rất lẫy lừng khác hẳn mọi nơi, nên chàng kiếm thấy thật dễ dàng.

Toàn phủ rất bao la rộng rãi, bốn phía vệ binh canh giữ cực kỳ nghiêm mật, đao thương tua tủa, trong phủ ánh đèn sáng rực chiếu rọi ra bên ngoài.

Kha Ngọc tung mình lên mái ngói, thò đầu nhìn xuống phát hiện một vị tướng quân trung niên rất oai võ đang cắm cúi nhìn vào bức đồ hình tỉnh Tương Châu, đặt trên bàn.

Trong bức địa đồ ấy có rất nhiều chỉ đỏ uốn éo ngổn ngang như những con rắn bò.

Tướng quân nọ chăm chú giây lát, lại ghi chú những dấu hiệu lên phía trên. Kha Ngọc nghĩ bụng:

“Người này chắc là Ngụy Thắng. Nghe nói vị tướng quân này giỏi việc điều binh khiển tướng cùng hành quân bố trận. Lúc này chắc đang trù tính kế hoạch đương đầu với kẻ địch.”

Kha Ngọc bỗng thò tay vào trong người ném luôn một cuộn giấy xuống giữa bức đồ hình nọ.

Ngụy Thắng đang ngăn người ngắm nhìn như xuất thần, bỗng giật mình kinh hãi, nhặt lấy cuộn giấy mở ra xem, rồi bình tĩnh ngừng đầu lên nói:

Vị bằng hữu nào ở cửa sổ thế, xin mời xuống đây ngồi chơi.

Thấy Ngụy Thắng vẫn thản nhiên như thường không chút hãi sợ, Kha Ngọc khen ngợi thầm:

“Quả nhiên phong độ của một vị đại tướng quân”.

Đoạn chàng uốn người lướt vèo xuống bên dưới chấp tay thi lễ. Ngụy Thắng trợn to đôi mắt hổ lên nhìn thấy kẻ đứng trước mặt mình là một thư sinh tướng mạo rất phong lưu tiêu sái, thân pháp nhẹ nhàng đẹp mắt, hạ thân xuống đất như một chiếc lá rụng không gây chút tiếng động nhỏ nào, bất giác buột miệng khen ngợi:

- Thân pháp thật tuyệt diệu!

Đoạn cất tiếng hỏi:

- Cao tước đại danh của các hạ là chi? Nửa đêm giá lâm có việc gì chỉ giáo thế?

Kha Ngọc đáp:

- Ngụy tướng quân, hiện tại việc rất cấp bách vậy chớ nên hỏi tới

đanh tánh của tại hạ vội. Nơi đây có chỗ nào kín đáo, xin tướng quân hãy ẩn lánh đi đã rồi sẽ nói chuyện sau.

Ngụy Thắng đưa tay lên vuốt bộ râu dài thũng thẳng hỏi:

- Có việc gì xảy ra thế ? Ngụy mô thống lãnh tam quân, đường đường chính chính chưa bao giờ biết tới hai chữ ẩn núp ý nghĩa như thế nào cả.

Kha Ngọc dậm chân, vội vã nói:

- Tướng quân cố chấp quá. Tiểu sinh mạo hiểm tới đây cầu kiến đó là do hảo ý. Chẳng lẽ tướng quân lại nghi ngờ có lòng hãm hại hay sao?

Ngụy Thắng nghiêm sắc mặt nói:

- Dĩ nhiên không phải thế. Trông mặt mũi các hạ rất đoan chính tất nhiên không có ý hại người. Chỉ đáng tiếc chút màu mè phấn sáp.

Kha Ngọc hơi giật mình thất kinh có vẻ không vui nói:

- Người là một vị tướng quân sao lại đùa giỡn tại hạ như vậy?

Ngụy Thắng cười ha hả đáp:

- Vừa rồi các hạ đã chả nói Ngụy mô cố chấp là gì? Xin đừng trách cứ mô câu nói đùa ấy.

Kha Ngọc vội nói:

- Thôi chớ nên nói nhiều, mau liếm chỗ ẩn lánh đi đã Ngụy Thắng thâm liếm tiếng cười, nghiêm nghị hỏi:

- Các hạ hãy cho mô biết nguyên nhân sự ẩn lánh ấy?

Kha Ngọc không hề tức giận, đáp:

- Tại hạ phụng lệnh của Liễu đại ca tới thông báo cho tướng quân rõ, hiện tại ba tên thích khách định tới đây sát hại tướng quân. Đây nói xong rồi, bây giờ tướng quân có chịu ẩn lánh hay không?

Ngụy Thắng bỗng vỗ mạnh xuống bàn, trầm giọng nói:

- Ngụy mô tuy bất tài, nhưng đã thống lãnh tam quân để bảo vệ xã tắc của Đại Tống. Nếu như tham sinh hý tử lâm sự lại ẩn trốn, thì sao có thể khiến tam quân phục tòng được. Không lẩn tránh gì hết.

Kha Ngọc vội nói:

-Ồ! Không được đâu. Nếu tướng quân chẳng lẩn tránh, thế nào cũng bị bọn thích khách tới lấy đầu. Tướng quân chết không có gì đáng nói, nhưng khi trở về, tại hạ sẽ bị Liễu đại ca quả trách mồi

thật là phiền phức.

Ngụy Thắng vươn vai hỏi:

- Liễu đại ca nào mà các hạ lại cung kính nể sợ đến thế?

Kha Ngọc chau môi đáp:

- Ai kính sợ Liễu đại ca bao giờ? Vì vị ấy bảo tại hạ không biết gì cả chẳng để cho tại hạ đi hành sự, vì vậy khi tới đây tại hạ phải bảo chúng sẽ cứu được tính mạng của tướng quân. Như thế mới thành chuyện chứ.

Ngụy Thắng cười ha hả nói:

- Chớ nóng nảy ! Chớ nóng nảy! Dù có thích khách các hạ cũng chớ nên lo ngại cho Ngụy mỗ. Sức mỗ có thể vật trâu đánh ngựa hổ, tài điều khiển ba quân như vậy thì còn sợ gì ba tên thích khách.

Kha Ngọc bật cười nói:

- Thích khách đâu phải là trâu với cạp mà để tướng quân vật được. Một khi chúng tới đây lập tức đầu của tướng quân sẽ rời khỏi cổ.

Ngụy Thắng cương quyết đáp:

- Không sợ. Con nhà võ chúng ta coi cái chết nhẹ như lông hồng. Nếu các hạ hãi sợ thì cứ việc rời khỏi nơi đây.

Kha Ngọc hậm hực nói:

- Túc muốn chết được Thôi, mặc kệ tướng quân, tại hạ không cần lý tới nữa.

Dứt lời, chàng ta quay người định bỏ đi, nhưng lại bỗng dừng chân lại. Ngụy Thắng ngạc nhiên hỏi:

- Sao các hạ còn chưa rời khỏi nơi đây?

Kha Ngọc đáp:

- Tại hạ trở lại để bảo hộ người, tránh khỏi bị Liễu đại ca quở trách.

Ngụy Thắng nói:

- Vậy thì hay lắm ! Chúng ta hãy thưởng thức vài ly rượu rồi sẽ đàm luận sau.

Dứt lời, ông ta bỗng khẽ vỗ tay một cái. Chỉ thấy một vệ binh mặt vàng như nghệ bưng một khay rượu tới róc ra đầy hai ly.

Ngụy Thắng nâng ly rượu lên, đưa tới trước mặt Kha Ngọc, nói:

- Xin mời! Xin mời!

Đang lúc ấy bỗng nghe thấy tiếng binh khí va chạm nhau rổn rảng dường như bên ngoài có người đang đấu rất kịch liệt.

Kha Ngọc với Ngụy Thắng chăm chú lắng tai nghe, thấy những tiếng gió nổi dậy vù vù kinh khí rất dữ dội mãnh, rồi bỗng lại nghe bùng một tiếng thật lớn.

Kha Ngọc bỗng khẽ nói:

- Chẳng trách tướng quân không chịu trốn tránh. Thì ra đã mời được cao thủ tới trợ giúp.

Chỉ thấy Ngụy Thắng mặt lộ đầy vẻ sửng sốt, quay đầu lại nhìn gã vệ binh mặt vàng ở phía sau lưng, hoài nghi nói:

- Ngụy mỗ có mời cao thủ nào tới đâu.

Kha Ngọc hỏi:

- Đừng nên nói tại hạ nữa. Tướng quân hãy nghe xem, những tiếng binh khí ở bên ngoài kia nếu không phải võ lâm cao thủ tại sao lại có được công lực mạnh mẽ dường ấy.

Lại nghe thấy ngoài cửa có tiếng người chạy nhộn nhịp, tiếng la hét bất thích khách không ngừng, tiếng binh khí xé gió càng vang động thêm.

Bỗng có thanh âm cất lên:

- Lý Phùng, kẻ nguời cũng khá lắm đấy.

Kha Ngọc chưa hề nghe thấy cái tên Lý Phùng bao giờ, nên cũng không biết đó là địch hay bạn, còn Ngụy Thắng không có vẻ gì là hốt hoảng. Gã vệ binh mặt vàng khề ở sau lưng vẫn đứng yên tại chỗ bất động, như một khúc gỗ vậy.

Lại nghe thấy tiếng động binh khí ào ạt, những tiếng lớp lớp nổi lên liên hồi, kinh phong vùn vù như mưa rơi gió cuốn.

Lại nghe thấy thanh âm hồi nãy thốt:

- Tử Ngộ Quả, nguời có mấy cái đầu mà dám nửa đường tạo phản như vậy?

Có lẽ người được gọi là Tử Ngộ Quả giọng hừ một tiếng lạnh lùng nói:

- Đừng nói những lời thừa vô ích. Đêm nay ta đã quyết định xả thân bảo hộ Ngụy Thắng một phen. Sau này Tử Ngộ Quả Lý Phùng ta sẽ rút lui khỏi giang hồ. Nếu có ai tới giết Ngụy Thắng, Lý Phùng ta cũng không lý tới nữa.

Thanh âm trước cười hắc hắc nói:

- Lý Phùng người rượu mời không uống lại cứ thích uống rượu phạt. Ba chúng ta phụng mệnh Đông Doanh xâm nhập Cái Bang, cùng mưu đại sự, sao người lại bỗng thay lòng đổi dạ như vậy. Chẳng lẽ Ngụy Thắng lại có ơn với người ư?

Lý Phùng trầm giọng đáp:

- Ngụy Thắng với Lý mỗ xưa nay vô ơn vô oán.

Thanh âm nọ nói:

- Nếu đã vô ơn vô oán, sao người lại liều chết để bảo vệ y?

Ta đã bảo đừng có nói lời thừa vô ích, Lý Phùng ta tuy lầm đường đi vào tà đạo, nhưng vẫn còn là một hán tử quang minh lỗi lạc đầu đội trời chân đạp đất ân oán phân minh. Ta đã thọ ơn tha chết của người, tự nhiên phải lấy cái chết để báo đáp.

Lại nghe thấy thanh âm nọ cười hắc hắc một hồi, giấu cợt:

- Tử Ngộ Quả, người tự tin có thể đối địch nổi Diêm Vương kiếm hay sao?

Kha Ngọc nghe tới đó liền tỉnh ngộ ngay, nghĩ thầm:

- Chẳng trách giọng nói của tên này nghe quen thuộc đến thế. Thì ra là Diêm Vương Kiếm Từ Cận.

Chưa nghĩ dứt chàng đã nghe thấy Lý Phùng rống lên một tiếng, thiết quả được vũ lộng ngăn đỡ thế công của Từ Cận.

Tiếp theo đó là tiếng va chạm của khí giới đình tai nhức óc.

Tiếng Lý Phùng khê hự, dường như lão đảo lui về phía sau.

Bỗng tiếng cười khánh khách của Từ Cận lại nổi lên:

- Thế nào? Thì ra quả pháp của người chỉ có thể thôi.

Kha Ngọc nghĩ bụng:

“Hồngбет ! Hiển nhiên Lý Phùng đã bị lép vế rồi”.

Đang lúc chàng ngẩn người suy tính, bỗng thấy một bóng đen phá song cửa xông vào. Kha Ngọc trở mắt nhìn đã nhận ra được ngay chính là Thất Sát Thủ Túc Xá mà mình đã trông thấy trên tử lâu.

Thân hình Túc Xá vừa chạm đất lão đã đứng sững dậy vững như núi, chuôi trường kiếm sau lưng bay phát phơ trong gió không ngừng.

Đưa mắt ngắm nhìn Ngụy Thắng từ đầu chí chân. Túc Xá cười hắc hắc hỏi:

- Người là Ngụy Thắng phải không?

Lúc bảy giờ Ngụy Thắng đã ngồi xuống ghế, không chút kinh sợ, trầm giọng hỏi lại:

- Bạn là ai? Đã biết đại danh của bốn tướng quân sao còn chưa thúc thủ chịu trời?

Túc Xá cất tiếng cười rất quái dị đưa mắt nhìn sang Kha Ngọc với gã vệ binh mặt vàng khè, thấy Kha Ngọc ăn mặc theo lối thư sinh rất thanh tú thoát tục còn gã vệ binh mặt đầy vẻ bệnh tật trông rất yếu ớt, bất giác lão thất thanh cười hô hố nói:

- Hai tên này là nhân vật bảo vệ người đấy ư?

Ngụy Thắng gật đầu đáp:

- Đúng thế, họ đều là thị vệ của bốn tướng quân. Còn bạn là ai, sao không trả lời câu hỏi của Ngụy mỗ?

Túc Xá cười hắc hắc lạnh lùng đáp:

- Lão tử xưng hùng ở Quan ngoại mấy chục năm nay, đã nổi danh là tâm địa thủ đoạn rất tàn độc, nếu nói ra chỉ sợ người sẽ sợ hãi đến chết khiếp mất.

Ngụy Thắng vỗ bàn quát lớn:

- Im mồm! Bốn tướng quân thống lĩnh ba quân, tung hoành khắp chiến trường, hề chiến là thắng, chưa hề nếm mùi thất bại, chẳng lẽ ta sợ một tên vô danh tiểu tốt như người.

Túc Xá cười nhạt, nói:

- Được lắm. Vậy người hãy nghe đây. Lão tử đây biệt hiệu là Thất Sát Thủ.

Chỉ thấy năm đầu ngón tay đều lún sâu vào trong vách. Lão cười nhạt lạnh lùng tiếp:

- Người đã nom thấy rõ chưa? Đêm nay lão tử muốn mượn tạm đầu lâu của người đem khỏi nơi đây.

Ngụy Thắng vẫn thản nhiên như thường, ung dung hỏi:

- Người phụng mệnh của ai định tới đây lấy đầu của bốn tướng quân?

Túc Xá đáp:

- Lão tử phụng mệnh của Đông Doanh. Bây giờ người đã rõ, chắc chết cũng được yên tâm nhắm mắt.

Ngụy Thắng nói:

- Thì ra người à chó săn của Đông Doanh. Hay lắm! Bây giờ xem

bản tướng lấy mạng chó của người đây !

Dứt lời ông ta với tay lấy thanh kiếm đang treo trên vách xuống.

Kha Ngọc bỗng cười ha hả, xen lời:

- Ngươi tướng quân, cắt cổ gà đầu cần tới dao mổ trâu. Để tại hạ thâu thập y cho.

Câu nói này của chàng ta khiến Túc Xá giận dữ như khùng, chỉ tay vào mặt đối phương quát tháo:

- Tên không biết sống chết kia, dám mở miệng bảo lão tử là gà qué phải không?

Kha Ngọc cố ý chọc giận đối phương, khiến đối phương nổi giận mất khôn, liền cười nói:

- Lão không phải gà thì là vịt, cũng thuộc vào một loại ấy cả!

Túc Xá giận dữ đến lồng lộn, dậm chân trợn ngược mắt quát tháo:

- Giỏi lắm! Tên này muốn kiếm cái chết đây.

Bàn tay to như nan quạt của lão đã giơ lên, chộp thẳng vào đầu Kha Ngọc, chưởng lực mang theo một luồng kinh phong ào ạt khiến những ngọn đuốc cắm trên những cột trụ ở vách tường đều lay động không ngớt.

Nhưng ngón tay của lão vừa chộp tới trán Kha Ngọc bỗng nghe thấy chàng ta khẽ cười nhạt một tiếng, tung tích chột biến.

Túc Xá giật mình kinh ngạc, nhưng phản ứng của lão cũng nhanh không thể tưởng tượng được, quay đầu lại khuỷu tay đã hất mạnh về phía sau một thế, đồng thời xoay gót chân nhanh như điện chớp quay người lại vung chưởng quét ngang một thế.

Cái thúc cái quay người với cái thế quạt ngang đã sử dụng trong cùng một thời gian, như cả ba động tác cùng phát ra một lúc vậy, nhanh nhẹn đến nỗi không ai trông thấy rõ.

Kha Ngọc sử dụng Thiên Sơn bộ pháp lướt qua phía sau. Túc Xá đang định tấn công lên, đã cảm thấy chưởng phong lấn át tới phía trước mặt giật mình thất kinh, vội nghiêng đầu né mình lướt sang bên.

Thế thức của chàng ta cực kỳ đẹp mắt. Lúc bấy giờ những tiếng giao đấu ở bên ngoài càng kịch liệt thêm.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận không ngừng phát ra những tiếng cười chế giễu hiển nhiên lão đã chiếm được thượng phong.

Tử Ngộ Quả Lý Phùng chỉ hừ nhạt bằng giọng mũi liên hồi chuyên tâm đối địch không dám phân thần.

Thất Sát Thủ Túc Xá vừa phá cửa xông vào bên trong, nên không biết chuyện Lý Phùng xen tay can thiệp, nghe thấy tiếng cười đắc ý của Từ Cận, lão cứ tưởng đang giao đấu với đối phương, nên sau khi vung chưởng đẩy lui Kha Ngọc liền hỏi vọng ra:

- Từ lão huynh đang giao đấu với tên nào thế ?

Từ Cận đã nghe tiếng hỏi của Túc Xá, vội đáp:

- Túc lão đã tìm được tên đầu não chưa? Còn Tuyết Tiêm Phong đâu?

Túc Xá đáp:

- Lão Tuyết tiến vào cửa thành phía Nam hiện tại chưa thấy bóng dáng đâu cả. À lão huynh đang giao chiến với ai thế ?

Từ Cận đáp:

- Giao đấu với trưởng lão của chúng ta đấy.

Túc Xá giật mình thất sắc. Lão vừa phân thần, Ngụy Thắng đã thừa cơ ném thanh bảo kiếm tới tay Kha Ngọc.

Kha Ngọc không chậm trễ, sử dụng luôn chiêu Phong Quyển Tàn Diệp phạt kiếm vào ngang hông đối phương cực kỳ thần tốc.

Túc Xá vội nhảy lui về phía sau tránh né, miệng thóa mạ:

- Tiểu quỷ thối tha này giỏi thật!

Từ Cận ở bên ngoài nghe nói ngạc nhiên hỏi:

- Túc lão huynh sao lại mắng mỗ là tiểu tử thối tha thế?

Túc Xá đang định hồi đáp, bảo kiếm trong tay Kha Ngọc đã như một con linh xà lướt tới. Đó chính là chiêu Bạch Xà Thổ Tín. Chỉ thấy tay chàng một co một duỗi, đem theo kinh phong rít gió vèo vèo.

Túc Xá càng giận dữ thêm, lòng lộn như hổ đói thân hình bỗng nghiêng sang bên, chiếc tay như nan quạt đã giương ra nhằm chuôi kiếm Kha Ngọc chộp thẳng tới, đồng thời miệng lại cất tiếng thóa mạ:

- Tiểu tử hôi thối, đây là người tự tìm cái chết.

Thủ chưởng của lão vừa chộp tới chuôi kiếm, Kha Ngọc thân pháp cũng nhanh nhẹn cực độ đầu mũi chân hơi di động đã lướt qua nách Túc Xá, trái tay hất lại một kiếm đâm thẳng vào Trọng Lâu huyết của đối phương khiến Túc Xá thất kinh đến tay chân cuống quýt vội đâm

bổ về phía trước tránh né, cất tiếng thóa mạ om sòm:

- Tiểu tử hôi thối! Đồ tử đồ tôn rùa đen! Cút con bà mày đi!

Bao nhiêu những lời lẽ thô tục Túc Xá đem ra thóa mạ đối phương không sót câu nào.

Chỉ nghe thấy Từ Cận giận đến tóc tai dựng ngược, phùng mồm trợn mép quát tháo:

- Người đừng có lảm mồm ! Được đằng chân lên đằng đầu mãi! Đã rửa mỗ là tiểu tử hôi thối, lại còn chửi những gì đồ tử đồ tôn loại rùa đen, rồi còn nói cút con bà mày đi đó! Hừ hừ...

Kha Ngọc bất giác động lòng ngay, biết Từ Cận đã rất giận dữ tinh thần tất bị phân tán. Liền đó đã nghe thấy Từ Cận khẽ thốt ối chà một tiếng. Kha Ngọc đoán có lẽ lão đã bị Lý Phùng đánh trúng một quả trong lòng rất mừng rỡ.

Túc Xá biết Từ Cận hiểu lầm vội giải thích.

- Từ lão huynh! Hừ!

Tiếng “hừ” này nguyên là Túc Xá giận dữ thốt với Kha Ngọc. Vì Kha Ngọc đã có lòng tạo sự hiểu lầm với bọn chúng nên thừa cơ Túc Xá mới nói được câu “Từ lão huynh” chàng ta đã nhanh nhẹn tấn công vào tới một chiêu Bạch hồng quán nhật nhằm thẳng mặt Túc Xá đâm tới.

Túc Xá không sao nói tiếp được, chỉ bực bội hừ nhạt một tiếng.

Thế kiếm ấy của Kha Ngọc lướt qua ngang mặt của lão không đầy gang tấc, hung hiểm cực độ.

Bên ngoài, Từ Cận vừa rồi bị trúng một quả đã lọt xuống hạ phong. Lão vội thi triển Hành Sơn tam thập lục thức kiếm pháp múa tít như vũ bão, vẫn hồi lại cục diện.

Đột nhiên lại nghe thấy Túc Xá hừ một tiếng, bất giác y giận dữ hỏi:

- Ủa! Lão Túc người nói gì thế? Diên rồi hay sao?

Túc Xá đang bị Thiên Sơn kiếm pháp của Kha Ngọc vây quần bị đẩy lui về phía sau liên tiếp, sự bực dọc không nơi phát tiết, lại hừ nhạt một tiếng, nói:

- Lão Từ người căm mồm chó lại đi. Lão tử diên khùng bao giờ nào?

Dứt lời, chưởng như nan quạt của lão bủa ra một thế, chưởng

phong liên quét trúng chuôi kiếm của Kha Ngọc.

Kha Ngọc bỗng cảm thấy hồ khẩu tay nóng ran, giật mình kinh hãi vội nhảy lui về phía sau, nghĩ bụng:

- Chưởng lực của lão họ Túc này lợi hại thật.

Đoạn chàng không dám liều lĩnh tấn công, chỉ dựa vào thân pháp quái dị của Thiên Sơn chạy quanh đối phương tránh né.

Trong nhất thời, Túc Xá không sao chiếm được chút thuận lợi nào.

Bên ngoài, Diêm Vương Kiếm Từ Cận đã tấn công như vũ bão dồn được Lý Phùng vào một góc, thì lão lại nghe thấy Túc Xá thóa mạ mình là câm miệng chó lại, cả giận lồng lộn quát tháo:

- Lão Túc, người giỏi thật! Đợi lão tử diệt xong tên Ngộ Quả này, sẽ giải quyết với Thất Sát Thủ người ngay.

Thì ra văn vô đệ nhất võ vô đệ nhị. Phàm người học võ tối kỵ là bị người ta khiêu chiến đích danh. Gặp trường hợp trên dù có phải liều thân xả mệnh cũng cam tâm, không chịu lép vế đối phương.

Túc Xá tuy biết rõ Từ Cận đã hiểu lầm nhưng đối phương lại nêu đích danh Thất Sát Thủ khiêu khích, nếu mình lên tiếng giải thích sẽ bày ra sự hèn yếu khiếp đảm cho nên lão cũng chẳng hỏi tới việc tại sao.

Từ Cận lại giao đấu với Lý Phùng, chỉ cười ha hả nói:

- Nếu lão Từ người muốn trao đổi với Túc mỗ vài ba chiêu thì đó cũng là một việc rất lý thú. Túc mỗ sẵn sàng chờ đợi người đấy.

Kha Ngọc biết rõ lúc này bọn chúng chỉ hành động theo sự tức khí đã trúng phải kế khích tướng của mình, nghĩ bụng:

“Mình hãy quay quần, làm cho công lực của lão này suy giảm đã, sau đó sẽ để bọn chúng tự tàn sát lẫn nhau.”

Đoạn chàng nghiêng rằng, vung kiếm xuất chiêu tấn công tức thì.

Túc Xá tuy là một người thô lỗ, nhưng với mấy chục năm kinh nghiệm chiến đấu, nên biết rõ thư sinh trước mặt công lực rất tầm thường nhưng bộ pháp rất quỷ dị, khó lòng chớp trúng đối phương. Hơn nữa kiếm của chàng nọ lưỡi xanh biếc như làn thu thủy, xem ra không phải là vật tầm thường.

Lão không dám sơ hở, hai chân lấy tấn, đứng vững như đóng đinh trên mặt đất, dùng chiêu chống chiêu không hề ham công.

Kha Ngọc nguyên định làm tiêu hao khí lực của đối phương nhưng không sao đạt được mục đích.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận đã có hiệu xưng là Hành Sơn đệ nhất cao thủ chưởng môn nhân Huyền Huyền Tử cũng phải kính nể lão vài phần. Như vậy đủ thấy tánh khí của lão phải kiêu ngạo tới mức độ nào. Hiện tại nghe Túc Xá công nhiên thách đấu trong lòng đã nổi sự hiếu thắng, ngấm ngấm cười nhạo.

Nhưng tay lão vẫn không hề chậm trễ ba mươi sáu thức kiếm pháp chẳng khác nào phong ba bão táp liên miên bất tuyệt tấn công Lý Phùng tới tấp.

Lý Phùng có biệt danh là Tử Ngộ Quả, nổi tiếng là đệ nhất cao thủ ở Bộ Hải, nguyên cùng Từ Xá ba người được Thông Thiên Hiếu mời tới cho trà trộn vào Cái Bang, ngấm ngấm hành sự.

Xưa nay lão vẫn tự phụ là quả pháp vô địch ngờ đâu bị Liễu Tồn Trung dùng năm ngón tay kẹp lấy đầu quả không sao lay chuyển nổi. Lão tuy bước chân vào đường tà nhưng vốn là một nhân vật ân oán rất phân minh tính tình rất cương trực, mắt thấy thiết quả đã rơi xuống đất liền buông xuôi tay chờ chết.

Lão bỗng phát hiện Liễu Tồn Trung biến mất dạng tha tánh mạng cho mình. Lão tuy không biết người tha mạng là Liễu Tồn Trung, tiếng tăm đã lừng lẫy khắp giang hồ, nhưng lão nhận ra chàng chính là thích khách do Tống doanh phái tới.

Lý Phùng không ngờ thích khách nọ lại có nghĩa khí như thế. Không xuống tay lấy tính mạng của mình.

Vì cảm ơn ấy lão bỗng nổi lòng hâm mộ, quyết cải tà quy chính, tìm tới bảo hộ Ngụy Thắng để đền đáp ơn nghĩa của vị thích khách nọ.

Vì vậy mới xảy ra trận giao chiến đột ngột giữa lão với Diêm Vương Kiếm Từ Cận.

Đang lúc trận chiến rất kịch liệt thì bỗng có bóng người thấp thoáng. Một bóng đen xông luôn vào giữa trận đấu.

Lý Phùng với Từ Cận vội thu binh khí; nhảy lại sang bên, trở mặt lên nhìn.

Thì ra bóng đen nọ không phải ai xa lạ, mà chính là Tuyết Tiêm Phong.

Lão cất tiếng cười the thé, nói:

- Ô! Không ngờ lại gặp gỡ Lý Phùng huynh ở nơi đây!

Lý Phùng chỉ hừ một tiếng, không đáp. Từ Cận vội xen lời, nói:

- Tuyết huynh, tên này đã trở mặt lại dám cả gan đương đầu lại với chúng ta. Phải thiến hẳn ngay đi mới được!

Tuyết Tiêm Phong nhếch mép cười rất nham hiểm nói:

- Ủa! Lại có chuyện đấy ư? Lý Phùng huynh...

Lý Phùng đã lạnh lùng ngắt lời:

- Các người bất tất phải nói nhiều. Động thủ đi.

Dứt lời, lão xông lên tấn công lia lịa tức thì. Tiếp theo đó, tiếng khí giới va chạm chát chúa.

Kha Ngọc đang định thần chăm chú từng chiêu thế của Túc Xá, nghe thấy những tiếng đối đáp vừa rồi trong lòng rất nóng nảy nghĩ thầm:

“Hồngбет! Tên Tuyết Tiêm Phong đã tới nơi. Nếu Lý Phùng bị hạ độc thủ, hai gã nọ cùng xông vào đây, mình một địch ba thì chỉ có cách phối xác ngay tại chỗ.”

Bỗng nghe thấy Lý Phùng kêu hự một tiếng. Liền đó một tràng cười như điên khùng của Tuyết Tiêm Phong với Từ Cận.

Kha Ngọc biết Lý Phùng đã gặp thảm họa, vừa phân thần liền bị chiêu phong của Túc Xá quét trúng vai bên hữu, đau đớn đến nổi ứa nước mắt, suýt chút nữa bảo kiếm rời khỏi tay.

Trong thoáng cái ngoài cửa đã xuất hiện hai bóng người.

Kha Ngọc không cần nhìn kỹ cũng biết ngay đó là Từ Cận với Tuyết Tiêm Phong.

Túc Xá vừa thấy hai ông lão nọ xông vào, vội lớn tiếng nói:

- Xin lão Từ hãy chặn chặt lấy cửa sổ, còn Tuyết lão huynh thì thủ giữ cửa sổ. Tên này khinh công rất cao siêu.

Từ Cận vốn định lên tiếng khiêu khích Túc Xá giao đấu với mình, nay thấy lão đổi giọng yêu cầu như vậy đành khẽ gật đầu đứng chặn ngay giữa cửa lớn. Tuyết Tiêm Phong thì lướt tới cạnh cửa sổ tức thì.

Kha Ngọc thấy tình thế nguy cấp ấy, bụng kêu khổ thầm, cất tiếng oán trách Ngụy Thắng:

- Ngụy tướng quân, đây là tướng quân hại tại hạ đấy nhé.

Ngụy Thắng vẫn bình tĩnh như thường, cả cười nói:

- Bỏn tướng quân hại các hạ bao giờ?

Kha Ngọc chau môi, nói:

- Lại còn nói lời thôi nữa. Tại hạ bảo tướng quân đi ẩn tránh, tướng quân bảo những gì thống lĩnh tam quân, đường đường chính chính lại còn nói những gì sức có thể vật trau đả hổ. Hiện tại có muốn trốn tránh cũng không còn kịp nữa.

Ngụy Thắng ung dung nói:

- Đúng vậy. Bỏn tướng quân có nói như thế thật.

Kha Ngọc dậm chân phụng phịu nói:

- Thôi, mặc kệ người, tôi không thêm lý tới nữa. Người thật đúng là một tên ngốc.

Ngụy Thắng cười ha hả, đáp:

- Bỏn tướng quân có mời các hạ tới giúp đỡ đâu? Đó là tự các hạ đến đây chứ, sao lại còn bảo bỏn tướng quân làm hại các hạ?

Kha Ngọc hậm hực nói:

- Người thật không có lương tâm. Nếu việc này không dính dấp tới Liễu đại ca thì tại hạ đã không tới đây. Hà! Biết làm thế nào bây giờ? Nếu tướng quân bị giết chết, tại hạ còn mặt mũi nào gặp Liễu đại ca nữa!

Nói tới đó, khoe mắt chàng ta bỗng đỏ hoe như muốn khóc, khiến ba lão già Túc Xá, Từ Cận, Tuyết Tiêm Phong đứng cạnh đó khoái chỉ nhìn nhau cười hô hô.

Ngụy Thắng vẫn không hề nao núng, thản nhiên khoanh tay cười mai mỉa.

Chỉ có gã vệ binh mặt vàng khè như nghệ đứng cạnh đó là không hề biểu lộ chút phản ứng nào.

Kha Ngọc thấy ba lão già nọ cất tiếng cười vang liền thóa mạ:

- Mấy lão già kia cười cái gì? Bản tiểu sinh có sợ các người không phải là hảo hán. Tiến lên động thủ đi!

Bảo kiếm giơ lên trước ngực. Kha Ngọc lướt lên bảo hộ trước mặt Ngụy Thắng.

Tuyết Tiêm Phong cười the thé nói:

- Người có bao nhiêu hỏa hầu mà hòng chống đỡ nổi ba đại cao thủ chúng ta hợp kích? Thấy người là một thư sinh yếu đuối, bọn lão tạm cho tha tội chết. Thôi, hãy mau cút đi !

Kha Ngọc vội hỏi lại:

- Không giết ta, vậy có giết Ngụy Thắng tướng quân chăng?

Tuyết Tiêm Phong cười khảnh khách đáp:

- Đâu Ngụy Thắng đáng giá vạn kim, chúng ta làm sao bỏ qua được.

Kha Ngọc trừng mắt nói:

- Không được. Muốn giết Ngụy Thắng, trước hết phải hỏi thanh bảo kiếm này của bốn... tiểu sinh.

Diêm Vương Kiếm Từ Cận bỗng cười hô hố, xen lời:

- Giỏi lắm ! Giỏi lắm! Người sử dụng bảo kiếm, mà Từ Cận lão là Diêm Vương Kiếm, chúng ta kẻ cũng rất có duyên với nhau đấy.

Kha Ngọc chau môi đáp:

- Xí! Ai có duyên với lão! Bốn... mỗ tức hận lão muốn chết được.

Túc Xá thấy thư sinh có vẻ rất thơ ngây chất phác cũng phải bật cười nói:

- Không duyên phận cũng được. Ý của Diêm Vương Kiếm lão ca là muốn lãnh giáo bảo kiếm của người đấy. Người có bao giờ nghe tới danh hiệu Diêm Vương Kiếm chưa?

Kha Ngọc “hừ” nhạt đáp:

- Có quỷ mới nghe thấy cái danh hiệu ấy.

Dứt lời đôi mắt đen láy của chàng ta liếc nhìn về phía Diêm Vương Kiếm nghĩ bụng:

“Có lẽ lão này kiếm thuật rất lợi hại, mình không thể nào đương cự nổi. Muốn thủ thắng chỉ có cách là thừa cơ tấn công lên”.

Vừa nghĩ dứt, chàng đã nhún chân, bảo kiếm như một luồng điện xẹt nhằm thẳng người Từ Cận phóng tới.

Công lực của Từ Cận đã được liệt vào hạng nhất đại tôn sư. Tuy Kha Ngọc tấn công bất ngờ, nhưng tai của lão thính hơn người, vừa nghe thấy có luồng gió kiếm lấn át tới phía trước mặt, không chậm trễ trường kiếm trong tay đã hất ngược lên một thế, chiêu phát sau lại tới trước, phạt luôn vào cổ tay Kha Ngọc.

Kha Ngọc giật mình kinh hãi, vội nhún người uốn mình, thân hình chẳng khác nào chiếc lá rụng bay lướt ra ngoài xa hơn trượng, thế thức đẹp mắt không thể tưởng được, khiến Túc Xá, Tuyết Tiêm Phong đứng ngoài cửa cũng phải lớn tiếng khen ngợi.

Kha Ngọc trong lòng rất nóng nảy tấn công hụt chiêu đó, cơ hồ

như cảm thấy rất thất vọng, mắt đảo lộn liên tiếp, không biết nên hành động ra sao?

Chỉ thấy Ngụy Thắng vẫn ngồi sừng sững trên ghế, miệng điểm một nụ cười, như đang thưởng thức khinh công tuyệt diệu của Kha Ngọc.

Kha Ngọc hậm hực nói:

- Ngụy tướng quân, tại hạ vì cứu tướng quân mà tới đây có gì mà đáng buồn cười chứ? Chúng ta mau hợp lực xông ra khỏi nơi này. Tướng quân sức có thể vật trâu đả hổ, vậy hãy thử thách một phen sao cứ còn ngồi ỳ ra ở đó đợi chết chẳng?

Ngụy Thắng cười đáp:

- Bốn tướng quân tuy có thể vật trâu được thật, nhưng ba tên này chỉ là loại heo chó chứ đâu phải trâu.

Từ Cận, Túc Xá, Tuyết Tiêm Phong, thấy Ngụy Thắng sắp chết tới nơi mà còn lớn tiếng mắng chửi mình là loài heo chó đều giận dữ đến biến sắc mặt, tóc tai dựng đứng.

Chỉ thấy Tuyết Tiêm Phong rung động Ngô câu kiếm, rời khỏi cửa sổ xông lại luôn. Ngô câu kiếm trong tay xoay một vòng cười hắc hắc âm thầm nói:

- Hôm nay lão tử giết một mình tên Ngụy Thắng, còn thư sinh người với gã mặt vàng kia vô can, ta tha cho khỏi tội chết. Mau xéo đi ngay. Nếu chậm thì đừng có trách toi mạng oan uổng.

Kha Ngọc vẫn đứng chặn trước mặt Ngụy Thắng, không hề lui bước.

Tuyết Tiêm Phong vẫn mắt, lạnh lùng nói:

- Người không nghe thấy ta vừa nói gì hay sao? Chắc tên này đã chán sống rồi. Tiểu tử mặt vàng bệnh tật kia, người chưa cút đi, còn đợi tới bao giờ?

Gã vệ binh mặt vàng khè vẫn đứng yên bất động, chẳng khác gì một pho tượng gỗ. Ngụy Thắng thủng thẳng nói:

- Tên vệ binh này của ta vừa cầm lại vừa điếc, có nghe thấy gì đâu mà người cứ kêu la ồm tỏi mãi thế!

Tuyết Tiêm Phong trầm giọng nói:

- Nếu vậy thì càng hay. Mỗ sẽ cho chúng châu tổ theo người một thể.

Dứt lời, lão vung Ngô câu kiếm phạt vòng qua một thế móc tấn công thẳng tới người Ngụy Thắng.

Kha Ngọc không chậm trễ sử dụng luôn Thiên Tiên bát vụ chống đỡ luôn.

Nhưng Ngô câu kiếm pháp của Tuyết Tiêm Phong hư hư thực thực quỷ dị khôn lường. Kha Ngọc vừa thi triển chiêu Thiên Tiên bát vụ, Ngô câu kiếm của Tuyết Tiêm Phong đã phản trắc ngược lại kiếm phong vu vu.

Kha Ngọc nghiêng rằng, thấy chiêu là vung kiếm lên chống đỡ, liều mạng đứng trấn giữ trước mặt Ngụy Thắng nhất định không hề di động nửa bước.

Hai người nhanh nhẹn giao đấu với nhau hơn mười chiêu. Chỉ thấy chiêu thức của Tuyết Tiêm Phong càng lúc càng mạnh càng hiểm hóc.

Kha Ngọc ngăn phải đỡ trái, tay đã cảm thấy tê tái dần không còn linh hoạt như mới bắt đầu.

Từ Cận thấy Tuyết Tiêm Phong đã nắm chắc phần thắng, sợ lão chiếm mất công đầu đã cười khảnh khách nói:

- Thư sinh người đội nho quan, nếu chết thì thật rất khó coi. Mau bỏ xuống.

Miệng vừa dứt, kiếm trong tay đã xé gió đâm vào ra, nhằm thẳng đầu Kha Ngọc phạt tới.

Kha Ngọc định nghiêng đầu sang bên tránh né nhưng không còn kịp nữa. Chỉ nghe đến soạt một tiếng, nho quan trên đầu đã bị nũi kiếm của đối phương hất rơi xuống đất.

Mọi người bỗng thấy trước mặt sáng rõ, chiếc mũ vừa rơi xuống đất trên đầu thư sinh một suối tóc đen nhánh như nhung đã xỏa dài xuống.

Từ Cận buột miệng la lớn:

- Ái chà! Không ngờ lại là một vị cô nương.Ồ ! Cô bé xinh đẹp thật!

Tuyết Tiêm Phong toét miệng cười, tấm tắc khen:

- Lão Tuyết mỗ đã đặt chân khắp Đại Giang Nam Bắc mà chưa hề thấy một con bé nào lại kiêu diễm đến thế này.

Túc Xá cũng xen lời:

- Ô! Dung mạo thật hoa nhường nguyệt thẹn, chẳng khác nào tiên nữ giáng trần, Hằng Nga giáng thế.

Tuyết Tiêm Phong cứ trố mắt lên nhìn không chớp cười hí hí nói:

- Tiểu cô nương năm nay niên kỷ bao nhiêu? Bông hoa tươi thắm đã có chủ chưa thế?

Kha Ngọc hỏ thẹn hai má đỏ bừng, suýt tí nữa thì òa lên khóc.

Nàng ta bỗng giơ bảo kiếm trong tay lên, hậm hực nói:

- Các người xông lên cả đi, hà tất phải hỏi lời thôi nữa.

Tuyết Tiêm Phong cười hi hí nói:

- Hiện tại lão Tuyết mỡ xin bảo vệ cô nương. Nếu ai dám động tới một sợi tóc của mỹ nhân, lão Tuyết này sẽ liều thân thí mạng ngay.

Từ Cận bỗng ngắt lời:

- Tuyết lão huynh chớ nên chậm trễ lỡ mất thì giờ. Trước hết hãy thiên tên Ngụy Thắng đi đã, rồi sẽ nói chuyện sau.

Đôi mắt ti hí chẳng khác gì mắt chuột của Tuyết Tiêm Phong cứ dán chặt vào khuôn mặt Kha Ngọc, miệng trầm trồ khen:

- Đẹp tuyệt! Đẹp tuyệt! Công lao giết tên Ngụy Thắng, mỡ xin nhường lại cho Từ lão ca đấy. Lão Tuyết mỡ chỉ cần chiếm con nhỏ này là được rồi.

Nhưng vừa dứt lời lão bỗng vung Ngô câu kiếm tấn công Ngụy Thắng nhanh như điện chớp.

Kha Ngọc vội vung kiếm gạt nhưng Từ Cận đã sớm tiên liệu, hành động sau lại tới trước hất bắn bảo kiếm bằng mũi Ngô câu kiếm.

Cổ tay của Tuyết Tiêm Phong khê hất lên, Ngô câu kiếm phạt ngang vào cổ Ngụy Thắng.

Bỗng nghe một tiếng “cang”, thanh ngô câu kiếm tựa hồ như bị một vật gì rất nặng đè trĩu xuống mấy tấc.

Luồng sức ấy chấn động khiến hồ khẩu tay TuyếtTiêm Phong tê tái chút xíu nữa thì buông rơi thanh Ngô câu kiếm xuống đất.

Tuyết Tiêm Phong trố mắt lên nhìn thì thấy vật đè lên Ngô câu kiếm của mình là một chén rượu bên trong hầy còn một nửa.

Chén rượu đè lên thanh kiếm ấy như mọc rễ hoặc phát xuất một luồng hấp lực vô hình, không lặn sang bên cũng không rút xuống đất.

Từ Cận, Túc Xá đứng cạnh đó thấy vậy đều giật mình kinh hãi.

Tuyết Tiêm Phong lại càng khiếp hãi thêm. Lão vội rung động cổ

tay hất mạnh chén rượu rớt xuống đất.

Chỉ nghe một tiếng bộp, chén rượu ấy liền vỡ tan tành.

Mọi người có mặt tại đó đều đưa mắt nhìn dào dác thấy trừ những người vẫn có mặt tại chỗ ra, không xuất hiện một nhân vật nào khác lạ cả.

Tuyết Tiêm Phong tuy trong lòng rất khiếp hãi, nhưng vẫn không chịu ra mình yếu kém lạnh lùng nói:

- Vị bằng hữu nào mới giá lâm, xin mời hiện thân tương kiến. Thứ cho Tuyết mỗ tội thất danh.

Lão dứt lời, trong đại sảnh vẫn lặng lẽ như tờ. Nhất thời không khí bỗng trở nên căng thẳng khác thường. Ai nấy đều đợi chờ cao nhân xuất hiện. Nhưng đợi mãi cho tới thời gian khoảng cạn một chén trà vẫn không thấy có động tĩnh gì.

Ngụy Thắng vẫn ngồi yên trên ghế, ung dung khoanh tay mỉm cười.

Túc Xá giận dữ quát tháo:

- Tên Ngụy Thắng, ngươi vừa cười khoái trá gì thế?

Ngụy Thắng chậm rãi đáp:

- Các người vừa mời mọc cao nhân gì đó, người ấy đã sớm có mặt ở nơi đây rồi.

Tuyết Tiêm Phong ngạc nhiên hỏi:

- Đâu? Ai thế?

Ngụy Thắng bỗng vẫy tay về phía sau. Vệ binh mặt vàng khè đang đứng phía sau lưng vội tiến lên hai bước, tay gãi còn bưng một khay rượu.

Ngụy Thắng mỉm cười, nói:

- Tên vệ binh này chuyên coi việc nhà cho bốn tướng quân, vừa câm vừa điếc, không biết hiểu chút gì cả. Nếu các vị có việc gì sai khiến, thì cứ việc bảo nó thi hành.

Nói dứt, Ngụy Thắng liền giơ tay chỉ tay ra hiệu.

Gã vệ binh mặt vàng khè gật gù lia lịa, ra chiều hiểu ý.

Ngụy Thắng quay đầu lại cười nói:

- Bốn tướng quân nói chư vị là cao thủ Đông Doanh, mà Đông Doanh là nơi trọng địa luyện quân của Đại Tổng chúng ta, dưới quyền điều khiển của Miêu tổng chế của triều đình. Hai vị là cột trụ của Đại

Tổng tay nắm giữ Thủy lực binh quyền đối kháng người Kim. Tên binh sĩ cầm điếu này của mỗ cũng học được một chút công phu vật, nên rất muốn được các vị chỉ điểm cho vài ba chiêu để tăng thêm kiến thức. Xin chư vị chớ nên chối từ.

Dứt lời Ngụy Thắng chấp tay vái một vòng, thái độ rất trầm tĩnh khiêm tốn, hiện rõ phong độ của một vị đại tướng quân.

Chỉ thấy gã vệ binh mặt vàng khè từ phía sau lưng Ngụy Thắng chậm rãi bước ra.

Từ Cận, Túc Xá, Tuyết Tiêm Phong đều là những tay đại hành gia thấy gã vệ binh nọ tuy mặt vàng như nghệ nhưng đôi mắt thần quan nội liễm, lúc di động thân hình hộ pháp cực kỳ oai mãnh, bất giác cả ba đều giật mình kinh hoảng.

Bỗng thấy Ngụy Thắng lại giơ tay ra chỉ trỏ làm hiệu. Gã vệ binh mặt vàng khè gật đầu lia lịa.

Lúc bấy giờ Ngụy Thắng mới lớn tiếng nói:

- Được các vị nể mặt, thật tên vệ binh của mỗ rất lấy làm hân hạnh. Vậy khi y đưa tay ra chỉ vào ai, thì vị ấy cứ việc tiến ra chỉ giáo cho. Quý vị cứ việc tận tình, chớ nên khách khí.

Câu nói của Ngụy Thắng càng làm cho ba lão nọ khẩn trương thêm, khễ đưa mắt nhìn nhau.

Vừa rồi gã vệ binh đã ngầm biểu lộ chút thần thông sử dụng chén rượu thay ám khí, đè thanh Ngô câu kiếm của Tuyết Tiêm Phong trầm xuống bên dưới, mà chén rượu không hề suy sụp chút nào, và bên trong còn nửa ly rượu không hề bắn ra ngoài một giọt. Phần công phu này so sánh với thủ pháp Phi Hoa Trích Diệp đã thương người còn ảo diệu hơn nhiều. Cả ba đều tự cảm thấy mình không sao có được bản lĩnh đó.

Nhưng Từ Cận, Túc Xá, Tuyết Tiêm Phong đều là các nhân vật tung hoành ngang dọc giang hồ đệ nhất cao thủ một cõi, tuy biết đối phương lợi hại nhưng không một ai tỏ mình hèn kém, để lộ ý định rút lui mà bị thiên hạ chê cười.

Vì vậy cả ba đều lặng lẽ trở mắt lên nhìn thẳng vào gã vệ binh nọ để xem đối phương giơ tay ra chỉ ai? Nhất thời không khí im phăng phắc như tờ, khẩn trương không thể tưởng tượng được.

Lúc bấy giờ gã vệ binh mặt vàng khè mới thung thung giơ tay ra chỉ vào mặt Tuyết Tiêm Phong, bất giác Từ Cận, Túc Xá đều thở hắt

ra nhẹ nhõm.

Tuyết Tiêm Phong giựt mình thất kinh, đứng thừ người ra.

Ngụy Thắng liền cười ha hả, nói:

- Tên vệ binh của mỗ chắc vừa rồi đã nhận ra Ngô câu kiếm pháp tiên bối rất lợi hại, chắc nó phải có chỗ bí truyền, nên mới có ý xin lãnh giáo trước.

Tuyết Tiêm Phong biết có thoái thác cũng chẳng được liền ung dung cười hắc hắc, lạnh lùng nói:

- Hay lắm! Bạn kia đã muốn tìm lấy cái chết, lão Tuyết mỗ sẽ thành toàn cho. Bảo gã mau đem đồ nghề ra đi.

Ngụy Thắng nói:

- Tiên bối chớ nên khách khí. Gã vệ binh này xưa nay không hay dùng khí giới bao giờ, chỉ xuất chiêu bằng đôi tay thịt thôi.

Tuyết Tiêm Phong nghe nói mừng rỡ khôn tả, nghĩ thầm:

“Tên nọ không sử dụng khí giới làm sao có thể đương đầu nổi với Ngô câu kiếm của mình?”.

Quý vị nên rõ, Tuyết Tiêm Phong là một nhân vật tâm địa rất thâm hiểm ra tay cực kỳ độc ác. Vì vậy thanh ngô câu kiếm này lão đã tẩm một loại thuốc độc cực mạnh.

Hồi nãy, Tử Ngộ Quả Lý Phùng vì bị trúng một thế Ngô câu kiếm chất độc phát tác mà chết.

Tuyết Tiêm Phong bỗng chuyển ý, nghĩ tiếp:

“Tên Ngụy Thắng đã lâm vào hiểm cảnh mà không hề lộ vẻ gì khiếp sợ. Xem ra gã ỷ vào tiểu tử bệnh tật mặt vàng khè này. Nếu mình giao đấu đường đường chính chính, chưa chắc đã là đối thủ của gã. Vậy phải nên xuất kỳ bất ý hạ độc thủ mới mong thành công”.

Nghĩ đoạn, lão cố ý lớn tiếng cười ha hả như điên khùng, đưa mắt nhìn dáo dác sang hai bên tả hữu để đánh lạc hướng gã vệ binh.

Đột nhiên vèo một tiếng, Ngô câu kiếm của lão đã lao vút ra.

Gã vệ binh mặt vàng hình như chưa hay biết gì, mãi tới khi Ngô câu kiếm đâm vào sát hông bên tả, gã mới hơi nghiêng người sang bên, lưỡi kiếm liền lướt qua góc áo, chỉ suýt soát một li.

Đoạn gã ung dung tiến lên một bước, từ từ giơ tay lên vỗ ra một chưởng rất nhẹ nhàng. Nói thì thật kỳ quái. Lúc thế chưởng ấy phát xuất trông cực kỳ chậm rãi và yếu đuối không có sức lực nhưng mọi

người chỉ thấy sắc mặt của Tuyết Tiêm Phong lộ đầy vẻ kinh hoàng do dự đứng thờ người như không biết cả việc tránh né hoặc chống đỡ.

Liên đó là một tiếng rú thảm khốc. Đầu của Tuyết Tiêm Phong đã bị chưởng phong ấy chấn động đến nát nát, trong tay vẫn nắm chặt Ngô câu kiếm, ngã lảo ra đất giữa giữa mấy cái rồi nằm yên bất động.

Tình hình trên khiến Từ Cận, Túc Xá đứng cạnh đó thất đảm kinh hồn đến biến sắc mặt.

Cứ thực mà nói nếu ra mặt giao đấu một chọi một trên giang hồ này không có ai dám vỗ ngực tự xưng nội trong năm mươi chiêu có thể đánh bại được Tuyết Tiêm Phong.

Lão là đệ nhị cao thủ Yến Sơn phái hoành hành Đại Giang Nam Bắc mấy chục năm nay, giết người không biết bao nhiêu mà kể, ngờ đâu chỉ trong nháy mắt đã bị chết dưới chưởng của một gã vệ binh tầm thường.

Ngụy Thắng vẫn thản nhiên khoanh tay ngồi trên ghế, thủng thẳng hỏi:

- Trận thứ nhất vệ binh của mỗ được Tuyết lão tiên bối nhường nhịn, may mắn thắng cuộc. Hiện tại tới vị tiên bối nào chỉ giáo thế?

Ngụy Thắng nói câu may mắn thắng cuộc, khiến Từ Cận với Túc Xá đều thẹn thùng, mặt đỏ bừng ngượng nghịu đưa mắt nhìn nhau, vì nếu trận đấu kéo dài, bảo nhường nhịn một chiêu thì thực còn nghe được. Nay mới chưa đầy một chiêu Tuyết Tiêm Phong đã bị toi mạng mà đối phương lại còn bảo nhường nhịn, thật là một sự tột cùng mỉa mai, khiến cả hai lão đều cảm thấy như bị một mũi dao nhọn đâm vào tâm phế.

Ngụy Thắng thủng thẳng nhắc đi nhắc lại hai lượt, thấy Từ Cận và Túc Xá mặt đều lộ vẻ hãi sợ, liền giơ tay chỉ ngang về dọc ra hiệu cho gã vệ binh mặt vàng một hồi. Gã nọ như hiểu ý, gật đầu lia lịa từ từ quay đầu lại nhìn thẳng vào mặt Từ Cận.

Từ Cận kinh hãi đến lui ngay về phía sau hai bước, chân đã thối lui tới ngưỡng cửa.

Ngụy Thắng cười la hả, nói:

- Diêm Vương Kiếm Từ lão tiên bối có phải vẫn được mọi người xưng tụng là Hành Sơn đệ nhất kiếm thủ đấy không? Tên lính hầu của bốn chức đã không biết sống chết, xin lãnh giáo vài chiêu tuyệt thế. Tiên bối cứ việc theo thông lệ, mời y xuống châu Diêm Vương

cũng chẳng sao. Đó có lẽ là y đã tới số, bốn chúc sẽ chẳng phiền trách đâu.

Từ Cận kêu khổ thầm, không sao mở lời đáp lại được. Lão có biệt hiệu là Diêm Vương Kiếm, bình nhật dương dương tự đắc, quen thói ngông cuồng, tai toàn nghe thấy những lời xưng tụng tâng bốc, chưa hề bị thất thế bao giờ, nên mới được Đông Doanh mời vào Thiên Khuyết thất, đoạn trà trộn vào Cái Bang, với ngôi vị trưởng lão cho nên dù sao cũng không thể để đối phương quá coi thường.

Lão vốn là một người rất thâm hiểm, âm mưu hiểm trá không bao giờ để lộ ra ngoài mặt.

Lão bỗng chuyển động tâm cơ, liền từ từ giơ cao mũi kiếm lên, như một tư thế nghênh địch.

Chỉ thấy Ngụy Thắng lộ nụ cười đầy mãn ý đưa mắt nhìn sang gã vệ binh.

Túc Xá đứng cạnh đó ướm dẫm mồ hôi, hiển nhiên lão đã cảm thấy gã lính hầu nọ là một nhân vật võ công siêu phàm nên Từ Cận giao thủ với người đó, sự sống sót cũng chỉ là thời gian.

Trường kiếm trong tay Từ Cận từ từ đẩy ra tựa hồ như nặng đến ngàn cân oai mãnh tuyệt luân, nhưng gã vệ binh nọ mặt vẫn thản nhiên như thường, không có chút gì là hãi sợ chuẩn bị ứng phó.

Nếu vừa rồi đối phương không để lộ tài ba chỉ khế ấn một chưởng đã đánh chết Tuyết Tiêm Phong ngay tại chỗ, có lẽ Túc Xá đã cười thầm gã không biết kể sự sống chết là gì.

Vì thế kiếm ấy của Từ Cận đã ngưng tụ bình sinh toàn thân công lực, chỉ mong trong một thế sẽ hạ sát đối phương ngay tại chỗ.

Bấy giờ trường kiếm của Từ Cận từ từ điểm tới chỉ còn cách gã vệ binh nọ trên dưới ba thước, bỗng nhiên có một tiếng thét lớn lên. Từ Cận đã nhanh như điện chớp phóng kiếm đâm tới.

Gã vệ binh mất lộ tinh quang lấp lánh, người bỗng nghiêng sang bên kiếm đâm sát qua hông trong gang tấc.

Nhưng Từ Cận không đến nỗi tầm thường như Tuyết Tiêm Phong. Lão đã nổi danh là Diêm Vương Kiếm, kiếm pháp nhanh nhẹn quỷ dị không sao tưởng tượng được.

Gã vệ binh vừa nghiêng sang bên, Từ Cận dường như đã đoán trước được thế thức của đối phương. Lão lập tức lướt tới kiếm trong tay không ngừng quét ra một thế tạt vào hông đối phương tức thì.

Thế thức này của lão sử dụng đã liều mạng cả hai cùng tổn thương tại chỗ.

Nếu quả như gã vệ binh phóng ra một chưởng, thế nào đầu của Từ Cận cũng bị đánh vỡ toang, nhưng đồng thời gã nọ cũng không tránh được phát kiếm hiểm độc ấy.

Mới thế thứ nhất, cả hai đã lâm vào cảnh kinh hiểm tột độ khiến Kha Ngọc với Túc Xá đứng cạnh đó đều kinh hãi thất sắc, ngay đến Ngụy Thắng đang ngồi ung dung trên ghế cũng phải giật mình nhổm người dậy.

Chỉ thấy gã vệ binh nọ nhếch mép cười nhạt, ngón tay trở bên trái bỗng nhanh như điện chớp giương ra búng một cái thẳng vào thân kiếm.

Chỉ nghe tanh một tiếng như long ngâm hồ tiểu ngân vang mãi không ngớt.

Thế búng ấy chấn động hồ khẩu tay của Từ Cận tê tái mà hữu chưởng của gã nọ không sức ngăn trở, vẫn tiếp tục vỗ thẳng tới.

Từ Cận liên tiếp né tránh hữu nhưng vẫn thấy bóng chưởng như núi từ bốn mặt tám phương phủ chụp xuống.

Lão kinh hãi đến mồ hôi toát như tắm không còn tâm trí giao chiến nữa, vội uốn người nhảy bật mạnh về phía sau, lăn luôn ra phía cửa rồi bay lên mái ngói đào tẩu.

Túc Xá thấy thế bất ổn cũng không đợi đồng bạn cất tiếng gọi đã phóng mình qua cửa sổ chuồn thẳng, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng.

Lúc này trong sảnh chỉ còn lại gã vệ binh, Ngụy Thắng với Kha Ngọc ba người.

Kha Ngọc thấy gã vệ binh mặt vàng khè chỉ trong vòng một hai chiêu đã đánh cho ba cao thủ của Đông Doanh bỏ chạy như chuột bắt giác kinh ngạc khôn tả nghĩ thầm:

“Thân thủ của người này xem ra còn trên cả sư phụ mình là khác. Nhưng sao lại chỉ được giữ chức vụ một tên vệ binh thôi? Không hiểu y là ai thế?”.

Nghĩ đoạn nàng rất lấy làm lạ, nhưng không tiện cất tiếng hỏi chỉ thắc mắc thầm trong bụng.

Lúc ấy Ngụy Thắng mới cất tiếng cười ha hả đứng bật dậy giơ tay ra mời nói:

- Tiểu cô nương, xin mời ngồi xuống đây.

Sau đó lại mời gã vệ binh ngồi xuống ghế, rồi mới khẽ vỗ tay.

Bên ngoài liền có một binh sĩ nhanh chân bước vào bưng một khay rượu trên có một con gà chiên nóng hổi, một đĩa thịt bò tái và có ba ly rượu, rồi khom mình lui ngay ra bên ngoài.

Ngụy Thắng giờ cao ly rượu nói:

- Xin mời! Xin mời !

Đoạn ông ta đưa lên miệng hớp một ngụm trước. Gã vệ binh cũng cầm ly rượu lên uống luôn.

Kha Ngọc vốn rất sợ rượu, nay mắt thấy hai người đều uống rồi, nàng ta cũng vội nhắm mắt nhắm mũi uống bữa một hớp.

Nàng cảm thấy cổ họng nóng ran rất khó chịu.

Ngụy Trang tươi cười nói:

- Dám hỏi cô nương quý tính phương danh là chi?

Kha Ngọc đáp:

- Hà Ngọc Trì.

Ngụy Thắng suy nghĩ giây lát lại hỏi tiếp:

- Cứ xem thân pháp của cô nương, dường như là người của Thiên Sơn phái? Thần ni là người thế nào của cô nương?

Hà Ngọc Trì nghiêng mình đáp:

- Là sư tôn của tiểu nữ.

Ngụy Thắng à một tiếng nói:

- Thì ra là thế !

Đoạn ông ta liếc nhìn gã vệ binh mỉm cười không nói.

Chỉ thấy gã nọ khẽ ho khan một tiếng dùng Hán ngữ rất ngượng nghịu nói?

- Có đúng không? Tại hạ đã nói là có thích khách, quả nhiên thích khách đã xuất hiện, không đánh lừa tướng quân đấy chứ?

Ngụy Thắng tươi cười đáp:

- Đúng thế. Các hạ liệu sự như thần, đã cứu thoát được mạng sống của Ngụy mỗ. Mỗ rất lấy !ám cảm kích không biết lấy gì để báo đáp cho xứng đáng. Bay đâu!

Chỉ thấy bên ngoài sảnh có một tên lính hầu dạ ran, tiến vào cung kính thưa:

- Đại nhân có điều chi sai bảo?

Ngụy Thắng hỏi:

- Mau đem giấy bút ra đây.

Tên nọ liền vâng dạ, vội lui ra bên ngoài ngay.

Thoáng cái, y đã đem văn phòng tứ bảo tới nơi. Ngụy Thắng viết mấy chữ rồi trao cho tên lính hầu đem xuống tư khố.

Khoảng thời gian cạn một chén trà, tên nọ đã bung vào một mâm đầy ắp năm chục lạng hoàng kim, hai đôi bạch bích, bước vào quỳ một gối dâng lên cho Ngụy Thắng.

Ngụy Thắng đỡ lấy, cười nói với gã vệ binh mặt vàng:

- Ổn cứu mệnh của các hạ thật khó lòng báo đáp. Bốn chức có chút vật mọn, xin kính tặng để tỏ tấm lòng biết ơn.

Gã vệ binh nọ ha hả cười lớn, chứ không giơ tay tiếp nhận. Lúc ấy Hà Ngọc Trì đã lượm chiếc mũ nho quan sửa soạn lại đầu tóc rồi đội lên như cũ.

Ngụy Thắng vội hỏi:

- Các hạ hiềm lễ tạ quá ít ỏi chăng? Để bốn chức cho người đi lấy thêm vậy. Không biết tôn ý ra sao?

Gã vệ binh lắc đầu cả cười, nói:

- Những vật này chúng tôi đã có rất nhiều, không cần thêm nữa? Không cần thêm nữa!

Hà Ngọc Trì nghe đôi bên đối đáp như vậy, rất bực mình, không rõ đầu đuôi ra sao? Chỉ có một điểm nàng hay biết là người nọ chỉ cải trang thành một gã vệ binh đẩy lui bọn thích khách, và theo tình hình trước mặt, thì Ngụy Thắng cũng không biết đối phương là ai. Đồng thời võ công của người nọ cao siêu một cách xuất kỳ, mà nàng bình sinh hiếm thấy.

Đoạn nàng cố ý hỏi:

- Ủa! Nếu ở nhà các hạ đã có nhiều tiền bạc châu báu, sao còn làm vệ binh cho Ngụy tướng quân làm chi?

Ngụy Thắng vội cải chính ngay:

- Hà cô nương chớ nói như vậy. Đại hiệp đây không phải là vệ binh của bốn chức mà chỉ vì biết được có người tới đây hành thích, nên đặc biệt ra tay tương trợ đấy thôi.

Hà Ngọc Trì cố làm ra vẻ ngạc nhiên, nói:

- Ô! Thì ra đó là dọc đường thấy sự bất bình, bạt đao tương trợ đấy? Đã có hành động nghĩa hiệp ấy có coi số kim ngân châu báu này vào đâu.

Chỉ thấy mắt của gã vệ binh lấp lánh tinh quang chiếu thẳng vào Hà Ngọc Trì khiến nàng cảm thấy rùng mình, vội quay người đi nơi khác.

Gã vệ binh thủng thẳng:

- Ngươi tướng quân, xin thâu hồi số kim ngân này về cho mà chỉ cần thuận theo việc đó là được.

Ngụy Thắng biến sắc mặt, nghiêm nghị nói:

- Việc các hạ yêu cầu đó, Ngụy mỗ không đủ khả năng làm chủ .

Gã vệ binh cười nhạt, nói:

- Tướng ở bên ngoài, tay nắm quân mệnh sao lại không làm chủ được? Xin tướng quân hãy nghĩ kỹ đi, sau này khỏi phải hối hận.

Ngụy Thắng nghiêm giọng đáp:

- Ngụy mỗ còn chưa kịp hỏi tới cao tước đại danh của đại hiệp. Nhưng bất quá việc mà đại hiệp yêu cầu, xin thứ lỗi, Ngụy mỗ không dám chấp nhận.

Gã vệ binh từ từ đứng dậy nói gần tiếng một:

- Tướng quân bất tất phải biết mỗ là ai. Bây giờ xin tướng quân hãy nghĩ kỹ đi, mỗ sẽ quay trở lại.

Đi được hai bước, gã bỗng quay đầu nói với Hà Ngọc Trì:

- Vị thư sinh đây, à, không phải, cô nương vừa nói vị Liễu đại hiệp đó là ai thế ? Tại sao y lại biết được có kẻ tới hành thích Ngụy tướng quân đây?

Vừa nói, gã vừa giơ tay chỉ vào Ngụy Thắng.

Hà Ngọc Trì hiện giờ đã biết sơ dĩ người này cứu Ngụy Thắng chỉ là để trao đổi điều kiện, chứ không phải vì ái mộ Ngụy Thắng, liền nghĩ bụng:

“Nếu đã vậy thì thà người không tới cứu còn hơn. Bây giờ lại giở giọng uy hiếp người ta”.

Nhưng vì thấy võ công của đối phương xuất thần nhập hoá, giết người không chớp mắt, nên nàng không dám đường đột. Nay bỗng nghe thấy gã hỏi tới Liễu đại ca, tựa hồ như đối với Liễu Tồn Trung có ấn tượng gì, trong lòng rất lấy làm lạ, nghĩ thầm:

“Sao người dám hỏi tới Liễu đại ca một cách ngạo mạn như thế? Nhưng gã đã biết tới tên tuổi Liễu đại ca, đủ thấy Liễu đại ca oai danh lẫy lừng biết bao”.

Đoạn nàng liền chau môi xinh xắn lên nói:

- Liễu đại ca tài ba thông thiên triệt địa, cơ trí thần quỷ khôn lường nên tự nhiên phải sớm biết có thích khách tới đây chứ?

Chỉ thấy gã vệ binh thần bí nọ mắt đang chớp nháy tựa hồ như đang nói gì, nhưng cuối cùng lại nuốt lời đưa mắt liếc nhìn Hà Ngọc Trì một cái.

Chỉ thấy hai đầu vai gã hơi lay động đã sớm lướt đi mất dạng.

Ngụy Thắng nói:

- Hà cô nương, lần này đội ơn cô nương trượng nghĩa tới đây thông báo, lại còn liều mạng cứu trợ, Ngụy Thắng mỗ thật muôn vàn cảm kích. Vừa rồi có điều chi đường đột, xin cô nương chớ nên trách cứ.

Ngừng giây lát, Ngụy Thắng lại tiếp:

- Cô nương luôn miệng nhắc tới Liễu đại ca, không biết vị ấy là ai thế ?

Hà Ngọc Trì nghe nói bỗng giật mình, la lớn:

- Ôi chà ! Hồng bát! Sao tới lúc này vẫn không thấy Liễu đại ca tới tiếp ứng? Đại ca đi hành thích Lý Thông, chẳng lẽ lại gặp điều gì bất trắc chẳng?

Ngụy Thắng đang định gạn hỏi, Hà Ngọc Trì chẳng nói chẳng rằng đã tung mình xuyên qua cửa sổ đi thẳng.

Đêm ấy trăng sáng vàng vạc, Hà Ngọc Trì lòng nóng như thiêu, thi triển kinh công tuyệt đỉnh của Thiên Sơn, chân không chạm mặt đất, lướt đi như bay biển, thoáng cái đã tới một ngã ba đường không biết đường nào đi tới Đông Nam. Hà Ngọc Trì vội giảm tốc độ, từ từ nghĩ bụng:

“Hồng bát! Không biết doanh trại của Lý Thông ở về phía nào đây? Nếu đi sai đường thì chỉ uống công toi.”. Nàng lại đưa mắt liếc nhìn tình thế trước mặt nghĩ tiếp:

“Con đường ngách kia xem ra có lẽ đúng. Hãy đi một đôi xem sao”.

Nghĩ đoạn, nàng liền lướt thẳng về phía trước. Chạy được thời gian khoảng cạn một chén trà, nàng thấy con đường đó quanh co khúc

khuyết, xuyên thẳng vào trong một khu rừng.

Ánh sáng trắng bị những cây cối rậm rạp che khuất nên bốn bề tối om như mực, giờ tay không nhìn thấy năm ngón, Hà Ngọc Trì bực bội mắng chửi thầm:

“Quỷ quái thật! Nơi đây chẳng lẽ là doanh trại của Lý Thông?”

Nàng bực bội khôn tả đang định quanh người lại, bỗng nghe thấy trong rừng có tiếng xào xạc, như có vật đè nặng lên xác lá cây gây nên tiếng động.

Hà Ngọc Trì giật mình thất kinh nghĩ thầm:

“Ôi chà! Chẳng lẽ là loại rắn lớn ở trong rừng bò?”. Thì ra phái nữ rất sợ rắn rết, nhất là Hà Ngọc Trì tính khí rất ngổ ngáo không hề hãi sợ một ai nhưng lại tối khiếp hãi độc xà.

Lúc nàng còn ở Thiên Sơn, mỗi khi trông thấy một con rắn lớn nào uốn éo bò đi đã sợ hãi chân mềm nhũn lớn tiếng kêu gào sư phụ cứu mệnh. Thiên Sơn thần ni cũng không sao sửa đổi được tính nết ấy của nàng.

Lần này nghe tiếng xào xạc nàng đã khiếp hãi đến xanh mặt vội co giò bỏ chạy.

Nhưng bỗng nghe thấy có tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ. Giây lát sau, người cất tiếng rên rỉ khê giọng nói:

- Phen này vì bản đạo không ngờ được trong võ lâm có nhân vật thân thủ đạt tới mức này.

Bỗng có tiếng người khác hỏi:

- Đạo trưởng đã bị thất thố bởi tay ai? Họ có bao nhiêu người?

Hà Ngọc Trì vừa nghe giọng nói nọ, trong lòng mừng rỡ khôn tả buột miệng kêu gọi:

- Liễu đại ca? Liễu đại ca ở đây ư?

Thì ra người vừa cất tiếng hỏi chính là Liễu Tồn Trung. Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi:

- Ngọc đệ đây ư? Sao lại bỗng dừng tới nơi đây?

- Vì tìm kiếm đại ca tới đây. Sợ muốn chết đi được.

Vừa nói, Hà Ngọc Trì vừa rảo cẳng tiến vào. Lúc bấy giờ qua những kẽ hở của chòm lá, ánh sáng yếu ớt chiếu xuống bên dưới.

Chỉ thấy một đạo sĩ mặt rất hiền từ ngồi dựa vào một gốc cây, còn Liễu Tồn Trung đang khom mình đè một chưởng vào Tả âm huyết

của lão đạo sĩ, dùng nội lực trị thương.

Trên đỉnh đầu đạo sĩ lơ mờ có luồng khói nhạt bốc lên, mặt xanh mét. Liễu Tồn Trung lúc ấy đang trợ giúp cho lão đạo sĩ khôi phục nguyên khí. Không lâu sau, gương mặt xanh mét của lão đạo sĩ đã hồng hào dần.

Lúc ấy Liễu Tồn Trung mới thở hắt ra nhẹ nhõm, thâu hồi chưởng lực, cất tiếng nói:

- Ngọc đệ, vị này là Vô Trần đạo trưởng đấy.

Hà Ngọc Trì ồ lên một tiếng nói:

- Vô Trần đạo trưởng ư ? Có phải vị ấy là người đứng đầu nhóm Vũ Trụ Ngũ Kỳ đấy không?

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, Ngọc đệ cũng biết ư ?

Hà Ngọc Trì tự biết mình lỡ lời vội chữa:

- Đó là tiểu đệ được nghe giang hồ đồn đại.

Liễu Tồn Trung nói:

- Ngọc đệ là người đọc sách mà lại lai vãng với người trong giang hồ ư?

Hà Ngọc Trì cười đáp:

- Câu hỏi này của đại ca sao mà hồ đồ thế ?

Liễu Tồn Trung hỏi:

- Hồ đồ gì đâu?

Hà Ngọc Trì mỉm cười đáp:

- Đại ca cũng là người trong giang hồ hiện tại sao cũng là đại ca của tiểu đệ?

Liễu Tồn Trung nghe nàng nói rất hữu lý, chỉ bật cười nói:

- Miệng lưỡi Ngọc đệ cũng gọn thật.

Đoạn chàng lại tiếp:

- Đúng vậy. Vô Trần đạo trưởng thọ chưởng thương đây chính là nhân vật đứng đầu “Vũ Trụ Ngũ Kỳ” đấy.

Lúc bấy giờ Vô Trần đạo trưởng chân khí đã vận hành được như thường liền từ từ mở mắt ra.

Liễu Tồn Trung liền giới thiệu:

- Đạo trưởng! Vị này là người em kết nghĩa của văn bối, tên là

Kha Ngọc.

Kha Ngọc khom mình vái chào, cung kính nói:

- Tiểu sinh Kha Ngọc, bái kiến đạo trưởng.

Vô Trần đạo trưởng khẽ gật đầu, biểu lộ sự hoan nghênh.

Liễu Tồn Trung hỏi tiếp:

- Đạo trưởng bị bao nhiêu người quây quần tấn công thế ?

Vô Trần thủng thẳng đáp:

- Đâu mà bao nhiêu người, chỉ có một người thôi.

Liễu Tồn Trung thất kinh hỏi:

- Một người ư ? Y là ai?

Vô Trần đáp:

- Có lẽ đối phương đeo mặt nạ da người nên sắc mặt vàng khè như nghệ, bản đạo không sao đoán được y là ai.

Liễu Tồn Trung cũng kinh ngạc thêm, vì Vô Trần đạo sĩ danh tiếng đã được liệt vào người đứng đầu Vũ Trụ Ngũ Kỳ, công lực còn trên cả Tôn Kha Ba mà chàng đã đích mắt trông thấy. Đối phương chỉ bằng vào sức một mình mà có thể đả thương được Vô Trần, nếu ông ta không nói ra thì ai có thể tin được!

Theo đó đủ thấy kẻ đả thương Vô Trần đạo sĩ công lực còn trên cả Vũ Trụ Ngũ Kỳ.

Liễu Tồn Trung nghe nói cảm thấy bất an khôn tả, vì theo tình hình này thì người nọ phải là kẻ định của Trung Nguyên võ lâm.

Chỉ riêng Mạc Nam lão ma đã khiến chàng bận tâm không ít, nay lại thêm nhân vật lợi hại như vậy, vấn đề lại càng khó khăn thêm.

Liễu Tồn Trung lại hỏi:

- Xin đạo trưởng cho biết người nọ đả thương đạo trưởng như thế nào?

Vô Trần thở dài đáp:

- Khi bản đạo đi Bắc Cối sơn, tới một con đường hẹp.

Liễu Tồn Trung ngắt lời hỏi:

- Đạo trưởng tới Bắc Cối sơn, có phải vì đã tiếp nhận được phong thư nặc danh bảo tới để cứu lệnh đồ ?

Vô Trần ngạc nhiên hỏi lại:

- Đúng vậy. Tại sao thiếu hiệp lại biết rõ như thế ?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Cũng may đạo trưởng còn chưa tới Bắc Cối sơn, bằng không sẽ hung hiểm khôn tả.

Vô Trần hỏi:

- Tại sao thế?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Đó là một cạm bẫy dụ đạo trưởng vào tròng.

Đoạn chàng đem tình hình mình đã chứng kiến kể sơ lại cho Vô Trần đạo sĩ nghe rồi tiếp:

- Đông Doanh Thông Thiên Hiểu quỷ kế đa đoan, đạo trưởng chớ nên sơ hốt.

Chàng lại nói cảm tình của Cổ Đạt Lạt đối với Tố Tố như thế nào để an ủi Vô Trần:

- Tố Tố tuy hiện tại còn kẹt trong miệng hổ nhưng yên ổn như Thái Sơn sẽ không gặp sự gì nguy biến đâu. Bây giờ chúng ta phải mau liên lạc với cao thủ các nơi, mưu định mọi kế hoạch hành động sau này để khỏi bị trúng kế của Thông Thiên Hiểu.

Vô Trần vuốt chòm râu dài có vẻ bức dọc, nói:

- A đầu Tố Tố sao dám yêu đương đồ đệ kẻ địch, kẻ con nhỏ cũng to gan lắm!

Liễu Tồn Trung đáp:

- Cổ Đạt Lạt là một người rất chính nghĩa, là một thanh niên rất hào hiệp. Tố Tố thương mến chàng ta cũng không phải là mù quáng.

Vô Trần hừ nhạt nói:

- Tuy thiếu hiệp nói rất chí lý, nhưng người võ lâm chính nghĩa chúng ta há chịu lai vãng với người của Đông Doanh hay sao?

Liễu Tồn Trung dẹp chuyện ấy sang bên, hỏi sang vấn đề khác:

- Nhân vật đeo mặt nạ da người đã thương đạo trưởng đó, đạo trưởng có biết y thuộc môn phái nào không?

Vô Trần đạo sĩ đáp:

- Nói ra thật là hổ thẹn. Bần đạo đã giao thủ với y tới gần trăm chiêu mà vẫn không hay rõ được y thuộc môn phái nào. Võ công của y quỷ dị khôn lường, công lực cực kỳ cao thâm, nếu không nhờ thiếu hiệp nghe tiếng động tới nơi có lẽ bần đạo đã sớm toi mạng dưới tay y

rồi.

Hà Ngọc Trì nghe nói ngẩn người ra như xuất thần, bất giác lẩm bẩm:

- Lại là y. Đúng là y rồi.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi:

- Ngọc đệ nói gì thế ?

Hà Ngọc Trì vẫn lẩm bẩm tiếp như nói với mình:

- Nếu đúng mặt vàng khè, trừ người nọ ra thì còn ai vào đó nữa.

Liễu Tồn Trung càng sốt ruột thêm, hỏi:

- Người đó là ai, Ngọc đệ mau nói cho đại ca nghe xem?

Hà Ngọc Trì liền thuật lại chuyện vừa rồi trong trại quân Ngụy Thảng ra sao nói qua một lượt. Vô Trần đạo sĩ nghe nói trùng mắt há hốc miệng ra như thất thần. Liễu Tồn Trung cũng lấy làm ngạc nhiên cực độ. Vô Trần đạo sĩ nói:

- Nếu vậy thì gã vệ binh mặt vàng nọ chính là người đã tha bần đạo chớ không còn nghi ngờ gì nữa. Đối phương có thể chỉ một cánh tay đã hạ sát Tuyết Tiêm Phong, sau lại biểu lộ võ công khiến cho Từ Cận cùng Thất Sát Thủ Túc Xá phải hoảng sợ bỏ chạy. Từ đó ai nghe nói cũng phải kinh tâm táng đởm. Bần đạo được võ lâm thương mến liệt vào nhóm Vũ Trụ Ngũ Kỳ, thật rất lấy làm hổ thẹn.

Liễu Tồn Trung cau mày lại, moi óc tìm tòi chẳng thêm nói năng gì rồi bỗng quay sang Hà Ngọc Trì hỏi:

- Ngọc đệ, gã vệ binh yêu cầu Ngọc đệ điều chi?

Hà Ngọc Trì đáp:

- Y không hề nói ra, bất quá khi nghe tiểu đệ đề cập tới danh hiệu của đại ca tựa hồ như rất lưu ý.

Liễu Tồn Trung đã sớm đoán được ra tới tám chín thành, nghĩ bụng:

“Chẳng lẽ lão đã luyện thành Bối Diệp kinh? Bằng không, đâu đến nỗi Vô Trần đạo trưởng không chống đỡ nổi tới một trăm chiêu?”.

Hà Ngọc Trì thấy Liễu Tồn Trung thờ người ra suy nghĩ liền hỏi:

- Đại ca biết gã vệ binh ấy là ai hay sao thế?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Ngay cả Ngụy Thống tướng công cũng không hay biết đối phương là ai, thì làm sao ngu huynh biết được.

Hà Ngọc Trì lại hỏi:

- Thế đại ca có giết chết được tên giặc bán nước Lý Thông không, mà sao không quay lại tiếp ứng?

Nói tới đó, nàng suy nghĩ giây lát, lại tiếp:

- Cũng may đại ca không tới kịp, bằng không tiểu đệ rất lo lắng cho sự an nguy của đại ca.

Liễu Tồn Trung hỏi:

- Vì sao lại lo lắng?

Hà Ngọc Trì đáp:

- Với tính nết của đại ca thì thể nào cũng sẽ giao đấu với gã vệ binh nọ. Tiểu đệ chỉ sợ... chỉ sợ...

Liễu Tồn Trung cười ha hả, hỏi:

- Ngọc đệ sợ đại ca không phải là địch thủ của gã nọ, mà bị y giết chết phải không?

Hà Ngọc Trì gật đầu, Liễu Tồn Trung bỗng nổi hào khí nói:

- Đại ca bình sinh rất quang minh lỗi lạc, hễ càng gặp đối thủ mạnh bao nhiêu dù có chết cũng không hối!

Chàng bỗng đứng dậy cung kính nói với Vô Trần:

- Nay thương thế của đạo trưởng đã thuyên giảm, không biết đạo trưởng định đi đâu thế?

Vô Trần đáp:

- Bần đạo định tới Bắc Cối sơn một chuyến, xem Thông Thiên Hiểu bố trí thiên la địa võng ra sao?

Liễu Tồn Trung nói:

- Không nên thế. Chẳng phải văn bối đề cao đối phương làm giảm oai phong của mình. Bắc Cối sơn hiện tại đã không phải như xưa, lão Thông Thiên Hiểu mưu kế đa đoan, theo văn bối thì đạo đường không nên tới đó thì hơn.

Vô Trần đạo sĩ vừa bị thảm bại dưới tay của địch thủ, đã thâm biết ngoài trời còn có trời, người giỏi còn có người giỏi hơn. Thông Thiên Hiểu đã có dự mưu, tất nhiên phải bố trí cực kỳ lợi hại nên ông ta lặng lẽ trầm ngâm, không nói năng gì nữa.

Liễu Tồn Trung sợ Vô Trần đạo sĩ còn có ý cố chấp, liền nghĩ ra một vấn đề gì để làm tiêu giải ý chí của ông ta, liền nói:

- Văn bối định phiền đạo trưởng giúp cho một việc này, không

biết có được chăng?

Vô Trần đáp ngay:

- Thiếu hiệp cứ nói ra. Nếu việc gì hợp với năng lực thì bản đạo quyết không cự tuyệt.

Liễu Tồn Trung nói:

- Lữ Di Hạo, bang chủ của bốn bang bị người ám hại hiện tại tung tích rất mờ hồ. Vì lúc này văn bối đang có nhiệm vụ cấp bách không thể phân thân được, xin phiến đạo trưởng thay mặt tra xét hành tung bốn bang chủ minh bạch cho.

Vô Trần đạo trưởng ngạc nhiên hỏi:

- Lữ Di Hạo mất tích ? Sao bản đạo không hay biết tí gì.

Liễu Tồn Trung đáp:

- Kẻ địch hành động cực kỳ bí mật cho nên không mấy ai hay biết được chuyện này.

Vô Trần hỏi tiếp:

- Thế Lữ Di Hạo bị ai hãm hại?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Trúng phải quỷ kế của Thông Thiên Hiểu. Nếu đạo trưởng rời rảnh tới Thành Đô một chuyến sẽ phát hiện sự khác lạ ngay.

Vô Trần đạo sĩ nói:

- Vậy thì được rồi. Bản đạo sẽ tới Thành Đô ngay.

Liễu Tồn Trung thò tay vào trong người móc ra một chiếc thủ bài bằng đồng, nói:

- Đây là tín vật của văn bối dùng để liên lạc với các Cái Bang cựu bộ. Nếu đạo trưởng muốn liên lạc với họ thì chỉ cần vẽ ám hiệu đầu một mũi tên ở chỗ mình ngừng chân thì sẽ có người tới tìm đạo trưởng.

Đoạn chàng lại nói một câu thuật ngữ của Cái Bang. Vô Trần đạo sĩ ghi nhớ kỹ càng, thở dài nói:

- Bản đạo với Lữ Di Hạo giao du với nhau rất thân nhưng gần mười năm nay rất ít khi gặp gỡ. Chuyến này dù sao cũng phải tìm cho ra được y, đàm đạo một phen cho thỏa thích. Dứt lời ông ta đứng dậy đưa mắt nhìn Hà Ngọc Trì nói:

- Vị này là huynh đệ kết nghĩa của thiếu hiệp ư? Thiện tai! Thiện tai chỉ đáng tiếc là khí chất phấn son quá nặng.

Hà Ngọc Trì nghe nói giật mình thất kinh, đưa mắt nhìn theo Vô Trần đạo sĩ lướt ra bên ngoài rừng. Liễu Tồn Trung bỗng nói:

- Ngọc đệ, chúng ta lại phải chia tay tại đây.

Hà Ngọc Trì vội nói:

- Vì sao thế?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Ngu huynh... còn có nhiệm vụ phải làm.

Hà Ngọc Trì hừ nhạt một tiếng, nói:

- Tiểu đệ biết rồi, đại ca chán ghét tiểu đệ nên mới kiếm chuyện xa lánh. Cũng được, tiểu đệ không cần phải gần gũi đại ca nữa.

Dứt lời, nàng quay phắt người, giận dữ tiến thẳng ra ngoài rừng.

Liễu Tồn Trung hơi nhún nhún ra phía trước mặt nàng ta giờ tay ra ngăn cản, nói:

- Ngọc đệ cô tính hay hờn dỗi như trẻ con vậy. Quả thật đại ca có nhiệm vụ rất quan trọng, Ngọc đệ không nghe đại ca giải thích hay sao?

Hà Ngọc Trì chau đôi môi xinh xắn lên, nói:

- Vậy hãy giải thích ngay đi!

Liễu Tồn Trung mỉm cười nói:

- Hiện tại đại ca định đi liên lạc với ngũ đại môn phái, thông báo cho các chưong môn nhân hay biết về biến cố phát sinh gần đây trong Cái Bang, Ngọc đệ là một thư sinh chuyên đọc sách thì sao có thể lặn lội khó nhọc cùng đại ca được.

Hà Ngọc Trì hỏi:

- Đại ca đi nhiều chỗ như thế ư? Thế trước tiên định tới đâu?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Nơi đây cách núi Võ Đang rất gần, chỉ xuyên qua Quân huyện đã tới nơi, nên đại ca định tới đó trước.

Hà Ngọc Trì hỏi tiếp:

- Thế sau này tiểu đệ sẽ gặp lại đại ca ở đâu?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Hiện tại thưa thể khảng định được. Theo ý ngu huynh thì Ngọc đệ nên quay về Thành Đô, tìm Vô Trần đạo trưởng liên lạc với ông ta. Sau đó thể nào chúng ta cũng sẽ gặp lại.

Hà Ngọc Trì khẽ gật đầu. Thế rồi hai người thủng thẳng ra khỏi khu rừng.

Trên trời, trăng đã sắp lặn. Những ngọn gió lạnh lẽo thổi tới buốt da. Liễu Tồn Trung chỉ vào một tiểu lộ, nói:

- Ngọc đệ hãy đi theo con đường này, còn ngu huynh thì vòng qua Quân huyện tới núi Võ Đang.

Liễu Tồn Trung đứng nhìn theo bóng dáng Hà Ngọc Trì khuất dần mới thi triển khinh công tiến theo đại lộ tới thẳng Võ Đang.

Khoảng giờ Ngọ, chàng đã đi tới địa giới núi Võ Đang. Nơi đây khí thế rất hùng vĩ, dưới núi có nông phu công tác ruộng nương, cảnh vật thật là thanh nhàn.

Liễu Tồn Trung đi qua Giải Kiếm đình, nhưng không thấy có đạo sĩ chờ sẵn tiếp kiến. Trước đây, Giải Kiếm đình thường luôn có ba đạo sĩ túc trực để tiếp đãi các võ lâm hào khách. Gọi là tiếp đãi, nhưng kỳ thực là họ được phái ra để giám thị việc bỏ khí giới, trông coi võ khí, khi khách xuống dưới núi sẽ cung kính dâng trả lại. Nếu như khách mang kiếm xông bừa vào đạo quan phúc địa đó là đã vướng phải lỗi lầm xem thường Võ Đang Bát Quái Thái Cực kiếm, và sẽ không tránh khỏi một cuộc so tài cao hạ.

Liễu Tồn Trung nghĩ bụng:

“Ừa! Sao lại không thấy có đạo sĩ nào ở Giải Kiếm đình thế này?”.

Hiện lưng chàng đang giắt một lưỡi kiếm rỉ, chàng định không bỏ xuống nhưng lại sợ phạm điều cấm kỵ, nên dẫn đo giấy lát, cuối cùng chung cởi kiếm ra, để ở trong ngôi đình rồi tiến thẳng tới Cửu Chân cung.

Ngôi Cửu Chân cung kiến trúc trên đỉnh Quán Nhật phong của núi Võ Đang. Núi Võ Đang có tất cả mười hai kỳ phong, Quán Nhật phong ở phía trước nhất, bao hàm tư thế lãnh đạo quần anh.

Cửu Chân cũng chiếm một khoảng đất rất rộng có Luận Kiếm đài, Thổ Nạp đài cùng Long Hồ các. Liễu Tồn Trung tiến đỉnh, chỉ thấy không sơn tĩnh mịch, không một bóng người. Bất giác chàng lấy làm lạ, nghĩ bụng:

“Quái lạ thật! Sao không thấy một đạo sĩ nào cả thế này? Cứ theo tình hình bình thường thì đáng lẽ nơi đây phải có rất nhiều đạo sĩ tụ tập đi lại, hoặc chuyển nước, đem thực vật, tuần sơn, luyện võ công,

hay du ngoạn. Đồng thời, trước đây còn có cả khách nhân tấp nập lên núi dâng hương nữa, mà sao hiện tại lại vắng lặng chẳng khác nào một bãi tha ma như vậy?”. Chàng vừa kinh ngạc, vừa tiến tới trước thềm đá của Cửu Chân cung, đưa mắt quan sát bỗng phát giác trên những bậc thềm có hơn mười thi thể đạo sĩ mình mẩy vậy máu, chân tay đứt lìa, đầu óc vỡ toang, binh khí vút bừa bãi trên mặt đất. Bất giác Liễu Tồn Trung khẽ thất thanh la lên một tiếng, vội tiến thẳng vào trong cung.

Chàng lại phát hiện một số thi thể đạo sĩ khác. Chàng nhìn kỹ thấy mấy đạo sĩ này óc đều bị một luồng nội lực rất mạnh chấn nát, bảo kiếm bị bắn văng cắm ngập vào trong vách tường.

Liễu Tồn Trung kinh nghi khôn tả nghĩ bụng:

“Không biết ngôi Cửu Chân cung này bị ai phá hủy thế? Thân thủ của người này cao siêu tới mức không sao tưởng tượng được”.

Chàng tiếp tục tiến sâu vào, tới gian đại viện thấy cột đá bị đổ sập, ao cá cùng giả sơn đều bị tàn phá, hiển nhiên là đã trải qua một trận giao đấu kịch liệt. Nhưng nơi đây không thấy có thi thể nào, có lẽ một bên bị đánh bại rồi đào tẩu.

Xem tình hình này thì địch nhân phải tới rất nhiều người, nên mới hủy hoại được Cửu Chân cung tới mức ấy. Chàng nghĩ bụng:

“Quái lạ! Nơi đây hiển nhiên mới phát sinh một trận hỗn chiến nhưng tại sao lại không thấy một thi thể nào của kẻ địch? Chẳng lẽ bọn chúng đã thâm hoạch được sự toàn thắng?”

Liễu Tồn Trung đã từng nghe Thi Huyền trưởng lão kể vai vế cao thấp của Cửu Chân cung có thể coi theo đạo bào mà xét đoán được. Tiếc thay, chàng xưa nay không hề lai vãng với các đạo sĩ Cửu Chân cung, cho nên không rõ phương thức để phân biệt chức vị của họ. Vì vậy, chàng cũng không biết trong đám tử thi này có Nhất Diệp đạo nhân cùng các đạo trưởng vai vế cao như ông ta chẳng?

Giữa lúc Liễu Tồn Trung đang hoài nghi cực độ, đột nhiên bỗng có tiếng rên rĩ từ phía cửa viện vọng tới. Chàng vội tung mình về phía đó xem sao, liền thấy một đạo nhân đầu tóc rối bời, mặt dính be bét máu, đạo bào bị binh khí rách rách toang, nhưng mảnh áo bay phất phơ trong gió. Hai mắt đạo nhân đã thất thần, hiển nhiên thọ trọng thương, giữa lúc mơ hồ bỗng thấy có bóng người tiến tới gần vội giơ tay ra quơ lia lịa xuống đất, chụp lấy chuỗi trường kiếm, ánh mắt lộ hung quang, gượng lão đảo đứng dậy, đâm bổ nhào cả người lẫn kiếm

về phía Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung vội lách sang bên tránh. Đạo nhân nọ cố vung trường kiếm lên, yếu ớt đâm chém loạn xạ, lối chiến đấu chẳng khác gì tự sát.

Liễu Tồn Trung biết rõ đạo nhân này thần trí đã thác loạn. Chàng liền giơ tay ra điểm vào huyệt tê của đối phương, khẽ hỏi:

- Đạo trưởng mau nói cho tại hạ rõ, Cửu Chân cung bị ai hủy hoại?

Chàng gạn hỏi luôn hai lượt, không thấy đối phương trả lời, mới phát giác đạo nhân nọ hơi thở rất yếu ớt. Chàng vội giơ tay để lên Khí Hải huyệt đối phương, lúc ấy sự hô hấp của đạo nhân nọ mới phục hồi dần.

Liễu Tồn Trung lại khẽ hỏi:

- Đạo trưởng, ai phá hủy Cửu Chân cung thế ?

Đạo nhân lắp bắp hỏi:

- Các hạ... là...

Liễu Tồn Trung biết đạo nhân chỉ còn thoi thóp, mạng sống kéo dài chẳng được bao lâu, chưởng của chàng vội gia tăng kinh lực, dồn nội lực sang người đối phương.

Lúc bấy giờ đạo nhân mới giương đôi mắt lơ lơ chăm chú nhìn Liễu Tồn Trung, yếu ớt hỏi:

- Các hạ... không phải là... địch...

Liễu Tồn Trung vội đáp:

- Tại hạ là Cái bang Liễu Tồn Trung chứ không phải kẻ địch.

Gương mặt đạo nhân hơi dịu xuống, khẽ gật đầu định nói gì nhưng không sao thốt được thành tiếng.

Liễu Tồn Trung lại vội vã gia tăng thêm nội lực, cuộn cuộn dồn ra.

Chỉ thấy mắt của đạo nhân đảo ngược, người co rút lại ngoẹo đầu tắt thở.

Liễu Tồn Trung thừ người ra, thất vọng. Giây lát sau, chàng vội tiến tới khán thờ, xé một miếng lụa đắp lên mặt tử thi đạo nhân nọ, khẽ buông tiếng thở dài, tiếp tục đi khắp nơi xem xét một lượt, thấy đâu đâu cũng đều lưu lại vết tích của sự giao tranh. Vô số trường kiếm, đơn đao, xích sắt, xà mâu gãy rơi, cong queo, sứt mẻ, bừa bãi

trên mặt đất.

Tình cảnh trên đủ thấy Cửu Chân cung này vừa phát sinh một trường ác đấu cực kỳ thảm khốc.

Đó là một việc mà hơn trăm năm nay chưa hề xảy ra trong võ lâm.

Võ Đang Cửu Chân cung ở trong võ lâm danh vọng chỉ thua sút có Thiếu Lâm, là một chính đại môn phái, trên giang hồ bất luận Hắc, Bạch lưỡng đạo đều phải nhân nhượng vài phần, vì sao lại bị thế lực nào tàn phá tan hoang tới mức ấy? Kẻ địch đó là ai mà lại có lực lượng hùng hậu như vậy?

Liễu Tồn Trung suy nghĩ nát óc cũng không sao tìm ra được manh mối.

Chàng liền quay người ra khỏi Cửu Chân cung. Khi tới Giải Kiếm đình, chàng thâu hồi lại thanh kiếm rỉ. Thanh kiếm này chàng đã lấy được dưới Ma Trảo hàn đầm, trông nó cũ mèm rỉ sét, không có vẻ gì là quý giá nhưng chỉ một nhát kiếm, chàng đã kết liễu được con Hà mô sáu vuốt, lúc bấy giờ thật ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Xưa nay Liễu Tồn Trung không hề mang theo binh khí chàng liền thuận tay giắt vào sau lưng. Liễu Tồn Trung nghĩ thầm:

“Chuyến này đi Cửu Chân cung coi như xôi hỏng bỏng không, mình hãy thử tới Hoa Sơn xem sao?” .

Khi chàng hạ sơn thì trời đã xế chiều, chàng luôn thấy các nhân vật mặc kinh trang thần sắc rất hốt hoảng vội vã lên đường.

Liễu Tồn Trung nghỉ chân trong một tửu quán. Chàng lại thấy có rất nhiều đại hán võ trang, lưng đeo binh khí hối hả đi qua.

Chàng rất lấy làm lạ đang thắc mắc, thì tửu bảo đem khay rượu tới.

Liễu Tồn Trung thuận miệng hỏi:

- Tiểu nhị này, bọn người lưng đeo binh khí đi đâu thế?

Tửu bảo cười nịnh đáp:

- Xin khách quan chớ trách cứ. Những sự ân oán giang hồ ấy, tiểu nhân xưa nay không hề dám để ý tới.

Gã vừa dứt lời, bỗng có tiếng vó ngựa nổi lên dồn dập. Có hai kỵ mã gò cương trước tửu quán. Hai người rời khỏi yên ngựa, bước vào trong quán, kêu gọi:

- Tiểu nhị có gì ăn mau đem ra . đây! Bọn lão gia còn phải lên đường ngay.

Phổ ky vâng vâng dạ dạ, vội đem bát đĩa tới.

Liễu Tồn Trung thấy hai người nọ đều mặt kinh trang, lưng giắt đao, tuổi trạc trên dưới ba mươi, có lẽ từ xa tới, nom quần áo bụi bặm bám đầy, nhưng chúng không có vẻ gì là niệt mỗi cả.

Một tên giơ tay áo lên lau mồ hôi, một người đưa tay gõ lên mặt bàn, thúc giục tiểu bảo mau đem thức ăn tới. Trong thoáng cái lại có tiếng vó ngựa vọng tới. Một võ sĩ ăn mặc theo lối tiêu sư gò cương ngựa nhảy xuống, đưa mắt liếc nhìn vào quán, vừa trông thấy hai hán tử mặc kinh trang, đã lớn tiếng kêu gọi:

- Phùng đại hiệp, Văn nhị hiệp, thật là xảo ngộ.

Hai người nọ vội chấp tay đáp:

- Đàm tiêu đầu cũng tiếp được thư do bồ câu đưa tới của Nạp Mộc Thượng Nhân phải không?

Phiêu sư nọ nguyên là tiêu đầu của Nhuận Châu phiêu cuộc. Chỉ thấy y hơi ngạc nhiên hỏi:

- Hai vị cũng nhận được thư ư?

Hai người nọ khẽ gật đầu. Tiêu đầu họ Đàm không đợi tữu bảo mời đã lớn tiếng gọi:

- Tiểu nhị đem thêm một chén rượu nữa tới đây mau lên!

Rồi ngồi xuống cùng bàn với hai người nọ.

Liễu Tồn Trung nghe họ nhắc tới Nạp Mộc Thượng Nhân và còn nói được bồ câu đưa thư tới, trong lòng càng thắc mắc thêm.

Thì ra Nạp Mộc Thượng Nhân là chưởng môn nhân của phái Thiếu Lâm, là một nhân vật đệ nhất trong đương kim võ lâm. Ông thường ở trong tĩnh thất, rất ít khi nghĩ tới việc giang hồ. Vậy lẽ gì ông ta lại cho bồ câu truyền thư đi khắp nơi như vậy?

Liễu Tồn Trung đang lầy lăm lạp, đã nghe thấy họ Phùng nói:

- Hiện tại Đàm tiêu đầu định trở về Nhuận Châu là để thông báo cho lão tổng tiêu đầu biết phải không?

Đàm tiêu đầu đáp:

- Chính thế. Mỗ định thông báo cho vị ấy biết để sớm chuẩn bị, kéo không sao kịp nữa.

Đoạn y hỏi lại:

- Hai vị cũng định về quý phái báo tin phải không?

Phùng Văn hai người đều gật đầu đáp:

- Đúng vậy. Đối phương cực kỳ lợi hại. Cửu Chân cung còn bị y hủy hoại, cũng may lúc ấy Nhất Diệp đạo nhân vân du chưa về. Bằng không chỉ sợ cả ông ta cũng trúng độc thủ.

Liễu Tồn Trung nghe họ đề cập tới việc Cửu Chân cung bị phá hủy ắt thế nào cũng thổ lộ nguyên nhân bên trong.

Ngờ đâu giữa lúc ấy ngoài cửa bỗng có tiếng vó ngựa nổi lên, rồi một người gò cương hỏi vọng vào:

- Có phải chư vị tiếp nhận được thông tin của Thượng Nhân đấy không?

Bọn Phùng Văn vội đáp:

- Chính thế.

Người ngoài cửa lại nói:

- Thượng Nhân dặn bảo, cảm phiền chư môn nhân chính phái xuất lãnh các nhân vật tinh anh của bốn môn hỏa tốc tới Thiên Bình cốc tập hợp.

Người nọ vừa nói vừa thúc mạnh vào bụng ngựa đi luôn.

Phùng Văn cùng tiêu đầu họ Đàm đồng thanh hỏi vọng theo:

- Tới Thiên Bình cốc có việc gì thế ?

Người nọ đã phóng xa được hơn mười trượng, quay đầu lại đáp:

- Cứ tới Thiên Bình cốc sẽ biết.

Ba người nghe nói, không dám nán lâu liền móc tiền quăng lên bàn, vội vã bảo nhau ra khỏi cửa, phóng ngựa đi ngay.

Liễu Tồn Trung cơ trí rất linh mẫn sớm đoán ra hiện tượng trong võ lâm mới phát sinh ra biến cố rất trọng đại vì vậy Nạp Mộc Thượng Nhân xưa nay không lưu ý tới chuyện giang hồ, phen này cũng phải đích thân gởi thông tri, đủ thấy việc nghiêm trọng biết bao.

Cửu Chân cung bị hủy hoại và kinh động được tới Nạp Mộc Thượng Nhân, đủ thấy phải cực kỳ lợi hại.

Liễu Tồn Trung đang định hỏi điểm tiểu nhị Thiên Bình cốc ở nơi đâu, bỗng chàng lại nghe thấy tiếng vó ngựa nổi lên. Hai kỵ mã lướt vèo qua, chỉ trong nháy mắt đã phóng xa hơn mười trượng. Lúc này nội lực của Liễu Tồn Trung đã rất thâm hậu, tai mắt đều thính hơn người thường gấp bội.

Chàng đã nghe thấy tiếng trò chuyện của hai kỵ mã nọ vọng lại, một người nói:

- Thật là một sự trùng hợp rất tuyệt diệu. Liên đại hiệp vừa mới hạ sơn thì lão tặc nọ lại tới nơi đánh phá.

Liễu Tồn Trung giật mình kinh ngạc, vì họ nói Liên đại hiệp đó ắt là Đồ Long Dao Liên Vạn Lý, chưởng môn nhân phái Hoa Sơn. Sự tình quả thật khác thường. Chẳng lẽ Hoa Sơn phái cũng bị chung số phận như Cửu Chân cung chăng? Nhưng nghe câu nói nọ thì kẻ địch chỉ có một người. Vậy người đó là ai? Một nhân vật đơn thương độc mã có thể hủy diệt được toàn bộ tòa Cửu Chân cung. Thật là một việc khiến ai nghe nói cũng phải kinh hồn bạt phách.

Liễu Tồn Trung không có thì giờ nghĩ ngợi nhiều. Chàng vội quăng một đỉnh bạc lên bàn, phóng thẳng ra cửa, tiến về tiểu lộ hướng núi Hoa Sơn.

Lúc bấy giờ trời đã tối om, Liễu Tồn Trung một hơi lướt đi cho tới nửa đêm mới lên đến Hoa Sơn.

Chàng thấy Tôn Hán điện của Hoa Sơn bốn bề khói phủ mịt mờ, đỉnh núi ánh lửa rực trời.

Liễu Tồn Trung vội tiến tới góc điện xem sao. Chàng thấy mọi điện đài đều đổ sụp. Trong khói lửa mịt mù có những mùi khét lẹt tanh tưởi thoang thoảng đưa vào mũi, khiến người ta phải lợm giọng muốn ói mửa, bất giác chàng giậm chân, thở dài nghĩ bụng:

“Kẻ địch lợi hại thật! Mình lại tới chậm một bước rồi”.

Chàng đưa mắt nhìn bốn phía, thấy dưới một cây cột trụ gãy đổ có một thi thể đệ tử phái Hoa Sơn bị đè bẹp, cháy thành than.

Lúc ấy sắc trời rất u ám, không có ánh trăng, nhưng khắp vùng quanh đó bị ngọn lửa ngùn ngụt rực trời chiếu sáng như ban ngày.

Liễu Tồn Trung rất phiền muộn, tung mình nhảy lên trên một ngọn cây, đưa mắt nhìn khắp nơi tìm kiếm tung tích kẻ địch. Nhưng chàng chỉ thấy núi non trùng điệp bao trùm trong màn đêm âm u, khắp vũ trụ tĩnh mịch như một vùng đất chết, làm gì có bóng người nào?

Chàng nghĩ bụng:

“Ta hãy ngồi tạm đây đợi tới trời sáng sẽ đến Thiên Bình cốc xem sao”.

Chàng lại bỗng nghĩ tiếp:

“Không biết kẻ địch là ai thế ? Trong đương kim võ lâm ngoại trừ các vị đại nhân đệ nhất thế đã lâu không xuất hiện như truyền thuyết giang hồ vẫn đồn đại ra, lại còn nhân vật nào có được một thân thủ đến mức này?”.

Trong lúc chàng miên man suy nghĩ, bỗng sực nhớ ra một người liên tưởng:

“Chẳng lẽ lại là kiệt tác của Hỏa Thần giáo chủ?”.

Vì chàng đã được Kha Ngọc thuật lại, thì gã vệ binh mặt vàng khè ném ly rượu thâu kiếm, khê vỡ một chuông đã đánh chết Tuyết Tiêm Phong. Phần công lực này dù cho Mạc Nam lão ma cũng không sao làm nổi. Vậy trừ Hỏa Thần giáo chủ ra, thì còn ai vào đây nữa? Hỏa Thần giáo chủ đã tiềm nhập Trung Nguyên, lại còn có điều kiện gì trao đổi với Ngụy Thắng? Tất nhiên phen này lão phải có một mục đích riêng gì, bằng không chắc lão đã luyện thành Bối Diệp kinh vào tìm kiếm các danh môn đại phái Trung Nguyên để thử thách công lực. Nếu quả đúng thế, cuộc hội họp tại Thiên Bình cốc, giới Trung Nguyên hiệp nghĩa đạo tất hưng nhiều ác ít. Liễu Tồn Trung nghĩ tới đó, chàng bỗng cương quyết tự nhủ:

“Phen này ta không đích thân vào địa ngục thì ai còn có thể thay thế nữa, vậy mình cần phải cấp tốc tới Thiên Bình cốc ngăn chặn Hỏa Thần giáo chủ, tốt xấu gì cũng được, phải xả thân giao đấu với lão một trận, tránh bớt thương vong cho các đại môn phái”.

Chàng tung mình hạ chân xuống đất bỗng lại sực nghĩ:

“Hỏa Thần giáo chủ tuy đối đầu với hiệp nghĩa đạo Trung Nguyên nhưng người này cực kỳ tự phụ, có khí chất anh hùng, nếu như lão muốn thí nghiệm sự thành tựu của Bối Diệp kinh, đáng lẽ phải tìm các vị chưởng môn nhân thử thách mới đúng, sao lại đi tàn sát bữa bãi những người vô can như vậy?”

Vì khi hành động dưới Ma trảo hàn đàm, Hỏa Thần giáo chủ đã có lỗi cơ hội giết chết Liễu Tồn Trung, nhưng rồi vì nhận thấy chàng là một kinh địch bình sinh duy nhất trên đời, nên lão đã không xuống tay. Lúc ấy Liễu Tồn Trung cũng nổi hào khí đã chỉ cho lão lấy được cuốn Bối Diệp kinh, bảo đối phương trở về luyện tập rồi đôi bên sẽ ra tay quyết đấu một phen.

Tuy vậy, sau Hỏa Thần giáo chủ lại thừa cơ Liễu Tồn Trung đang ác đấu với con Lục trào hà mô lên lút đào tẩu khỏi động. Cử chỉ này hiển nhiên không được quang minh lỗi lạc. Tuy vậy, đem lão so sánh

với bọn Tôn Kha Ba vẫn còn đường đường chính chính hơn nhiều.

Cho nên Liễu Tồn Trung ước đoán sự tàn sát các danh môn đại phái chưa chắc đã phải là Hỏa Thần giáo chủ.

Nhưng trừ Hỏa Thần giáo chủ ra ai lại có được công lực mạnh đến thế ? Đây thật là một điều khiến chàng nghĩ nát óc cũng không sao vỡ lẽ.

Liễu Tồn Trung trầm ngâm suy nghĩ hồi lâu, vẫn không sao khẳng định được ai là kẻ tàn phá ngũ đại môn phái, thì sắc trời đã tờ mờ sáng. Những rặng núi đã dần dần lộ diện dưới những tia sáng ban mai yếu ớt.

Chàng ngừng đầu lên nhìn Tôn Hán điện thấy đã bị hủy đến bảy, tám phần mười, các đệ tử Hoa Sơn phái lớp thương vong lớp đào tẩu, bất giác chàng buông tiếng thở dài não nuột, nghĩ bụng:

“Hiện tại mình phải tới ngay Thiên Bình cốc, chớ nên trì hoãn kéo lê hết đại sự”.

Đoạn chàng lại sức nghĩ:

“Không biết Thiên Bình cốc ở nơi nào? Cái tên này nghe rất xa lạ”.

Chàng cau mày lại dăm chiêu, tiếp:

“Thôi, mình cứ xuống núi đã, rồi sẽ tìm người hỏi thăm.”

Đoạn chàng chạy thẳng xuống chân núi Hoa Sơn.

Nơi đây đường núi ngoằn ngoèo ngang dọc. Trời vừa rạng sáng, các nông phu đã vác cuốc ra đồng làm việc. Liễu Tồn Trung vội tới gần họ, cung kính hỏi một lão nông phu:

- Dám hỏi lão bá, tới Thiên Bình cốc đi về hướng nào, xin lão bá chỉ dẫn cho?

Nông phu nọ đưa mắt nhìn Liễu Tồn Trung từ đầu chí chân rồi khề lắc đầu.

Liễu Tồn Trung ngh bưng:

“Ồ! Không ngờ người này lại là một kẻ câm điếc”.

Đoạn chàng chấp tay, quay người bỏ đi. Chàng nghĩ tiếp:

“Ta hãy cứ đi thẳng một đôi đường nữa”.

Chàng lại một nơi phóng đi được mấy chục dặm bỗng thấy ven đường có một quán án rượu. Chủ nhân là một thiếu phụ. Liễu Tồn Trung vội ngừng chân, gọi một ly rượu nhắm nháp, cất tiếng hỏi:

- Dám hỏi nương tử, đường nào đi tới Thiên Bình cốc thế ?

Thiếu phụ sắc mặt hơi lộ vẻ ngạc nhiên, hỏi:

- Không phải khách quan từ Thiên Bình cốc trở về hay sao?

Liễu Tồn Trung lấy làm lạ hỏi:

- Nương tử nói sao? Tại hạ vừa từ Hoa Sơn tới đây đây chứ.

Thiếu phụ đưa mắt ngắm nhìn Liễu Tồn Trung một hồi, mới cười nói:

- Chắc khách quan nói đùa chăng?

Liễu Tồn Trung vội đáp:

- Tại hạ đang có việc khẩn cấp thì làm gì có thì giờ đùa giỡn?

Thiếu phụ bỗng cười rũ rượi, nói:

- Câu này khách quan đã nói một lần rồi, bây giờ còn nhắc lại lần nữa.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên, nói:

- Ủa! Tại hạ mới đi qua đây lần thứ nhất tại sao lại bảo nói lần thứ hai?

Thiếu phụ thấy thái độ của Liễu Tồn Trung rất chân thật, chứ không đùa cợt, vội chăm chú quan sát chàng phen nữa, liền lộ vẻ hoài nghi nói:

- Chẳng lẽ mình gặp phải ma chăng?

Đoạn y thị giơ tay ra chỉ vào chàng, tiếp:

- Hôm qua khách quan chẳng đi qua đây ghé uống một ly rượu rồi hỏi thăm đường tới Thiên Bình cốc là gì? Bây giờ không phải mới từ Thiên Bình cốc trở về ư?

Liễu Tồn Trung càng cảm thấy kinh ngạc thêm, nhưng chàng không tiện hỏi nhiều, chỉ nói:

- Tại hạ có việc cần muốn tới Thiên Bình cốc, quên mất đường hướng vậy cảm phiền nương tử chỉ dẫn cho.

Thiếu phụ cười khanh khách nói:

- Sao thiên hạ lại có người chóng quên đến thế, mới hỏi hôm qua mà bây giờ đã quên bằng mất rồi.

Khách quan hãy chuyển sang đường nhỏ phía Đông cứ thế tiến thẳng sẽ đi tới Thiên Bình cốc. Hãy nhớ kỹ lấy kéo lại quên phen nữa.

Chàng càng đi càng thấy con đường dốc lên cao. Thì ra nó thông sang eo núi bên kia. Nơi đây những cây cổ thụ cao chọc trời, và vách núi lởm chởm, nếu không phải là người có một thân võ công thì không thể vượt qua chặng đường này.

Chàng vừa đi xuống chân núi, thì con đường ấy lại thông sang một đại sơn khác, cứ thế lên xuống ngoằn ngoèo quanh co khúc khuỷu hồi lâu không biết con đường ấy xa bao nhiêu.

Chàng đã tiến vào ruột thâm cốc rất lớn rộng, không biết nó ăn thông tới đâu, chỉ thấy cổ thụ um tùm, mây sương bao phủ mù mịt. Trong sơn cốc rất nhiều ngõ ngách, Liễu Tồn Trung nghĩ thầm:

“Nơi đây có lẽ đúng là Thiên Bình cốc rồi, nhưng không biết Nạp Mộc Thượng Nhân thông tin cho các đại môn phái tới đây tập hợp để làm chi?”.

Vừa nghĩ chàng vừa vượt qua một chòi canh nhỏ, đột nhiên thấy phía sau có một thân hình mặc áo ngắn tung mình trên đỉnh ngọn cây nhanh như một làn gió thoảng chỉ trong nháy mắt đã mất tung tích.

Tiếp theo đó bỗng có người lớn tiếng kêu gọi:

- Liễu đại ca ! Liễu đại ca!

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên vô cùng vội hỏi:

- Ngọc đệ cũng tới đây đấy ư?

Chỉ thấy Kha Ngọc từ một bên chòi canh thủng thẳng bước tới, vừa thấy Liễu Tồn Trung đã í một tiếng thốt:

- Sao đại ca cũng tới chốn này? Có phải vừa rồi đại ca tung mình lướt đi trên ngọn cây đấy không?

Liễu Tồn Trung chợt vỡ lẽ, nhưng không sao giải thích được chỉ nói:

- Người vừa tung mình lên trên ngọn cây không phải là ngu huynh. Có lẽ Ngọc đệ mất hoa đã nhìn lầm đấy!

Kha Ngọc chau môi nói:

- Mất tiểu đệ có hoa bao giờ, rõ ràng nhận ra đại ca từ trong một eo núi nhanh nhẹn phi thân ra. Đại ca là nghĩa huynh, chẳng lẽ tiểu đệ lại còn nhận lầm được sao?

Liễu Tồn Trung định đáp thì bỗng phía eo núi có một tiếng hô hoán. Tiếp theo đó, tiếng chân nổi lên dồn dập, rồi có một số người chạy tới. Dẫn đầu là một nhân vật mặc đạo trang, trên đỉnh đầu có

kết một búi tóc, tay cầm trường kiếm chòm râu dài bay phất phơ trong gió tuổi trạc trên dưới năm mươi. Ngoài ra còn một người mình mặc trường bào màu xám tro, ống quần bó chèn, để đôi ria mép, trên đỉnh đầu cũng kết một búi tóc, tay cầm trường kiếm.

Thì ra hai người này là Nhất Diệp đạo nhân của Cửu Chân cung cùng Huyền Huyền Tử của Hành sơn. Phía sau là ba người, đều mặc kinh trang, tay cầm binh khí.

Cả năm vừa xuất hiện đã lập tức phân chia ngay làm thành phương thức bao vây. Chỉ thấy Nhất Diệp đạo nhân mắt như nổ lửa, không nói năng gì cả, trường kiếm trong tay chọt vung ra liên tiếp sử dụng bốn chiêu Bạch xà thổ tín, Thiên tiên phát liễu, Giao long hí lãng, Trường hồng quán nhật, thế thức thanh như điện chớp tấn công thẳng vào Liễu Tồn Trung cực kỳ thần tốc.

Nhất Diệp đạo nhân thân làm chưởng môn nhân của Cửu Chân cung kiếm thuật đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa. Bốn chiêu này tấn công một cánh bất ngờ, khí thế dũng mãnh không thể tưởng tượng được. Liễu Tồn Trung không sao trở tay kịp, chỉ luống cuống thối lui về phía sau lia lịa.

Huyền Huyền Tử ở phía sau cũng chẳng khách khí, mắt thấy Liễu Tồn Trung thối lui tới gần mình, kiếm trong tay đã quét ra luôn, chỉ muốn xẻ chàng ra làm hai đoạn.

Liễu Tồn Trung từ khi chuyên cần luyện tập Thiên Nhân kinh giải phản ứng nhanh nhẹn dị thường. Chàng vừa thấy phía sau lưng có tiếng gió động đã sớm lướt ngang sang bên năm thước. Kha Ngọc thất thanh la lớn:

- Kìa! Các đạo sĩ mũi trâu kia, sao lại hành động vô lý như vậy?

Nhất Diệp đạo nhân nghiêng răng mím môi thóa mạ:

- Bần đạo giết chết tên ác ma này không phải chỉ riêng báo thù cho môn hạ Cửu Chân cung, mà là diệt mối đại họa chung cho các đồng đạo giang hồ.

Nhất Diệp đạo nhân là một nhân vật đức cao trọng vọng, nên tuy giận dữ nghiêng răng thóa mớ, mà lời lẽ vẫn mực thước. Kha Ngọc quắc mắt hỏi:

- Lão bảo ai là ác ma? Vị Liễu đại ca đây là Liễu Tồn Trung, nhân vật Cái Bang, đại danh đã lừng lẫy giang hồ. Chẳng lẽ lão mũi trâu người đui mù rồi hay sao?

Huyền Huyền Tử đứng cạnh đó hừ nhạt một tiếng biểu lộ một sự phần hận cực độ. Nhất Diệp đạo nhân không muốn dài dòng, chỉ hậm hực nói:

- Tên ác ma! Bần đạo thí mạng với người!

Dứt lời, trường kiếm đã vung ra, lại liên tiếp tấn công mấy thế.

Mấy chiêu kiếm này cực kỳ lợi hại. Chỉ nghe thấy bốn bên giăng gió rít lên vèo vèo. Liễu Tồn Trung tuy biết có sự hiểu lầm, và đại khái chàng cũng vỡ lẽ được sự việc trong câu chuyện, nhưng có cách gì biện bạch được chỉ liên tiếp tránh né, thoát khỏi những thế kiếm độc hại ấy trong đường tơ kẽ tóc.

Huyền Huyền Tử thủ kiếm chờ dịp công kích. Ba nhân vật kinh trang còn lại đều bắt đầu chuyển động thế công, chạy vòng quanh đấu trường không ngừng.

Kha Ngọc tức quá, giậm chân kêu la:

- Ủa! Các người ỷ nhiều bắt nạt người cô thế. Thật không biết xấu hổ!

Trường kiếm của Huyền Huyền Tử chỉ thẳng về phía sau lưng Liễu Tồn Trung, đợi đúng thời cơ sẽ ra tay, nghe nói liền cười nhạt, đáp:

- Với loại ác tặc hái hoa hung ác tàn bạo này thì chẳng phải xấu hổ gì cả. Chúng ta phải dùng toàn lực để diệt trừ tên bại hoại của giang hồ!

Kha Ngọc bĩu môi, nói:

- Xí Lão mới là giặc hái hoa thì có. Đừng lẻo mép vu khống cho người.

Huyền Huyền Tử lạnh lùng đáp:

- Một thư sinh như bạn làm gì có đủ tư cách hỏi mỗ. Mỗ là chương môn nhân Hành Sơn phái, Huyền Huyền Tử.

Kha Ngọc cười nhạt, nói:

- Lão hãy tẩy trừ ngay trong môn phái của mình thì hơn.

Huyền Huyền Tử trợn mắt giận dữ hỏi:

- Vì sao mỗ lại phải tẩy trừ môn phái?

Kha Ngọc đáp:

- Lão Diêm Vương kiếm gì đó của Hành Sơn phái các người bán rẻ quốc gia dân tộc tới hành thích Ngụy Thăng tướng quân. Lão thân

làm chuông môn nhân lại dung túng cho sư đệ tác ác tác quái đã không biết xấu hổ lại còn già mồm.

Huyền Huyền Tử giận dữ toàn thân run lấy bầy, quát lớn:

- Tên phản tặc Từ Cận không phải là sư đệ của bản đạo. Y đã bị trục xuất khỏi môn phái từ lâu, người đừng nhắc nhở tới nữa.

Kha Ngọc lạnh lùng nói:

- Lão nói sao? Không nhắc nhở tới y nữa? Như thế có nghĩa là nhắm mắt làm ngơ không, mà đã nhắm mắt làm ngơ thì có khác gì dung tha. Lão đã dung túng phản tặc còn chê bai ai được nữa.

Tiếng nói của Kha Ngọc rất giòn giã, đồng thời nàng lại nói rất lớn, ở xa gần đều nghe thấy rất rõ.

Huyền Huyền Tử tức giận lồng lộn, liền vung kiếm đâm luôn vào huyết đạo Tuyền Kỳ ở sau lưng Liễu Tồn Trung, miệng hậm hực thốt:

- Trước hết hãy giết tên giặc hái hoa này đã, sau sẽ tính tên phản tặc.

Sau lưng Liễu Tồn Trung như có mắt, chàng hơi nhích người sang bên, tránh thoát thế kiếm ấy.

Lúc bấy giờ Nhất Diệp đạo nhân đã vận tụ toàn thân công lực lên tay phải, truyền vào thận kiếm, bóng kiếm lấp loáng lóe mắt mọi người.

Liễu Tồn Trung vội chấp tay cung kính nói:

- Xin thứ cho tại hạ mắt kém cỏi. Tiên bối có phải là Nhất Diệp đạo trưởng đấy không?

Nhất Diệp đạo nhân quát tháo:

- Chớ có nói nhiều ! Động thủ đi!

Liễu Tồn Trung cười nói:

- Tại hạ đâu dám đối địch với đạo trưởng. Đạo trưởng muốn giết chết tại hạ xin hãy cho biết rõ lý do, để tại hạ có chết cũng được nhắm mắt.

Nhất Diệp đạo nhân trợn mắt, hậm hực nói:

- Người còn muốn biết rõ lý do nữa hay sao? Hiện người đã không còn là người của Cái Bang, đã hủy diệt Cửu Chân cung, còn dám xâm nhập Thiên Bình cốc. Nếu Nạp Mộc Thượng Nhân không chiêu tập lực lượng các môn các phái ở chốn này, ắt người sẽ xuống tay tàn sát phen nữa.

Liễu Tồn Trung vội biện bạch:

- Đạo trường hiểu lầm rồi. Đây hoàn toàn là do quỷ kế của Thông Thiên Hiểu thuộc Đông Doanh.

Nhất Diệp đạo nhân hừ nhạt, quát bảo:

- Người có dùng lời lẽ quỷ quyết tự biện hộ cũng chỉ bằng vô dụng. Đôi mắt này của bản đạo chưa mù, vừa rồi người mới lén lút tấn công các đại môn phái đào tẩu khỏi cốc vì vậy bản đạo mới đuổi theo tới chốn này. Thôi, thường mạng đi.

Chưa nói dứt, lão đã phóng kiếm tới. Vèo một tiếng trường kiếm đem theo một luồng kinh phong lấn át tới trước mặt Liễu Tồn Trung.

Liễu Tồn Trung không muốn đương cự. Chàng chỉ khẽ xoay mũi chân một vòng tránh thoát thế kiếm ấy.

Kha Ngọc lại la lớn:

- Ấy lão Nhất Diệp đạo trưởng kia, sao không còn coi đạo lý vào đâu cả thế ?

Nhất Diệp đạo nhân lạnh lùng hỏi:

- Các hạ là ai? Việc này không liên quan gì tới các hạ.

Kha Ngọc đáp:

- Tiểu sinh là Kha Ngọc, dọc đường thấy sự bất bình mới bạt đao tương trợ đấy thôi.

Huyền Huyền Tử bỗng cười ha hả, nói:

- Bạn là một thư sinh vậy đao kiếm để ở chỗ nào?

Kha Ngọc bĩu môi đáp:

- Xí! Cần gì phải có đao kiếm mới tương trợ được.

Nhất Diệp đạo nhân xen lời:

- Các hạ là một vị công tử chuyên tâm đọc sách, làm sao hiểu được việc quỷ trá trên giang hồ. Không phải là bản đạo cậy đông hiếp người cô thế, mà một khi lỡ để cho địch nhân thoát thân sau này sẽ có rất nhiều tai họa lớn lao xảy ra, không sao lường trước được.

Kha Ngọc trề môi nói:

- Tại hạ gọi các người là đạo sĩ mũi trâu thật chẳng ngoa chút nào. Các người chẳng xứng là nốt vị đạo trưởng. Liễu đại ca có lòng tốt muốn tới liên lạc với các người, mà nay các người lại bảo vị ấy sẽ gây tai họa lớn là nghĩa lý gì?

Nhất Diệp đạo nhân không thích nói nhiều, mắt giận dữ như nổ

lửa, quát bảo:

- Không được nói bậy.

Tiếp theo đó, lão tiền trầm giọng ra lệnh:

- Tất cả chúng ta hãy tiến lên báo thù cho võ lâm đồng đạo.

Chỉ thấy Huyền Huyền Tử cùng ba nhân vật mặc kinh trang phối hợp với Nhất Diệp đạo nhân ồ ạt xông lại tấn công Liễu Tồn Trung tức thì.

Liễu Tồn Trung ánh mắt thần quang lấp lánh, chậm rãi nói:

- Đạo trưởng nhất quyết không chịu nghe lời giải thích của tại hạ ư ?

Kha Ngọc cũng nói:

- Các người sao không coi đạo lý vào đâu cả, vừa gặp người ta đã xông lên ẩu đả ngay như vậy?

Chợt có người lớn tiếng hô :

- Thượng Nhân đã tới!

Mọi người ngừng đầu lên nhìn, thấy Nạp Mộc Thượng Nhân từ bên một trạm canh thủng thẳng tiến ra. Trông ông ta đi rất chậm rãi, nhưng chỉ trong chớp mắt đã tới trước mặt quần hùng.

Thượng Nhân chấp tay, miệng niệm Phật hiệu, chậm rãi nói:

- A Di Đà Phật! Liễu thí chủ còn chưa rời khỏi nơi đây ư ?

Liễu Tồn Trung chấp tay, cung kính nói:

- Vãn bối Liễu Tồn Trung tham kiến Thượng Nhân.

Nạp Mộc Thượng Nhân mỉm cười, nói:

- A Di Đà Phật ! Vừa rồi thí chủ đã gặp lão nạp là gì?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Vãn bối vô duyên, chưa hề trông thấy phật diện như lời Thượng Nhân vừa nói.

Nạp Mộc Thượng Nhân hơi nhướng mày, chăm chú nhìn Liễu Tồn Trung giây lát mới chậm rãi tiếp:

- A Di Đà Phật! Người xuất gia không ăn nói bừa bãi ! Vừa rồi nghiệp giá của thí chủ mới tiến nhập đày Thiên Bình cốc, giết chết mười võ lâm đồng đạo, sau mới ung dung bỏ đi. Lão nạp cùng mấy vị đạo trưởng đây cũng đã đợi ơn thí chủ chỉ giáo mấy chiêu, sao bây giờ thí chủ lại bảo chưa gặp mặt lão nạp? Lý lẽ này mà ai có thể tin được?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Tên hung thủ đã mạo xưng tên tuổi của tại hạ chứ tuyệt nhiên không phải tại hạ có những hành động như trên.

Nạp Mộc Thượng Nhân nói:

- Thiện tai! Thiện tai! Tên thì có thể giả mạo nhưng còn mặt mũi thì làm sao giống hệt cho được?

Liễu Tồn Trung đầu óc suy tính rất thần tốc, bỗng chợt như vỡ lẽ, liền nói:

- Tại hạ thường nghe đồn đại, Miêu Cương Thiên Diện Yêu Hồ rất thạo về thuật dị dung. Trước đây tại hạ có giết chết hai tên tả hữu hộ pháp của y thị. Gần đây nghe nói y thị đã nhận sự yêu cầu của Đông Doanh Thông Thiên Hiểu, rời khỏi núi hiệp trợ. Người này đã giỏi về thuật hóa trang cho chính mình, thì tự nhiên có thể cải dạng cho người khác được. Theo tại hạ thì tám chín phần mười là tuyệt tác của y thị.

Nạp Mộc Thượng Nhân trầm ngâm không nói, bỗng có một người nhanh nhẹn chạy tới lớn tiếng nói:

- Thượng Nhân chớ nghe theo lời lẽ quỷ quyết của y. Tên này không phải là Liễu Tồn Trung. Tên Hán gian kia chớ chạy!

Mọi người ngừng đầu lên nhìn thì thấy người nọ là một đại hán cao lớn bước đi oai võ trầm hùng tay cầm cây Hậu bối đao, chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt quần hùng.

Nhất Diệp đạo nhân thốt:

- Liễu đại hiệp đã tới đây ư?

Thì ra người nọ là chưởng môn nhân Hoa Sơn phái, Đồ Long Đao Liêu Vạn Lý.

Liêu Vạn Lý quơ thanh Hậu bối đao quát lớn:

- Mi có phải là Liễu Tồn Trung thật hay không?

Liễu Tồn Trung mỉm cười đáp:

- Chính tại hạ.

Liêu Vạn Lý không nói gì nữa, Hậu bối đao liên tiếp phạt ra mấy thế, thì triển Khoái đao pháp, độc môn của Hoa Sơn phái.

Chỉ thấy đao quang lấp lóe như những mảnh tuyết rơi hoa mắt mọi người.

Liễu Tồn Trung liên tiếp nhún người tránh khỏi những thế đao

ấy. Kha Ngọc bỗng la lớn:

- Ý, đại hán lỗ mãng kia, sao chưa nói năng gì đã hành hung người ta ngay như vậy?

Liêu Vạn Lý hai mắt đỏ ngầu, miệng quát tháo:

- Tên này đã hỏa thiêu Tôn Hán Điện, giết chết hai mươi bốn đệ tử của mõ. Người mau rút sang bên. Bằng không cả người cũng bị mõ giết luôn một thể cho mà coi.

Kha Ngọc bĩu môi, đáp:

- Người có giỏi thì làm ngay đi !

Đồ Long Dao Liêu Vạn Lý đang giận dữ lồng lộn, xưa nay vốn tính rất lỗ mãng, nghe nói không do dự, đã vung Hậu bối đao bổ thẳng về phía Kha Ngọc tức thì.

Liễu Tôn Trung thất kinh thối, đang định xông lại tiếp cứu bỗng thấy đầu vai Kha Ngọc hơi chuyển động người chợt nghiêng sang bên, vừa tránh khỏi lần đao ấy.

Thế thức của nàng nhanh nhẹn đẹp mắt khôn tả, khiến mọi người đều phải khen ngợi thán.

Liễu Tôn Trung vừa nhìn thấy thân pháp tránh đao của Kha Ngọc chàng chợt vỡ lẽ, nghĩ bụng:

“Chẳng trách suốt dọc đường mình cảm thấy Kha Ngọc rất quen thuộc. Thì ra nàng là Hà Ngọc Trì!”

Mọi người có mặt tại đó đều là những tay đại hành gia, vừa nhìn đã nhận ra thư sinh nọ sử dụng Thiên Sơn thân pháp. Thiên Sơn thân ni rất được võ lâm đồng đạo tôn kính, nhưng bình sinh thân ni không hề thu nhận một nam đệ tử nào. Ai nấy đều thắc mắc không hiểu sao thư sinh này lại học được võ công của Thiên Sơn phái như Đồ Long Dao Liêu Vạn Lý cười nhạt nói:

- Thân pháp tuyệt diệu lắm. Chẳng trách dám ra mặt bênh vực tiểu tử họ Liễu.

Thì ra người trong võ lâm rất giữ sĩ diện. Vừa rồi bọn Nhất Diệp đạo nhân, Huyền Huyền Tử năm người bao vây tấn công Liễu Tôn Trung, đối phương chưa hề trả đũa mà đến cả vạt áo của người ta, mình cũng không sờ tới được nên cả năm đều cảm thấy hổ thẹn thối.

Cả năm thấy mình đều là chưởng môn nhân của một môn phái, vai vế ngang với Thiên Sơn thân ni, bây giờ chẳng lẽ đến cả hạng đệ đệ học võ công của bà ta, mình cũng không chế phục nổi, thì còn mặt

mũi nào nhìn các võ lâm đồng đạo nữa.

Nhất Diệp đạo nhân với Huyền Huyền Tử đều có ý nghĩ trên. Huyền Huyền Tử nói:

- Tiểu tử này đã hỗ trợ cho tên họ Liễu, trước hết phải diệt y đã.

Lão vừa dứt lời, hai thanh trường kiếm đã nhanh như điện chớp tấn công tới. Ba đại hán kinh trang đứng ngoài đã hơi có vẻ e dè Liễu Tồn Trung, thừa cơ hội ấy xông cả lên bao vây chặt Hà Ngọc Trì.

Hà Ngọc Trì hiện trong tay không có một tác sất nên chỉ nhờ vào thân pháp quái dị xuyên Đông lách Tây tránh né. Nếu như một đối với một thì còn có thể tạm chống chọi được nhưng hiện tại tới năm tay cao thủ cùng ủa tới tấn công một lúc, với tài ba của nàng thì làm sao có thể chẳng bị lâm vào cảnh hung hiểm.

Nạp Mộc Thượng Nhân đang định cất tiếng ngăn trở bỗng thấy trường kiếm của Nhất Diệp đạo nhân lóe lên, điểm vút vào vai trái Hà Ngọc Trì.

Hà Ngọc Trì vội lách sang bên phải, lại gặp ngay mũi kiếm của Huyền Huyền Tử đâm tới.

Nàng giật mình kinh hoảng, định tung mình nhảy lên trên cao thì không kịp nữa, đành lướt ngay về phía sau.

Ba đại hán kinh trang thấy vậy cả mừng, ba thanh trường kiếm đã theo hình chữ phẩm điểm tới.

Dưới tình thế nguy hiểm chỉ mảnh treo chuông ấy Liễu Tồn Trung bỗng thét lớn, như một con đại bàng vỗ cánh, chiêu thức bên tả thủ vung ra, đánh bật ba thanh trường kiếm của các đại hán kinh trang sang bên, hữu thủ giơ lên nhanh nhẹn chộp luôn vào ngang hông Hà Ngọc Trì.

Hà Ngọc Trì cảm thấy lưng mình bị vòng tay của Liễu Tồn Trung xiết chặt, suýt tí nữa thở không ra hơi, nhưng thâm tâm nàng lại lấy làm thích thú, khoan khoái khôn tả mơ mơ màng màng nằm trong vòng tay của chàng, chỉ có một tâm nguyện làm sao được vĩnh viễn nằm gọn trong lòng chàng, dù cho có bị vòng tay của chàng làm cho ngột thở cũng cam tâm.

Lúc này Liễu Tồn Trung đã rõ Ngọc đệ chỉ là Hà Ngọc Trì, đã từng chung cảnh hoạn nạn với mình trước đây, thâm tâm chàng cũng hân hoan cực độ.

Chàng vừa ôm lấy hông của nàng ta đã cảm thấy da thịt của nàng

mát rượi, mềm nhũn như bông, một làn hương thơm thoang thoảng bay vào mũi, tay chàng bất giác như mất hẳn hơi sức, đang định tung mình nhảy lên.

Nói thì chậm, việc xảy ra nhanh không thể tưởng tượng được.

Trường kiếm của Nhất Diệp đạo nhân đã lao vút tới, xuyên vào hông trái chàng sâu tới hai tấc, máu tươi tuôn ra như suối.

Thanh Hạo bối đao của Liêu Vạn Lý phật bay chiếc mũ Nho quan trên đầu Hà Ngọc Trì xuống đất.

Liêu Tồn Trung cố nhịn đau vồ ra một chưởng, thanh Hạo bối đao đã rời khỏi tay Vạn Lý bắn tung lên trên không, cắm sâu vào một nhánh cây đại thụ, thân đao rung động không ngớt.

Chỉ chút chậm trễ đó, trường kiếm của Huyền Huyền Tử lại đâm trúng vào đầu vai chàng một thế.

Ba đại hán kinh trang cũng vùng trường kiếm phật tới.

Liêu Tồn Trung vì cố bảo vệ Hà Ngọc Trì, nên sau lưng, cánh tay trái, hông phải lại trúng luôn mấy kiếm. Trong thoáng cái chàng đã biến thành một người máu.

Nhất Diệp đạo nhân nhớ tới mối hận của Cửu Chân cung, mắt thấy sắp rửa được hận nên không chậm trễ, lại phật ra một kiếm nhanh như điện chớp.

Nạp Mộc Thượng Nhân niệm một câu A Di Đà Phật, thấy Liêu Tồn Trung không sao thoát khỏi được cái chết. Bỗng thấy chàng thét vang, thân hình chuyển động, tả chưởng tức thì vồ ra.

Chưởng này chàng chỉ phát huy được ba thành công lực, vì vai bên trái chàng thọ kiếm thương rất nặng, máu chảy xối xả, mà thế kiếm ấy của Nhất Diệp đạo nhân lại vận dụng tới mười thành công lực, lợi hại cực độ nên thế võ ấy của Liêu Tồn Trung chẳng những không đánh rơi được trường kiếm của đối phương, trái lại trường kiếm của Nhất Diệp đạo nhân sau khi bị ngăn trở lại tiếp tục lia tới.

Chỉ nghe thấy phập một tiếng, áo của Liêu Tồn Trung rách toang. Trọng Liêu huyết bị kiếm quét một đường dài.

Liêu Tồn Trung lão đảo ngã ngối xuống đất. Chàng lập tức lăn sang bên, tránh thoát kiếm thế của Huyền Huyền Tử.

Nhất Diệp đạo nhân không chịu bỏ qua cơ hội tiêu diệt cho được kẻ địch để báo thù, thừa lúc Liêu Tồn Trung lăn tròn dưới đất, trường kiếm đã điểm nhanh như tên bắn.

Liễu Tồn Trung cố vận hết thần lực tung mình nhảy lên, hữu thủ buông Hà Ngọc Trì, vận dụng Chấn Thiên tâm pháp chống trả tức thì.

Bên cánh tay hữu của chàng vì bảo hộ Hà Ngọc Trì nên chưa hề thọ thương, tuy chỉ còn chút dư lực sử dụng Chấn Thiên tâm pháp nhưng vẫn lợi hại tuyệt luân.

Thế võ của chàng ra sau mà lại tới trước, chưởng kinh quét trúng vào cổ tay Nhất Diệp đạo nhân. Một tiếng tanh khô khan vang lên, trường kiếm rơi luôn xuống đất. Nhất Diệp đạo nhân đau đớn đến ôm chặt lấy cổ tay, nghiêng răng mím môi chịu đựng.

Uy thế dũng mãnh ấy của chàng khiến ai nấy đều kinh ngạc ngẩn người ra. Hà Ngọc Trì vội kêu gọi:

- Liễu đại ca, mau đào tẩu đi!

Nàng vội giơ một tay ra kéo Liễu Tồn Trung lôi thẳng vào trong rừng cạnh đó.

Hà Ngọc Trì thi triển khinh công tuyệt đỉnh của Thiên Sơn dìu Liễu Tồn Trung xuyên phải, luôn trái, chui luôn vào trong rừng.

Thiên Bình cốc này rất lớn rộng. Dưới cốc, gò đá lởm chởm nhấp nhô, cỏ thụ mọc um tùm. Một khi đã tiến vào thật khó mà ai phát giác được.

Lúc này Liễu Tồn Trung toàn thân đã biến thành một con người máu trên người bị đến bảy tám vết kiếm thương, hai bên hông thương thế rất nặng.

Chưởng sau cùng, chàng đánh bay trường kiếm của Nhất Diệp đạo nhân, đã dùng toàn thân công lực, nên lúc này đã kiệt sức, chỉ mơ mơ màng màng. Nếu không phải là chàng bẩm sinh đã có một chí khí kiên cường thì đã sớm ngã quỵ xuống, hôn mê tại chỗ.

Hà Ngọc Trì thấy bước chân của chàng loạng choạng, mà phía ngoài rừng lại nghe thấy tiếng la ó ồn ào biết rõ đó là những tiếng quát tháo sục sạo của bọn Huyền Huyền Tử. Nàng vội ghé sát tai Liễu Tồn Trung khẽ nói:

- Liễu đại ca không đi được nữa, để tiểu muội công vậy.

Nàng không đợi Liễu Tồn Trung đáp đã bế xốc Liễu Tồn Trung lên. Quý vị nên rõ, Hà Ngọc Trì là một thiếu nữ mới lớn lên, khi còn ở Thiên Sơn, trừ việc chăm chỉ luyện tập khinh công cùng kiếm thuật với sư phụ ra, thì chỉ tụ đàn kết bạn với các ni cô sư tử đi du ngoạn, chưa từng gần gũi nam phái bao giờ. Lúc này bỗng ôm một nam nhân

trong lòng nàng cảm thấy tim đập thình thịch, không biết là mừng rỡ hay hồ thẹn.

Nàng cúi xuống nhìn Liễu Tôn Trung, thấy chàng hai mắt nhắm nghiền, mặt xanh mét, có lẽ vì máu chảy quá nhiều nên đã thiếp đi, trong lòng rất lo lắng, khẩn thắm:

“Xin trời xanh phò hộ Liễu đại ca được bình an qua khỏi cơn hiểm nguy này. Hà! Mọi việc đều do mình mà ra hết. Nếu mình không chọc tức Liêu Vạn Lý thì đâu đến nỗi xảy ra cơ sự này. Hà ! Nếu Liễu đại ca không vì bảo vệ mình thì mấy lão già vô dụng ấy làm sao đã thương chàng nổi.”

Đang lúc nàng tự oán trách thâm bồng nghe thấy có tiếng chân người bước trên lá khô xào xạc cách đó rất gần, kinh hãi vội liếc mắt nhìn. Nàng bỗng thấy trong một bụi rậm cách đó không xa cỏ mọc lên cao tới đỉnh đầu gió núi lửa tới phát ra những tiếng kêu rì rào.

Nàng trù trù giây lát rồi chui luôn vào trong bụi cỏ ấy. Hà Ngọc Trì vốn là một cô bé rất bướng bỉnh, không hề nể sợ ai bao giờ mà chỉ tối kỵ nhất là giống đại xà. Khi ở Thiên Sơn, nàng thường bị các ni cô sư tử đùa giỡn dọa nạt, nói đại xà thường hay ẩn núp ở trong những đám cỏ rậm. Vì vậy những người bắt rắn thường phải phạt sạch cỏ trước mới tìm được rắn để bắt.

Vì vậy nàng vừa chui vào bụi cỏ, trong lòng đã khiếp hai, run lên bần bật khẩn thắm:

“Xin trời chớ cho đại xà ra. Loại rắn rết ấy nom chết khiếp đi được.”

Nhưng trên đời này mọi việc đều trái hẳn với ý muốn của con người. Hà Ngọc Trì vừa lẩm bẩm khẩn vái ông trời đừng thả đại xà, lúc ngược mắt nhìn thì nàng đã hai sợ đến chân tay rụng rời suýt tí nữa thì hôn mê tại chỗ.

Thì ra trước mặt nàng đang có một con đại xà, da vẩy đen bóng như gương, to bằng cây cột trụ, hai con mắt của nó sáng lấp lánh, lưỡi lè ra thụt vào liên tiếp, chỉ cách nàng không đầy hai trượng. Nó ngừng đầu lên, hai mắt chiếu thẳng vào nàng, miệng phun ra phì phì.

Hà Ngọc Trì khiếp hãi đến mình mẩy lạnh toát toàn thân mềm nhũn chỉ muốn co giò bỏ chạy. Bỗng bên ngoài bụi cỏ có tiếng Liêu Vạn Lý nói:

- Có lẽ chúng ẩn núp ở trong bụi cỏ kia.

Liên có tiếng Huyền Huyền Tứ đáp:

- Đúng vậy. Mỗ phảng phất nghe thấy có tiếng động trong bụi cỏ ấy.

Nhất Diệp đạo nhân nói:

- Chúng ta cứ việc dùng trường kiếm phạt bằng hết bụi cỏ xem chúng còn ẩn núp vào đâu được.

Nạp Mộc Thượng Nhân miệng niệm Phật hiệu, xen lời:

- Thiện tai ! Thiện tai ! Có thể tha thứ được người thì nên tha thứ. Có lẽ hai vị thí chủ nọ đã chạy xa rồi, không còn núp ở nơi đây nữa đâu.

Huyền Huyền Tử nói:

- Chín phần mười là chúng ẩn núp ở trong này. Mỗ nghe thấy có tiếng động xào xạc.

Nạp Mộc Thượng Nhân tuy biết rõ có người ẩn núp trong bụi cỏ nhưng ông ta là một cao nhân của Phật môn không muốn đuổi tận giết tuyệt liên cố ý hỏi:

- Lão nạp có nghe thấy động tĩnh gì đâu? Sao Huyền Huyền đạo trưởng lại biết rõ được trong ấy có người? Thôi chúng ta đi nơi khác lục soát đi.

Lúc bấy giờ Hà Ngọc Trì như ngồi trên bàn chông, thời gian của một giờ dài bằng một thế kỷ. Mắt thấy con đại xà đen thui như cục than đang ngẩn cổ phun phì về phía mình nàng đã khiếp vía rồi, nhưng lại không dám chui ra nghĩ bụng:

- Nếu con đại xà nhảy tới ta đành liều để nó mổ chết vậy. Còn chạy ra ngoài liên lụy tới cả tính mạng của Liễu đại ca nữa.

Vừa nghe Nạp Mộc Thượng Nhân nói đi chỗ khác tìm kiếm, nàng mừng thầm nghĩ bụng:

- Lão hòa thượng này tốt thật.

Bỗng nghe thấy Nhất Diệp đạo nhân nói:

- Vừa rồi rõ ràng bản đạo thấy ngọn cỏ lay động. Nạp Mộc Thượng Nhân mỉm cười đáp:

- A Di Đà Phật! Đó chỉ là gió thổi đấy thôi. Đạo trưởng chớ nên hoài nghi như vậy.

Huyền Huyền Tử nói:

- Không phải là gió, vì nó chỉ rung động ở một khoảng thôi.

Liên Vạn Lý không sao nhẫn nại nổi, bực bội nói:

- Bất kể là gió hay người, ta cứ việc phất sạch bụi cỏ ấy là biết ngay.

Hà Ngọc Trì giật mình thất kinh, thiếu chút nữa thì ứa nước mắt ra. Nàng ôm chặt lấy Liễu Tôn Trung, thì thầm:

- Liễu đại ca, dù có chết chúng ta cũng sẽ chết chung một chỗ, thề không chia lìa.

Nàng đang định đứng dậy, bỗng thấy phía con đại xà có tiếng kêu và cỏ rụng rơi tả, một thanh Hạo bối dao sáng lấp lánh đã nhắm thẳng mình con rắn bổ tới.

Con đại xà ấy cực kỳ linh hoạt. Sau một tiếng rú, nó đã phóng ra khỏi bụi cỏ.

Liên đó là những tiếng thất thanh kêu la, tiếng binh khí vũ động. Nhất Diệp đạo nhân hất hoảng nói:

- Con nghiệt súc này lợi hại thật, có thể tránh nổi chiêu Xuyên Tâm Kiếm của mỗ.

Liên Vạn Lý nói:

- Con hắc xà này thật hiếm thấy. Sao mình nó to lớn đến thế, có lẽ đã sống đến hàng nghìn năm cũng nên.

Nạp Mộc Thượng Nhân bỗng nói:

- Thiện tai ! Thiện tai! Con nghiệt súc này đã sống hàng trăm năm mà còn chui ra để nhận lấy cái chết.

Đoạn ông ta lại tiếp:

- Thì ra tiếng động mà quý vị nghe thấy vừa rồi là do con đại xà này gây ra. Thôi, chúng ta hãy đi nơi khác tìm kiếm đi.

Liên đó, từ xa bỗng có tiếng người hỏi vọng lại:

- Đạo trưởng đã tìm thấy bọn chúng chưa?

Nhất Diệp đạo nhân đáp:

- Chỉ thấy một con rắn lớn đen ngòm, chứ chưa phát hiện được tung tích tên nọ.

Huyền Huyền Từ nói:

- Bây giờ chúng ta hãy phân chia nhau ra lục soát. Tên ấy đã thọ trọng thương chắc chạy không xa đâu.

Thế rồi những tiếng chân bước xa dần. Hà Ngọc Trì thở phào một tiếng, đưa tay lên quét mồ hôi trán, lẩm bầm khấn:

- Đa tạ ông trời đã ra ơn cứu mạng.

Nàng thấy bụi cỏ ấy rậm rạp bao la, trong lòng lại nổi lên ý nghĩ khiếp hãi, liền bụng bảo dạ rằng:

- Nếu một con đại xà nữa xuất hiện thì thật nguy tai.

Nàng ăn phục một hồi nữa, đoán bọn người nọ đã đi xa rồi liền nghĩ thầm:

“Chốn này không nên ở lâu. Phải tìm một nơi kín đáo nào tạm ẩn núp mới được”. Nàng từ từ đứng dậy, đưa mắt nhìn dào dác, thấy đối diện với bụi cỏ có một có núi, có lẽ là một trong những cốc khẩu. Nàng cúi xuống nhìn Liễu Tồn Trung, thấy hơi thở yếu ớt, mặt không còn sắc máu, hai bên hông không ngớt rỉ máu tươi, trong lòng đau đớn vội xé một miếng vải băng bó vết thương cho chàng, đoạn bồng Liễu Tồn Trung lên, lom khom vượt qua bụi cỏ, tiến thẳng về phía eo núi.

Thì ra eo núi đó không phải là cốc khẩu mà là một khu núi đá mọc lởm chởm, cây cối ngổn ngang cao chọc trời. Cạnh có đáy cốc, gió núi thổi rất mạnh.

Lúc ấy không biết là khoảng mấy giờ, vì ánh dương quang không chiếu lọt xuống sơn cốc, nên chỉ thấy bốn bề âm u một vùng đất chết.

Hà Ngọc Trì trong lòng đang ôm Liễu Tồn Trung, nhưng nàng cũng hơi rùng mình nghĩ bụng:

“Bây giờ biết làm thế nào? Thương thế của Liễu đại ca rất nặng, nếu còn duy trì lâu tất nhiên không tránh được cái chết. Mình phải kiếm một nơi nào an toàn để trị thương mới ổn.”

Đang lúc nàng cảm thấy khó nghĩ, bỗng có tiếng người văng vẳng vọng tới. Hà Ngọc Trì giật mình đến thót một cái, biết rõ đó là bọn đại hán kinh trang đã tìm tới nơi.

Nàng nhìn dào dác, thấy bên tả có một cái động, không kịp suy nghĩ ôm luôn Liễu Tồn Trung nhảy ngay vào bên trong.

Trong động có một khúc quanh, tối om như mực, Hà Ngọc Trì giơ tay ra sờ vào vách động, nàng thấy bàn tay lạnh toát. Nàng sợ có đại xà ẩn phục nên cứ run rẩy men theo vách động, từng bước một mò mẫm tiến sâu vào.

Nàng phát giác hang động này không lớn lắm, có lẽ trước đây là nơi trú ngụ của loài cạp beo gì đó.

Nàng đặt Liễu Tồn Trung xuống đã nghe thấy bên ngoài động có

người nói:

- Chúng ta thử chui vào hang động này xem sao.

Người khác nói:

- Nạp Mộc Thượng Nhân bảo bọn chúng đã đào tẩu khỏi cốc. Vừa rồi chúng ta đã lục soát luôn mười hai cái động mà chẳng thấy ma nào, thì còn tra với xét gì nữa.

Tên mở lời trước nói:

- Nếu không tra xét thì biết ăn nói làm sao với Nhất Diệp đạo nhân. Vị ấy đã quyết đoán Liễu Tồn Trung thọ trọng thương, nguy hiểm tới tính mạng. Tên công tử thư sinh nọ tuy học được võ vẽ đôi chút khinh công của Thiên Sơn, nhưng chưa chắc đã chạy ra được khỏi cốc. Vì nơi đây cách thị trấn những một ngày đường, chúng có đi tìm thầy thuốc cũng chưa chắc đã kịp. Người xông vào xem vậy.

Hà Ngọc Trì nghe dứt, bất giác lửa giận bốc lên ngùn ngụt, khẽ rút thanh kiếm rử sau lưng Liễu Tồn Trung ra, nghĩ bụng:

“Mi cứ tiến vào đây, bốn cô nương sẽ cho mi về châu Diêm Vương ngay.”

Đã thấy một cái đầu người thò vào trong động rồi thụt ra ngay.

- Ô! Động này tối thật.

Đoạn chỉ nghe lách cách, y đã đánh đá lửa lên nhưng ánh sáng ấy rất yếu ớt, không chiếu được xa, chỉ lóe lên rồi tắt ngóm ngay. Tên đứng ngoài hỏi:

- Trong động có gì không?

Tên kia thụt đầu ra, đáp:

- Không có.

Tên nọ liền nói:

- Vậy thì đi thôi, tới chỗ khác tìm kiếm. Chúng ta đã cho người giữ ở cốc đạo, chẳng lẽ còn sợ chúng bay lên trời.

Bọn chúng vừa đi xa dần, Hà Ngọc Trì thở hắt ra, nghĩ bụng:

“Nguy hiểm thật”

Nàng lại cầm thanh kiếm rử vào trong lưng Liễu Tồn Trung, nghĩ tiếp:

“Trong động tối om như thế này không nom rõ được thương thế của Liễu đại ca. Mình phải kiếm một nơi nào sáng sủa hơn mới được”.

Nàng thò đầu ra khỏi động, thấy bên ngoài không có bóng người

mới ôm Liễu Tồn Trung lên, tiến về phía trước nghĩ bụng:

“Vừa rồi tên nọ có nói chúng đã tra xét mười hai hang động, vậy mình hãy kiếm một cái khác để cư ngụ tạm thì hay biết bao”.

Mới đi không lâu, quả nhiên đã thấy một cái hang động rất lớn, miệng hang cách mặt đất không đầy một trượng chỉ nhún chân đã nhảy được lên ngay.

Chiếc động ấy sâu khoảng hơn mười trượng, khô ráo sáng sủa. Trong lòng rất mừng rỡ nàng khẽ đặt Liễu Tồn Trung xuống.

Lúc bấy giờ những vết máu trên người Liễu Tồn Trung đã không còn chảy ra nữa nhưng hơi thở rất yếu ớt Hà Ngọc Trì lúc này mới thực sự lo lắng. Vừa rồi luôn gặp sự hiểm nguy, nên nàng đã quên mất sự sinh tử của chàng, không còn tâm trí đâu lo lắng đến thương thế của Liễu Tồn Trung.

Lúc này tình thế đã ổn định, vấn đề khó khăn lại xuất hiện trọng yếu nhất là nên trị liệu thương tích cho Liễu đại ca bằng cách nào? Điểm thứ hai là vấn đề ăn uống.

Nàng khẽ cởi bỏ y phục của Liễu Tồn Trung ra xem, bất giác sợ hãi đến thấy bắn người lên, vì thấy khắp mình chàng ngang dọc đầy vết kiếm thương, máu đọng thành vũng, không nơi nào không có vết máu.

Nàng đâu có hiểu rõ, nếu Liễu Tồn Trung không nhờ dị bẩm thiên phú thì đã sớm toi mạng từ lâu rồi.

Hà Ngọc Trì tuy không hiểu gì về y học, nhưng nàng hiểu rõ nguyên do hơi thở Liễu đại ca yếu ớt, hôn mê bất tỉnh là bởi lưu huyết quá nhiều, chân nguyên khô cạn.

Nàng khẽ giơ ngọc chưởng ra đè lên Huyền Xu huyết của Liễu Tồn Trung, dồn chân nguyên sang cho chàng.

Giây lát sau, trên gương mặt xinh đẹp của nàng đã ướt đầm mồ hôi, còn Liễu Tồn Trung mí mắt đã hơi chớp nháy, hơi thở mạnh dần.

Hà Ngọc Trì mừng rỡ như điên cuồng, khẽ kêu gọi:

- Liễu đại ca Liễu đại ca!

Nàng gọi luôn hai lượt vẫn không thấy Liễu Tồn Trung hồi đáp, lại gọi tiếp:

- Liễu đại ca tỉnh lại đi.

Liễu Tồn Trung khẽ ứ hự một tiếng, Hà Ngọc Trì vội nói:

- Sao đại ca không trả lời tiểu đệ, mà ứ cái gì thế ? Chỉ thấy Liễu Tồn Trung lộ nụ cười héo hắt, nhưng sự kiện trên cũng đủ khiến Hà Ngọc Trì mừng rỡ như điên cuồng.

Không hiểu nghĩ sao, nàng bỗng đỏ bừng mặt, dậm chân nói:

- Hừ! Đại ca lừa dối tiểu đệ. Đại ca không phải là người tốt.

Liễu Tồn Trung mỉm cười yếu ớt hỏi:

- Đại ca... lừa dối gì hiền đệ?

Giọng nói thều thào ấy đủ thấy chàng thọ thương rất nặng, nên câu nói mới bị ngắt làm hai đoạn.

Hà Ngọc Trì chau môi, nói:

- Đại ca giả chết, tiểu đệ gọi không thưa, như thế chả phải đánh lừa tiểu đệ là gì?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Ai bảo Ngọc đệ đánh lừa đại ca trước, ngu huynh mới dám lừa Ngọc đệ sau.

Hà ngọc Trì ngoe nguẩy đáp:

- Tiểu đệ đánh lừa đại ca hồi nào?

Liễu Tồn Trung bỗng khịt khịt mũi, nói:

- Chà! Thơm quá!

Hà Ngọc Trì ngạc nhiên không hiểu ắt giáp gì cả vội hỏi:

- Nơi đây làm gì có hoa mà đại ca bảo thơm với tho?

Liễu Tồn Trung hít một hơi, gắng gượng đáp:

- Người so với hoa... còn tươi thắm thơm tho hơn nhiều.

Hà Ngọc Trì nghe nói đỏ bừng đôi má, dậm chân, nói:

- Đại ca chỉ ăn nói bậy bạ. Tiểu đệ không thèm chơi với đại ca nữa. À đại ca bảo tiểu đệ đánh lừa đại ca điều gì?

Liễu Tồn Trung cười khì, đáp:

- Bây giờ đại ca phải gọi hiền đệ là Ngọc muội, chứ không phải Ngọc đệ. Ngọc muội đánh lừa, làm đại ca phải một phen bị khổ sở.

Hà Ngọc Trì không quay đầu lại, dậm chân nói:

- Đại ca xấu lắm. Làm sao đại ca biết được?

Liễu Tồn Trung cười đáp:

- Nếu muốn người không biết, trừ phi đừng làm. Chỉ với mùi hương thơm thoang thoảng đưa ra từ người hiền muội người ta cũng

nhận biết được ngay.

Chàng đưa tay toan bỏ chiếc mũ nho quan ở trên đầu nàng xuống. Hà Ngọc Trì vội nói:

- Dừng ! Hồng mất tóc tiểu muội. Đại ca xấu lắm! Sao lại giả chết, không thèm lý gì tới tiểu muội.

Liễu Tồn Trung thở dài, đáp:

- Đại ca rất mệt mỏi, nay được người ta bông đi không thích hay sao?

Hà Ngọc Trì phụng phịu nói:

- Đại ca không hiểu tốt xấu gì cả. Được người ta thương hại còn giễu cợt nữa. Được rồi, tiểu muội mặc kệ đại ca cho mà coi.

Dứt lời, nàng quay người, tiến thừng ra ngoài động. Bỗng Liễu Tồn Trung thất ối chà một tiếng. Hà Ngọc Trì thất kinh, vội quay đầu hỏi:

- Liễu đại ca làm sao thế ?

Liễu Tồn Trung bụm lấy vết thương hông bên trái, thở hổn hển nói:

- Ái ! Đau quá ! Đau quá !

Kỳ thực vết thương ấy của chàng sâu đến hai tấc, rất nhức nhối đau đớn, nhưng chàng vốn là một con người cứng cỏi dù có chết cũng cắn răng chịu đựng. Tuy thế, hiện tại chàng kêu la như trên là chỉ muốn cầm chân Hà Ngọc Trì thôi.

Hà Ngọc Trì vội chạy lại, kéo vạt áo chàng lên xem. Vừa nhìn vào vết thương, nàng hốt hoảng nói:

- Liễu đại ca nằm xuống đây nghỉ ngơi. Để tiểu muội đi hái thảo dược về đây chữa trị nhé?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Ngọc muội chớ nên ra khỏi động lúc này. Ngu huynh đoán bọn họ chưa rời khỏi đây đâu.

Hà Ngọc Trì hỏi:

- Thương thế của đại ca nặng thế này, không chăm sóc sao được?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Không sao cả. Đại ca đã học được một môn công phu có thể tự chữa trị được.

Hà Ngọc Trì mừng rỡ hỏi:

- Thật không?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Đại ca đánh lừa Ngọc muội làm chi. Nếu không nhờ học hỏi được môn công phu ấy, làm sao còn sống được cho tới lúc này?

Hà Ngọc Trì hỏi:

- Đó là môn công phu gì thế?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Môn công phu này gọi là Thiên Nhân kinh giải. Đại ca đã học được ở dưới đây hàn đàm. Chỉ cần giữ được một chút hơi thở cũng có thể thoát khỏi được tay tử thần. Nhưng hiền muội phải làm hộ pháp giúp ngu huynh.

Hà Ngọc Trì thúc giục:

- Đại ca mau nói đi, làm hộ pháp như thế nào?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Đại ca ngồi ở trong động vận công trị thương, Ngọc muội thủ giữ cửa động, không để một người nào tiến vào quấy nhiễu, cùng đi kiếm thứ gì về đây ăn cho no bụng. Ngọc muội có chu toàn được những điều ấy chăng?

Hà Ngọc Trì nói:

- Được chứ! Được chứ! Nào có gì là khó khăn đâu.

Liễu Tồn Trung nghiêm sắc mặt nói:

- Trách nhiệm ấy rất trọng đại. Trong lúc đại ca vận công trị thương đừng nói là kẻ địch tới, cho dù chỉ một con mèo rừng, đại ca cũng không có sức đề kháng.

Hà Ngọc Trì đáp:

- Tiểu muội biết rồi. Hễ bọn chúng tới đây tên nào, tiểu muội sẽ giết chết ngay tên đó tức thì.

Liễu Tồn Trung cười hỏi:

- Thế nếu một lão đại ma đầu xuất hiện thì sao?

Ngọc Trì phùng mồm trợn mép nói:

- Hừ! Hừ! Tiểu muội sẽ thí mạng với lão.

Liễu Tồn Trung thở dài, nói:

- Như thế hiền muội đã chết thì chớ, mà đến cả đại ca cũng bị giết nốt mới là khổ.

Hà Ngọc Trì bực bội hỏi:

- Làm gì còn biện pháp nào khác nữa, một khi tiểu muội không đủ sức chống chọi lại đối phương.

Liễu Tồn Trung nói:

- Vì thế Ngọc muội cần phải thương lượng kỹ với đại ca đã.

Hà Ngọc Trì hỏi:

- Thương lượng là sao? Đại ca thử nói với tiểu muội nghe xem?

Liễu Tồn Trung nói:

- Đại ca biết rõ khinh công của Ngọc muội rất tuyệt diệu. Lúc đi tìm kiếm thực vật, Ngọc muội chỉ cần cẩn thận một chút chắc sẽ không ai phát giác đâu. Sau đó đợi đại ca trị liệu thương thế xong, chúng ta ra khỏi cốc ngay.

Hà Ngọc Trì khẽ “hừ” một tiếng hỏi:

- Nếu vậy, bây giờ tiểu muội ra ngoài tìm thực vật ngay phải không?

Liễu Tồn Trung suy nghĩ giây lát đáp:

- Không được.

Hà Ngọc Trì ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại không được?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Nếu hiền muội ăn mặc như thế này mà không may bọn chúng bắt gặp thì hỏng hết đại sự.

Hà Ngọc Trì cúi đầu xuống nhìn thấy bộ nho phục của mình dính be bét máu tươi chợt tỉnh ngộ.

Cũng may bộ nho y ấy nàng chỉ khoác ở bên ngoài, bên trong vẫn mặc quần áo cũ. Nàng liền cởi áo khoác, cởi chiếc mũ nho quan xuống.

Liễu Tồn Trung thấy nàng vận bộ kinh trang trắng toát suốt tóc buông xõa đen huyền, dung mạo chẳng khác thiên tiên giáng thế, bất giác ngẩn người ra ngắm nhìn buột miệng khen ngợi:

- Đẹp thật!

Hà Ngọc Trì ửng hồng đôi má, ra vẻ hờn dỗi nói:

- Đại ca coi chừng! Tiểu muội không đem đồ ăn thức uống về cho nữa đấy nhé.

Dứt lời nàng quay người lướt ra khỏi hang động luôn.

Thiên Bình cốc này đã được đặt cho cái tên là Thiên Bình, đủ thấy nó rộng rãi thâm sâu như thế nào. Trong cốc, những cây đại thụ san sát chọc trời trong cốc đạo không biết bao nhiêu mà kể, khắp nơi đều thấy những ngọn núi cao vót tận mây xanh. Hà Ngọc Trì xuyên Đông rẽ Tây, chạy tung tăng một hồi, không biết nên tìm vật gì để ăn tạm, nghĩ bụng:

“Biết làm sao bây giờ? Hồi mình còn ở Thiên Sơn đồ ăn thức uống mỗi ngày đều được người ta cung phụng hết chẳng bao giờ phải nhúng tay. Cứ tưởng vật thực rất dễ kiếm, không ngờ lại phải tìm tòi khó khăn như thế này”.

Nàng có biết đâu ở Thiên Sơn, nàng được coi như là khuê nữ, được Thiên Sơn thần ni nâng niu như trứng mỏng. Các đồ đệ của bà ta đều là ni cô, trừ có một mình nàng là tục gia đệ tử hơn nữa tuổi còn nhỏ nhất, người lại thông minh và xinh đẹp, nên Thần Ni rất chiều chuộng. Ngoài việc ăn uống luyện công và du ngoạn xa, nàng chẳng phải làm một việc gì khác. Cho nên nàng chẳng để tâm tới thực vật bao giờ.

Hiện tại cứ chạy khắp đó đây mà nàng chẳng biết nên kiếm vật nào đem về dùng, nghĩ thầm:

“Hổng to. Trong Thiên Bình cốc này làm gì có quán bán đồ ăn. Vậy ta biết tìm đâu cho ra bây giờ?”

Trù trừ giây lát nàng lại chạy trở về động thì thấy Liễu đại ca đang nhắm mắt vận công tinh thần rất hao tổn.

Nàng không dám quấy nhiễu, chỉ rón rén bước sang một bên.

Một hồi lâu sau, Liễu Tồn Trung bỗng hé mắt ra nhìn, thấy Hà Ngọc Trì đứng cạnh đó đang chăm chăm nhìn mình, liền cười hỏi:

- Ngọc Trì muội đã tìm được vật gì ăn thế?

Hà Ngọc Trì chớp chớp mắt, rồi chìa tay nhún vai ra chiều chẳng tìm được vật gì. Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Thiên Bình cốc lớn rộng như thế này mà hiền muội không tìm thấy vật gì để ăn ư?

Hà Ngọc Trì chán nản thở dài đáp:

- Chẳng có gì hết.

Liễu Tồn Trung cười nói:

- Hiền muội đừng đánh lừa đại ca. Những loại dã thú lớn thì chắc hiền muội không bắt được, nhưng còn loại thỏ rừng gà rừng heo rừng

hay trần chẳng hạn rất nhiều, sao lại bảo không có?

Hà Ngọc Trì nghe Liễu Tồn Trung nhắc tới trần trong lòng vẫn còn khiếp hãi, nhảy bắn người lên nói:

- Đại ca bảo sao? Trần mà cũng ăn được ư?

Liễu Tồn Trung chép miệng nói:

- ăn ngon lắm. Trước đây đại ca ở tổng đàn các huynh đệ của Cái Bang cứ mỗi khi gặp hôm gió thu lạnh lẽo, lại đi bắt trần đem về chiên ăn ngon tuyệt. Hiền muội không biết đấy chứ, vào tuyết rơi mùa thu, trần rất béo, và người ta còn bảo ăn thịt nó rất bổ dưỡng nữa.

Hà Ngọc Trì lè lưỡi nói:

- Ghê thấy mô. Tiểu muội cứ thấy những loại trần với rắn là đã sợ hãi đến chân tay rụng rời rồi.

Nàng định kể lại chuyện ban nãy gặp con rắn đen lớn ở trong bụi cỏ, lại sợ Liễu Tồn Trung kinh hãi, nên im miệng không nhắc tới chuyện đó.

Suy nghĩ giây lát, nàng mới hỏi:

- Còn thịt thỏ thì làm thế nào để ăn?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Hà muội cứ đi bắt về đây, đại ca sẽ dạy cho cách làm thịt thỏ ngon lắm.

Hà Ngọc Trì thích thú nói:

- Được rồi, tiểu muội xin đi bắt thỏ ngay.

Hồi ở Thiên Sơn, Hà Ngọc Trì vẫn thường đuổi bắt thỏ. Thiên Sơn khinh công đã nổi tiếng độc bộ trong võ lâm, và cách đuổi bắt thỏ là công phu căn bản mà Thần Ni dạy bảo cho đồ đệ, nhưng chỉ được đuổi bắt thôi chứ cấm không được sát hại, cho nên Hà Ngọc Trì mới không biết làm thịt như thế nào.

Liễu Tồn Trung lại nói:

- Loại thỏ rất khôn ngoan, hiền muội phải cẩn thận kéo nó chạy thoát đấy.

Hà Ngọc Trì tươi cười nói:

- Đại ca cứ yên tâm. Việc gì chứ bắt thỏ thì tiểu muội tài lắm.

Dứt lời nàng lướt ra ngoài động, nhưng còn quay đầu lại nhìn Liễu Tồn Trung. Miệng điểm nụ cười tình tứ.

Chỉ thấy bóng trắng lấp loáng, nàng đã mất dạng. Liễu Tồn

Trung bỗng cảm thấy một ý niệm thật kỳ diệu làm cho lòng chàng lâng lâng, khoan khoái.

Chàng cũng không rõ tại sao mình lại cảm thấy thích thú bất ngờ như vậy.

Hà Ngọc Trì bắt thỏ, đối với nàng là một việc dễ như trở bàn tay, nên chỉ trong nháy mắt nàng đã bắt được hai con thỏ thật béo mập thích thú cười khanh khách chạy về động kêu gọi:

- Liều đại ca, bắt được rồi ! Những hai con kia!

Liều Tồn Trung khen ngợi:

- Hà muội tài thật!

Hà Ngọc Trì tươi cười nói:

- Bây giờ đại ca dạy tiểu muội làm thịt nó cùng cách nấu nướng đi.

Liều Tồn Trung đáp:

- Trước hết phải vật chết nó đã.

Chàng giơ tay định đập con thỏ xuống đất. Hà Ngọc Trì khẽ thất thanh kêu ôi chà một tiếng, thốt:

- Ôi ! Tàn nhẫn quá. Sư phụ không cho tiểu muội sát hại loài thỏ.

Liều Tồn Trung bất giác bật cười, nói:

- Đó chỉ là chuyện trong nhất thời. Bây giờ nếu không đập chết nó thì làm sao mà ăn đây? Chẳng lẽ cứ để nguyên thế này bỏ vào miệng nhai luôn?

Hà Ngọc Trì đáp:

- Nếu sư phụ biết thì thế nào cũng sẽ trách cứ tiểu muội.

Liều Tồn Trung nói:

- Ngộ biến thì phải tùng quyền. Dưới tình cảnh hiện tại, nếu không ăn thịt chúng thì chúng ta biết lấy gì để ăn? Nếu bây giờ sư phụ hiện muội lâm vào tình cảnh này, vị ấy chắc cũng phải ăn thịt chúng.

Hà Ngọc Trì chau môi, đáp:

- Đại ca chỉ được cái nói bậy. Sư phụ tiểu muội ăn chay chứ có ăn mặn bao giờ đâu.

Liều Tồn Trung như chợt nhớ ra điều gì, nói:

- Thiên Bình cốc này rất lớn rộng, cây cối mọc um tùm, tất nhiên phải có những loại thảo mộc có trái. Thịt thỏ tuy ăn rất ngon, nhưng

phải mất công nhúm lửa, nấu nướng, sẽ làm hiền muội phải bận rộn, đồng thời kẻ địch có thể phát giác được nơi trú ẩn của chúng ta. À, thế này vậy, Hà muội hãy đi hái ít trái cây về đây chúng ta dùng tạm cho đỡ đói khát đã.

Hà Ngọc Trì vâng lời chạy ra khỏi động ngay. Nàng cúi xuống nhìn hai con thỏ đang xách trong tay âu yếm nói:

- Hiện tại ta tha cho chúng mi, nhưng chúng mi phải dẫn ta đi hái hoa quả nhé?

Dứt lời nàng buông tay ra. Hai con thỏ tiến thẳng về phía trước tức thì.

Hà Ngọc Trì vội thi triển khinh công thân pháp lướt theo phía sau không nhanh không chậm giữ một khoảng cách nhất định. Đó là động tác căn bản Đề tung thuật của Thiên Sơn khinh công mà nàng rất thuần thuộc.

Không biết nhảy xa được bao nhiêu, sau thời gian cạn chén trà hai con thỏ bỗng vòng ra phía sau lưng một cây đại thụ, Hà Ngọc Trì khẽ thốt:

- Ý, nơi đây có hoa quả ư ?

Dứt lời, nàng cũng vòng ra phía sau thân cây, bỗng không thấy bóng dáng hai con thỏ đâu nữa. Nàng đang ngẩn người thất kinh, đã nghe thấy tiếng kêu gọi:

- Ngọc Trì, lại đây.

Hà Ngọc Trì giật nảy mình. Nàng đã nhận ra đó là thanh âm của sư phụ, vội đưa mắt nhìn về phía đó.

Chỉ thấy Thiên Sơn thần ni đang nhắm mắt tĩnh tọa ở ven rừng tay xách hai con thỏ.

Hà Ngọc Trì vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ, buột miệng kêu gọi:

- Sư phụ ! Sư phụ !

Đoạn nàng nhảy bổ về phía đó, ngã luôn vào trong lòng thần ni.

Thần ni cúi nhìn hai con thỏ trắng mình đang xách trong tay, trầm giọng nói:

- Ngọc Trì, con đã qua mặt sư phụ lên lút tới đây bắt thỏ, kẻ cũng to gan thật. Chẳng lẽ Thiên Sơn lại không có chỗ bắt thỏ?

Hà Ngọc Trì chớp chớp mắt, đánh trống lảng:

- Sư phụ tới đây làm gì thế ?

Thiên Sơn thần ni hừ nhật, nói:

- Sư phụ hạ sơn phen này cũng vì tìm kiếm con mà ra. Còn tới Thiên Bình cốc này là vì một sự đột ngột xảy ra gần đây.

Hà Ngọc Trì vội hỏi:

- Đại sự gì mà lại đột ngột xảy ra thế ? Sư phụ nói cho con nghe với?

Thiên Sơn thần ni lạnh lùng đáp:

- Việc ấy không liên quan gì tới con cả. Bây giờ ta chỉ hỏi: tại sao mi lại tới đây, mau trả lời cho ta biết?

Hà Ngọc Trì tuy được sư phụ rất nuông chiều, nhưng nàng cũng không dám dối gạt, vội đáp:

- Đệ tử tới để tìm Liễu đại ca.

Thiên Sơn thần ni bỗng hỏi:

- Liễu đại ca? Y tên là gì?

Hà Ngọc Trì đáp:

- Vị ấy là Liễu Tồn Trung của Cái Bang. Chắc sư phụ đã được nghe nói tới?

Thiên Sơn thần ni như bị một chiếc búa tạ giáng vào đầu bỗng đứng bật dậy, buông rơi hai con thỏ, quát hỏi:

- Mi tìm tên dâm ma Liễu Tồn Trung ấy để làm gì? Mi có quan hệ gì với hắn?

Hà Ngọc Trì xưa nay chưa hề thấy sư phụ giận dữ như thế bao giờ. Lúc này sắc mặt bà ta biến đổi luôn luôn, nom rất đáng sợ, khiến nàng kinh hãi òa lên khóc.

Thiên Sơn thần ni thấy hình như có sự bất ổn, thở dài, lắc đầu nói:

- Thế là xong! Một bước sa chân thành thiên cổ hận.

Đoạn bà ta gạn hỏi:

- Có phải mi dính líu thân mật với tên dâm ma đấy rồi không?

Hà Ngọc Trì giám chân, nức nở đáp:

- Sư phụ bảo ai là dâm ma, đệ tử thật không hiểu?

Thiên Sơn thần ni giận nói:

- Tên Liễu Tồn Trung là dâm ma, công địch của võ lâm. Trên giang hồ ai ai cũng đều hay rõ. Mi thật không biết gì hay sao?

Hà Ngọc Trì vội đáp:

- Không phải! Không phải 1 Liễu đại ca là chính nhân quân tử, một nhân vật anh hùng hào kiệt, đầu đội trời chân đạp đất, chứ quyết không phải dân tặc.

Thiên Sơn thần ni thở dài, nói:

- Ngọc Trì, mi niên kỷ còn nhỏ không biết được giang hồ hiểm ác như thế nào. Có những người trông bề ngoài cứ tưởng là chính nhân quân tử nhưng thật ra là đồ xấu xa gian ác. Liễu Tồn Trung chính thuộc vào hạng người ấy! Hà! Tại sao mi lại đại dốt đến thế.

Hà Ngọc Trì hỏi:

- Sư phụ bảo đệ tử đại dốt như thế nào?

Thiên Sơn thần ni nói:

- Mi giao du thân mật với tên dân ma như vậy là hỏng to rồi.

Hà Ngọc Trì không rõ ý của sư phụ muốn gì, chỉ tưởng sư phụ việc bé xé ra to, nên thắc mắc hỏi:

- Sư phụ, như thế có gì là hỏng to?

Chỉ thấy Thần Ni mặt xanh mét, quát tháo:

- Câm mồm! Bây giờ tên Liễu Tồn Trung ở đâu?

Hà Ngọc Trì đáp:

- Liễu đại ca đang dưỡng thương ở trong hang động.

Thần Ni hầm hực nói:

- Mau dẫn ta tới đó ngay.

Hà Ngọc Trì mừng rỡ nói:

- Tốt quát Sư phụ, Liễu đại ca khắp mình mẩy thọ kiếm thương rất nặng, đệ tử không hiểu cách chữa trị, sư phụ hãy tới đó chữa trị Liễu đại ca nhé?

Thần Ni ngạc nhiên hỏi:

- Không phải y bị trúng chưởng của Nạp Mộc Thượng Nhân hay sao mà khắp mình mẩy lại kiếm thương?

Hà Ngọc Trì đáp:

- Đại ca vì bảo hộ đệ tử, đồng thời lại không chịu trả đũa, hạ sát bọn người không biết đạo lý nọ nên mới thọ thương.

Thần Ni vội hỏi:

- Ai không biết đạo lý?

Hà Ngọc Trì đáp:

- Nhiều lắm. Có hai lão mặc đạo bào, những người khác thì mặc kinh trang. Họ đều sử dụng kiếm, chỉ có một người sử dụng Hậu bối đao.

Thần Ni khẽ gật đầu, nói:

- Được rồi, vậy mi mau dẫn sư phụ tới xem Liễu Tồn Trung ra sao?

Hà Ngọc Trì liền tuân lời, thi triển khinh công đi trước dẫn đường.

Thiên Sơn thần ni lướt theo ở phía sau. Khi tới hang động Liễu Tồn Trung đang chữa thương, lúc ấy chàng đang ngồi xếp bằng tròn trong động, hai mắt nhắm nghiền mặt không có chút sắc máu, vừa nhìn thấy cũng đủ biết chàng vừa bị hao tổn khí huyết rất nhiều, chưa hồi phục lại.

Hà Ngọc Trì cao hứng kêu gọi:

- Liễu đại ca, sư phụ tiểu muội tới thăm đại ca đây!

Lúc bấy giờ Liễu Tồn Trung ngấm ngấm vận hành kinh khí theo phương pháp Thiên Nhân kinh giải, khiến máu huyết lưu thông, bồi nguyên, nghe Hà Ngọc Trì kêu gọi. Chàng vốn không định đáp lại, nhưng Ngọc Trì bỗng nhắc tới tên của sư phụ nàng. Chàng không tiện thất lễ, vì Thiên Sơn thần ni trong võ lâm vai vế rất cao. Chàng vội mở bừng mắt chấp tay, cung kính nói:

- Vãn bối Liễu Tồn Trung khấu kiến Thần Ni.

Tuy miệng nói khấu đầu, nhưng Liễu Tồn Trung vẫn xếp bằng tròn bất động. Hà Ngọc Trì sợ sư phụ hiểu lầm nên vội xen lời.

- Sư phụ, Liễu đại ca đang vận công chữa thương nên không tiện cử động.

Thiên Sơn thần ni lạnh lùng nói:

- Y trị thương hay không thì liên can gì tới sư phụ này. Mi đừng có nói nhiều.

Hà Ngọc Trì như bị gáo nước lạnh tạt vào mặt. Nàng cảm thấy tâm thần tê tái chỉ đưa mắt liếc nhìn về phía Liễu Tồn Trung không dám cất tiếng nói năng gì nữa.

Thiên Sơn thần ni lạnh lùng nói:

- Liễu Tồn Trung, những hành vi gần đây ở trên giang hồ của thí

chủ bần ni đã hay rõ hết.

Liễu Tồn Trung hơi ngạc nhiên, không hiểu hàm ý câu nói của Thần Ni liền đáp:

- Vãn bối ngu muội, xin Thần Ni minh thị rõ cho.

Thiên Sơn thần ni hừ nhạt, nói:

- Xưa nay bần ni với thí chủ vốn nước sông không phạm tới nước giếng, người có gây nên việc gì, bần ni cũng không dư thì giờ hỏi tới. Nhưng đáng lẽ thí chủ không nên dụ dỗ môn hạ của Thiên Sơn như vậy.

Liễu Tồn Trung giật mình đến thót một cái, mồ hôi toát ra như tắm vội hỏi:

- Vãn bối dụ dỗ môn hạ của quý phái bao giờ? Ai nói với Thần Ni điều ấy?

Thần Ni sầm nét mặt quát bảo:

- Người xuất gia không đặt điều dối gạt. Kẻ bị thí chủ dụ dỗ đang có mặt ở nơi đây.

Dứt lời bà ta quay sang Hà Ngọc Trì, quát bảo:

- Ngọc Trì, mau nói ngay. Y dụ dỗ mi ra sao?

Hà Ngọc Trì nằm mơ cũng không sao ngờ được lại có sự kiện ấy, hốt hoảng nói:

- Sư phụ, Liễu đại ca không hề dụ dỗ đệ tử. Xin sư phụ chớ hiểu lầm.

Chỉ thấy sắc mặt Thần Ni đanh lại gần giọng quát hỏi:

- Nghiệt chương, mi với tiểu tứ này dính líu với nhau như thế nào? Nếu chẳng phải y dụ dỗ mi, chẳng lẽ là mi dụ dỗ hắn?

Hà Ngọc Trì vội đáp:

- Dạ chính đệ tử tìm kiếm Liễu đại ca. Đệ tử với Liễu đại ca có dính líu chuyện gì đâu.

Liễu Tồn Trung nghe hai thầy trò đối thoại, suy nghĩ giây lát mới chợt vỡ lẽ, bất giác cười nhạt, nói:

- Vãn bối cứ tưởng Thần Ni là một tay cao nhân thế ngoại, không ngờ lại chẳng phân nếp tẻ gì như thế !

Thần Ni quát hỏi:

- Phân nếp tẻ là thế nào?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Thần Ni cũng nghe bọn Nhất Diệp đạo nhân vu oan giá họa cho tại hạ, thật ra tất cả đều trúng phải độc kế của Thông Thiên Hiểu.

Thiên Sơn thần ni gần giọng nói:

- Thật ra bản ni chưa hề gặp Nhất Diệp đạo nhân lần nào, sao lại bảo nghe lão ta được? Người với Ngọc Trì cùng trú ngụ trong một hang động, cô nam quả nữ như thế này là vì lẽ gì? phải giảng minh bạch cho bản ni rõ ngay.

Liễu Tồn Trung tuy là một người thông minh tài trí, nhưng không phải là một con người nhanh mồm nhanh miệng. Trong nhất thời chàng không sao đáp được, chỉ đưa mắt nhìn à Ngọc Trì ngụ ý nói: Ngọc muội hãy thay mặt đại ca giảng giải cho sư phụ rõ.

Hà Ngọc Trì thấy thái độ của Liễu đại ca đáng thương như vậy, thấy chàng đã bị hiểu lầm quá nặng, trong lòng rất thương cảm vội nói:

- Sư phụ, vì Liễu đại ca thọ trọng thương hôn mê bất tỉnh nên đệ tử mới đem chàng tới đây để chữa thương.

Thiên Sơn thần ni giận dữ thóa mạ:

- Người còn mặt dày mày dạn có thể thốt ra được câu ấy Mi là một đứa con gái sao lại ôm một nam nhân chui vào hang động làm trò gì?

Hà Ngọc Trì run giọng nói:

- Liễu đại ca bị trọng thương, tính mạng như chỉ mảnh treo chuông nên đệ tử... mới cứu giúp đại ca.

Thiên Sơn thần ni quát tháo:

- Cái hạng người như y mà mi cũng nghĩ cách cứu giúp ư ?

Hà Ngọc Trì đáp:

- Cứu người trong cơn cùng khốn là tôn chỉ của giới hiệp nghĩa đạo. Điều này... chính sư phụ vẫn thường giáo huấn đệ tử.

Thiên Sơn thần ni tức giận đến toàn thân run lấy bầy, nhưng thấy liễu Tồn Trung đang bị thương nặng, nếu mình ra tay sẽ tổn hại tới thân phận nên chỉ hậm hực, tiếp:

- Liễu Tồn Trung, bản ni đợi chờ cho tới lúc ngươi bình phục sẽ bắt ngươi phải bồi thường đạo lý hôm nay. Đi thôi?

Đoạn bà ta giơ tay kéo Hà Ngọc Trì lướt ra khỏi cửa động. Hà Ngọc Trì vội kêu la:

- Sư phụ, đệ tử...

Nàng vội lách sang bên, thi triển Thiên Sơn thân pháp thoát khỏi thế chộp ấy. Nhưng công phu của nàng so sánh với sư phụ đâu có nghĩa lý gì. Thần Ni thân hình vẫn bất động, đầu ngón chân chỉ hơi điểm xuống mặt đất đã như một bóng ma lướt theo sau, vươn tay chộp trúng cổ tay Hà Ngọc Trì ngay.

Hà Ngọc Trì thất thanh kêu la:

- Sư phụ, đệ tử... đệ tử không thể đi được.

Thần Ni quát hỏi:

- Sao lại không đi được?

Hà Ngọc Trì khấn cầu:

- Xin sư phụ hãy thương xót đệ tử. Nếu một khi con bỏ đi thì lấy ai chăm sóc cho liễu đại ca ? Đại ca vì bảo vệ đệ tử mới thọ trọng thương.

Dứt lời, nàng òa lên khóc nức nở. Thiên Sơn thần ni bình sinh rất sủng ái cô đệ tử xinh đẹp đáng yêu này, chưa hề thấy nàng khóc lóc bao giờ, lúc này thấy hai mắt nàng đầm lệ, cất tiếng khấn cầu mềm lòng ngay, buông tay ra thở dài nói:

- Ngọc Trì, con dám ngỗ nghịch với sư phụ phải không?

Ngọc Trì thốn thức:

- Đệ tử không nhẫn tâm bỏ mặc một mình Liễu đại ca ở chốn này chứ đâu dám ngỗ nghịch với sư phụ.

Thế rồi nàng khóc tức tưởi, khóc mãi trông rất thảm thương.

Lúc này Liễu Tồn Trung vận công trị thương đã qua được một giai đoạn, chân khí khôi phục lại không ít. Nghe Hà Ngọc Trì khóc nức nở chàng vội an ủi:

- Ngọc Trì, đại ca không việc gì đâu. Hiền muội cứ theo sư phụ trở về Thiên Sơn đi.

Ngọc Trì thốn thức nói:

- Đại ca đừng đánh lừa tiểu muội. Đại ca thọ thương rất nặng, làm sao chóng bình phục được?

Bỗng bên ngoài eo tiếng người thốt:

- Ủa? Bọn nào trong động kia mà cứ la ó om sòm mãi thế, khiến lão ăn mày già này không sao ngủ được.

Mọi người chỉ thấy mắt hoa lên, Hoàng Diện Phong Cái đã đứng

sừng trước cửa động. Liễu Tôn Trung cả mừng vội kêu gọi:

- Đại sư ca!

Hoàng Diệm Phong Cái vừa thấy Liễu Tôn Trung ngồi xếp bằng tròn trong động đã mừng rỡ cao giọng hỏi:

- Ối chà! Tiểu sư đệ, người tìm kiếm đại sư ca khó nhọc lắm phải không? Sao hiện giờ lại ngồi bẹp trong xó này làm gì thế?

Dứt lời, ông ta ung dung cắm cây Đả cầu bóng xuống đất, thủng thẳng đưa mắt liếc nhìn, thấy Hà Ngọc Trì đang tấm tức khóc. Thiên Sơn thần ni hậm hực đứng cạnh đó, tiểu sư đệ thì mặt xanh như thảm đỏ, ông đã vỡ lẽ đại khái ngay.

Hoàng Diệm Phong Cái chưa gặp gỡ Hà Ngọc Trì bao giờ, còn Thiên Sơn thần ni vốn là lão hữu, ông ta liền vung tay múa chân kêu la:

- Ối chà! Ối chà ! Lão khiếu hóa mỗ hiểu rõ rồi. Lão ni cô y lớn hiếp nhỏ, đả thương tiểu sư đệ của lão khiếu hóa mỗ. Như thế thì còn đạo lý gì nữa.

Dứt lời ông ta quay sang chỉ Hà Ngọc Trì thốt:

- Tiểu cô nương này là... là bạn tốt của tiểu sư đệ, không liên quan gì tới ni cô, sao mà lão hữu lại cũng hà hiếp nàng ta như thế này?

Hoàng Diệm Phong Cái không biết thiếu nữ xinh xắn này liên quan với Thiên Sơn thần ni ra sao, thấy nàng có bộ tóc dài óng mượt như nhung buông xõa xuống bờ vai, không phải là người của cửa Phật, nên mới nói bừa, mục đích kết Thần Ni tội bắt nạt trẻ con cho nặng thêm.

Nói dứt Hoàng Diệm Phong Cái có vẻ rất thích thú định nói tiếp. Thiên Sơn thần ni đã không tức giận lại còn bật cười, nhìn Hoàng Diệm Phong Cái, quát hỏi:

- Lão điên kia ăn nói láo lếu xong chưa?

Hoàng Diệm Phong Cái hí mắt lại, không lý gì tới câu hỏi của Thiên Sơn thần ni chỉ chăm chú quan sát Liễu Tôn Trung một lượt, bỗng la lớn:

- Ối chà ! Không xong! Hiện tượng này là lưu huyết quá nhiều, chân nguyên suy sụp đây. Nhưng tiểu sư đệ chớ sợ, đã có lão khiếu hóa ở đây, dù trời có sụp xuống cũng chẳng ăn thua gì.

Dứt lời, Phong Cái bỗng giơ chưởng đề lên Tuyền Kỳ huyết của

Liễu Tồn Trung tức thì.

Khoảng thời gian cạn một chén trà, chỉ thấy đầu tóc rối bù của Hoàng Diện Phong Cái có một luồng khói nhát bốc lên.

Nhưng nét mặt của ông ta lộ đầy vẻ kinh dị. Thiên Sơn thần ni là tay đại hành gia, thấy Hoàng Diện Phong Cái dùng thuật quán trú chân nguyên cho Liễu Tồn Trung trông dung mạo thì dường như rất hao tổn sức lực. Tình hình đó hiển nhiên trong cơ thể của Liễu Tồn Trung có sự phản ứng đối kháng kịch liệt.

Thiên Sơn thần ni hơi giật mình kinh ngạc, nghĩ thầm:

“Quái thật? Tên này thì có bao nhiêu hỏa hầu, tại sao chân khí lại kháng cự nổi với khí công của lão ăn mày điên được?”

Giây lát sau, bỗng thấy Hoàng Diện Phong Cái thở hắt ra, nói:

- Xong rồi.

Đoạn ông ta quay đầu lại, nói:

- Lão ni cô vì lẽ gì lại đả thương tiểu sư đệ của lão ăn mày già mỗ? Món nợ này phải trả mới xong.

Phong Cái hùng hổ hỏi như trên, khiến Thiên Sơn thần ni tức giận sôi gan. Bà ta vốn định giải thích, nhưng cảm thấy nếu mình làm như thế chẳng hóa ra biểu lộ sự yếu kém. Bà ta đường đường là Thiên Sơn thần ni tiếng tăm lừng lẫy khắp võ lâm, hắc bạch đạo đều phải nể mặt, chẳng lẽ lại chịu lép vế trước mặt Hoàng Diện Phong Cái ? Hơn nữa lúc này Liễu Tồn Trung dưới mắt bà ta là một người cùng hung cực ác, nếu không vì thấy chàng đang thọ thương nặng thì đã ra tay diệt trừ rồi. Vì vậy bà ta nghênh ngang nói:

- Lão cái điên muốn bản ni phải trả món nợ này như thế nào, xin cho biết tôn ý?

Hoàng Diện Phong Cái cười ha hả, đáp:

- Hay lắm ! Hay lắm ! Lão khiêu hóa này lâu nay không hoạt động gân cốt đã bại hoại. Hôm nay vì tiểu sư đệ đành phải vận dụng tay chân cho khí huyết lưu thông một phen.

Thế rồi tay cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm cười hí hí tung mình ra bên ngoài động.

Hà Ngọc Trì lòng nóng ran như kiến bò trên chảo, nhìn theo ra phía ngoài động, không còn thấy tung tích của sư phụ với lão khất cái đâu nữa, nàng đoán có lẽ hai người rủ nhau ra mê rừng gần đó.

Nàng quay lại nhìn Liễu Tồn Trung, thấy sắc mặt chàng lúc này

đã hồng hào nhưng vẫn ngồi xếp bằng tròn đả tọa dưới đất. Nàng khẽ lay vai Liễu Tồn Trung, nói:

- Liễu đại ca, hai vị ấy kéo nhau đi giao chiến rồi đấy ư?

Liễu Tồn Trung chậm rãi đáp:

- Hai vị ấy có giao đấu cũng chẳng quan hệ gì cả.

Hà Ngọc Trì không vui hỏi:

- Sao lại chẳng quan hệ? Lão Cái Bang là người tốt tiểu muội chỉ sợ bị sư phụ đánh chết.

Liễu Tồn Trung đáp:

- Còn nếu sư phụ hiền muội bị ông ta đánh chết thì sao?

Hà Ngọc Trì chau môi, nói:

- Làm sao có chuyện đó được. Sư phụ tiểu muội thiên hạ vô địch, lão Cái Bang đâu phải là địch thủ của người.

Liễu Tồn Trung tươi cười hỏi:

- Hiền muội có biết lão Cái Bang đó là ai không?

Hà Ngọc Trì khẽ lắc đầu. Liễu Tồn Trung tiếp:

- Vị ấy là người mà đại ca vẫn thường nhắc nhở, đại sư ca Hoàng Diện Phong Cái.

Hà Ngọc Trì thất kinh hỏi:

- Ôi chà! ông ta là Hoàng Diện Phong Cái lão tiên bối ư? Nếu vậy sư phụ... tiểu muội...

Liễu Tồn Trung cười đáp:

- Hiền muội cứ yên tâm. Hai vị lão nhân gia dù có giao đấu với nhau ba ngày ba đêm cũng chẳng ai đả thương được ai đâu.

Hà Ngọc Trì nghe nói mới yên tâm phần nào, nhưng vẫn lo lắng hỏi tiếp:

- Vì sao thế?

Liễu Tồn Trung cười đáp:

- Hiền muội cứ đoán xem thì sẽ rõ ngay. Bây giờ đại ca nấu thịt thỏ cho hiền muội ăn nhé?

Hà Ngọc Trì ngoe nguẩy đáp:

- Tiểu muội không ăn. Đại ca nói ngay cho tiểu muội nghe đi.

Liễu Tồn Trung thấy nàng rất ngây thơ cũng phải bật cười đáp:

- Sư phụ của hiền muội với đại ca Hoàng Diện Phong Cái vốn là

bạn tốt với nhau, tuy miệng không ai nhường nhịn ai, nhưng sự thật lại trái hẳn. Hai người phen này ẩn chứng võ học với nhau chỉ là để nghiên cứu thôi nên chỉ hữu ích chứ vô hại.

Hà Ngọc Trì bán tín bán nghi hỏi:

- Có thật không?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Sao lại không thật. Tánh nết của đại ca rất rõ. Có trời sụp vị ấy cũng chẳng coi vào đâu cả, suốt ngày chỉ uống rượu nói nhăng nói nhát như điên điên khùng khùng. Tuy vậy tâm địa ông ta rất tốt và cương trực.

Hà Ngọc Trì nói:

- Nếu vậy chúng ta tới đó xem.

Liễu Tồn Trung đáp:

- Đại ca không thể bỏ đi được.

Hà Ngọc Trì thần nhiên hỏi:

- Đại ca vẫn chưa hành động được hay sao?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Không phải, đại ca muốn ở lại đây, đợi người ta tới giải oan.

Hà Ngọc Trì không hiểu ắt giáp ra sao, ngơ ngác hỏi:

- Người nọ là ai? Sao lại tới đây để giải oan cho đại ca?

Liễu Tồn Trung mặt lộ vẻ thần bí, mỉm cười nói:

- Thiên cơ bất khả lậu.

Hà Ngọc Trì giậm chân, phụng phịu nói:

- Đại ca chỉ hay úp úp mở mở, tiểu muội không thèm chơi với đại ca.

Dứt lời nàng làm mặt nghiêm, trông càng đáng yêu thêm. Liễu Tồn Trung cười thích thú, nói:

- Đừng nóng nảy, thử thách đại ca nói cho mà nghe.

Hà Ngọc Trì thúc giục:

- Thế đại ca nói ngay đi.

Liễu Tồn Trung đáp:

- Người giải oan cho đại ca đó chính là hung thủ đã hỏa thiêu Tôn Hán điện, tàn sát Cửu Chân cung, đại náo Thiên Bình cốc.

Hà Ngọc Trì càng thắc mắc thêm, ngơ ngác hỏi tiếp:

- Tại sao tên hung thủ ấy lại tới giải oan cho đại ca được? Chẳng lẽ gã bị lương tâm cắn rứt, định dẫn thân tới thú tội?

Liễu Tồn Trung vỗ đùi, khen ngợi:

- Hiền muội thông minh lắm, vừa đoán đã đúng ngay. Chính thế đấy. Bây giờ đại ca mời hiền muội ăn thịt thỏ mới được.

Hà Ngọc Trì cười khúc khích, lắc đầu:

- Tiểu muội không ăn đâu. Tiểu muội đã từng nói với đại ca từ trước rồi cơ mà.

Liễu Tồn Trung cố ý giấu cột nàng, liền giơ tay lên vỗ đầu nói:

- À phải rồi, phải rồi! Đại ca quên băng mắt, hiền muội không ưa ăn thịt thỏ. Vậy đại ca mời hiền muội ăn thịt gà nướng nhé?

Hà Ngọc Trì khoái chí cười khì, hỏi:

- Sao đại ca lại biết tiểu muội thích ăn thịt gà nướng?

Liễu Tồn Trung nói:

- Sao đại ca lại không biết? Nếu không thế làm sao lại được làm đại ca của hiền muội.

Hà Ngọc Trì cười khúc khích thúc giục:

- Nói ngay đi, vì sao đại ca lại biết tiểu muội thích ăn thịt gà nướng?

Liễu Tồn Trung chậm rãi đáp:

- Ngày nọ ở trong trường bán ngựa hiền muội chả đòi thịt gà nướng là gì?

Hà Ngọc Trì suy nghĩ giây lát gật đầu nói:

- Đúng rồi. Lần đó tiểu muội ăn thịt gà nướng và đại ca nhìn chòng chọc tiểu muội như muốn ăn tươi nuốt sống người ta vậy.

Liễu Tồn Trung lắc đầu thở dài nói:

- Cổ nhân có nói: Sắc đẹp làm say đắm lòng người thật không sai chút nào. Ngọc Trì quá đẹp, khiến ngu huynh quên mất cả đói khát, cũng chẳng thấy thèm thường uống rượu.

Nữ nhân rất thích được người ta khen mình xinh đẹp thứ nhất đó lại là đàn ông mà mình đang mến chuộng. Nếu thiếu nữ nào được khen một câu mỹ lệ nàng nọ còn cao hứng hơn là bắt được vàng.

Hà Ngọc Trì tuy là nữ giang hồ nhưng cũng không ra ngoài lý lẽ đó. Nghe thấy Liễu đại ca luôn miệng khen mình xinh đẹp, nàng cảm thấy khoan khoái cực độ hồ thẹn đến mặt ửng hồng, nhưng vẫn

giả bộ phụng phịu, thốt:

- Dù có thịt gà nướng, tiểu muội cũng chẳng thèm ăn.

Liễu Tồn Trung ngạc nhiên hỏi:

- Ủa! Sao Ngọc Trì muội lại không thích ăn gà nướng?

Hà Ngọc Trì đáp:

- Vì tiểu muội còn chưa đoán biết tên hung thủ ấy là ai, vì lẽ gì lại giải oan giùm đại ca. Đại ca phải nói cho tiểu muội biết trước đã.

Liễu Tồn Trung nói:

- Lúc đầu, đại ca hoài nghi hung thủ là Hỏa Thần giáo chủ.

Hà Ngọc Trì nghe nói tới Hỏa Thần giáo chủ liền biến sắc, vội ngắt lời, hỏi:

- Có phải lão Hỏa Thần giáo chủ ở Tây Tạng đấy không ?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Chẳng phải lão thì còn ai vào đó nữa.

Hà Ngọc Trì bất giác le lưỡi, hốt hoảng nói:

- Ôi chà! Nguy tai. Trung Nguyên nhân vật rất sợ nghe nhắc tới cái danh từ đó. Đại ca có biết lão không?

Liễu Tồn Trung khẽ gật đầu. Hà Ngọc Trì lộ vẻ lo lắng nói:

- Đại ca đừng bao giờ đụng chạm tới lão. Nghe sư phụ nói võ công của người này đích thật là vô địch trong thiên hạ, sát nhân dễ dàng như trở bàn tay. Cứ theo tính nết của đại ca, nếu không may gặp lão thì thật bất ổn.

Liễu Tồn Trung vốn định kể lại tình hình giao thủ với Hỏa Thần giáo chủ ở dưới hàn đàm cho Hà Ngọc Trì nghe, nhưng lại sợ nàng kinh hãi, cho nên chàng không đề cập tới chỉ nói:

- Ủ, nếu sau này đại ca có gặp lão cũng nên tránh đi thì hơn.

Hà Ngọc Trì rất yên tâm nói:

- Đại ca phải ghi nhớ điều này, không được quên đấy, à tại sao đại ca lại hoài nghi hung thủ là lão?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Đó là đại ca theo lời nói của Ngọc Trì muội mà ước đoán đấy. Hiền muội bảo gã vệ binh mặt vàng chỉ khẽ vung chưởng đã đánh chết ngay được Tuyết Tiêm Phong. Điều này...

Chàng vốn định nói: điều này đủ thấy lão đã luyện thành võ công

trong Bối Diệp kinh, sau sợ Hà Ngọc Trì lại truy hỏi căn nguyên, nên đổi giọng tiếp:

- Phần công lực này trong dương kim võ lâm không một ai có thể làm nổi, trừ phi đó là Hỏa Thần giáo chủ.

Hà Ngọc Trì nói:

- Đúng rồi. Lúc bấy giờ tiểu muội thấy gã vệ binh mặt vàng giết người chẳng khác nào lấy đồ trong túi, tiểu muội kinh ngạc khôn tả, cảm thấy công lực của y còn trên cả sư phụ là khác mà không sao nghĩ ra được là ai? Bây giờ đại ca đề cập tới lão tiểu muội mới tin là đúng.

Liễu Tồn Trung nói:

- Nếu vậy gã vệ binh mặt vàng là do Hỏa Thần giáo chủ cải trang không còn sai vào đâu được. Nhưng kẻ tàn sát Cửu Chân cung, hỏa thiêu Tôn Hán điện chưa chắc đã là lão.

Hà Ngọc Trì trở mặt hỏi:

- Sao đại ca biết được?

Liễu Tồn Trung vốn định nói: lão với Trung Nguyên võ lâm tuy không ưa gì nhau, nhưng không phải là hạng tiểu nhân hèn hạ, mà có bản chất anh hùng, sau nghĩ lại cảm thấy bất lợi bèn nói tránh:

- Lão võ công cao siêu đến thế, tất phải đường đường chính chính chỉ danh khiêu chiến, chứ không hành động lén lút.

Hà Ngọc Trì gật đầu, nói:

- Đại ca nói rất hữu lý. Nhưng kẻ bị hoài nghi là ai?

Liễu Tồn Trung trầm ngâm giây lát mới đáp:

- Hiện tại đại ca thấy có ba người đáng nghi ngờ là hung thủ Hỏa Thần giáo chủ là một. Còn hai bóng nữa là một nhân vật do Đông Doanh trực tiếp phái ra, và một có lẽ của Cái Bang. Kẻ mà Đông Doanh phái đi hành sự, nếu không phải là Mạc Nam lão ma thì là Tôn Kha Ba. Còn về phía Cái Bang, đại ca vẫn chưa nghĩ ra được là ai.

Hà Ngọc Trì đã gặp gỡ Tôn Kha Ba với Mạc Nam lão ma. Ngày nọ bằng vào khinh công độc bộ thiên hạ, nàng sử dụng thế Kim Thiên thoát xác, đánh lừa được Mạc Nam lão ma. Cho tới lúc này nghĩ lại nàng vẫn rất lấy làm thích thú. Nhưng nhớ tới Tôn Kha Ba, bất giác nàng lại nghiêng răng mím môi, lửa giận nổi lên bùng bùng. Không những lão đã bắt giữ mình mà còn ném Liễu đại ca xuống hàn đàm,

cho nên vừa nghe Liễu Tồn Trung nhắc nhở tới Tôn Kha Ba nàng đã hậm hực nói:

- Chín phần mười là lão tặc này rồi. Nếu gặp lão, tiểu muội phải lột da lóc thịt lão mới hả dạ.

Liễu Tồn Trung nói:

- Bất cứ là ai, trừ Hỏa Thần giáo chủ ra thì các ma đầu kia tự nhiên đều hành động theo toàn bộ kế hoạch của Thông Thiên Hiểu.

Hà Ngọc Trì hỏi:

- Sao lại gọi là toàn bộ kế hoạch?

Liễu Tồn Trung cười ngạo nghễ, đáp:

- Kế hoạch của lão Thông Thiên Hiểu đó, làm sao đánh lừa được đại ca. Lão cực lực lung lạc các ma đầu trong hắc đạo, ra mặt đối địch với giới võ lâm hiệp nghĩa đạo. Bước thứ nhất của ván cờ là làm sụp đổ Cái Bang, lợi dụng danh nghĩa Cái Bang để trục xuất đại ca. Thứ đến là ngụy tạo ra những việc sát hại, tàn phá các võ phái chính đạo và vu oan giá họa khiến đại ca trở nên công địch của võ lâm hiệp nghĩa đạo, để bọn chúng được hưởng lợi ngư ông. Tiếc thay chúng ta thiếu mất nhân vật tài trí lỗi lạc, nên mới bị trúng phải kế hoạch hiểm trá của đối phương.

Hà Ngọc Trì hỏi:

- Đại ca nói hung thủ sẽ tới giải oan cho, như vậy là nghĩa lý gì?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Vừa rồi, ngu huynh vận công chữa thương đã suy tính mọi việc kỹ càng...

Chàng bồng hạ thấp giọng tiếp:

- Hiện tại hung thủ vẫn ẩn núp trong Thiên Bình cốc này, tuyệt nhiên chưa hề rời khỏi.

Hà Ngọc Trì bán tín bán nghi, hỏi:

- Sao đại ca lại biết được?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Lão Thông Thiên Hiểu rất nhiều quỷ kế, một khi đã sắp đặt toàn bộ kế hoạch, tất nhiên phải được thi hành từng bước một. Người mà hồi nãy hiền muội tưởng lầm là đại ca tung mình lên trên ngọn cây, chính là hung thủ. Y đã dùng thuật dị dụng để giả mạo đại ca, dụ Nạp Mộc Thượng Nhân đuổi tới, sau đó mới lợi dụng kế “Di hoa tiếp

mộc” lẫn trốn mất dạng, để đại ca ngẫu nhiên bị thể thân hung thủ, có nghìn cái miệng cũng không sao biện bạch được.

Nói tới đó chàng ngừng đầu, buông tiếng thở dài tiếp:

- Nếu như Thi Huyền trưởng lão có mặt tại nơi đây thì quý kế của Thông Thiên Hiểu làm sao áp dụng nổi.

Hà Ngọc Trì hỏi:

- Thi Huyền trưởng lão so sánh với Thông Thiên Hiểu thì tài năng ra sao?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Thông Thiên Hiểu chỉ là ánh sáng của con đom đóm, còn Thi Huyền trưởng lão rực rỡ như vàng trắng, làm sao có thể so sánh với nhau được.

Hà Ngọc Trì hỏi:

- Vì sao đại ca lại biết rõ như thế?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Chẳng giấu gì hiền muội, bữa nọ huynh nói có việc tới Trấn Giang kỳ thực là tiếp nhận nhiệm vụ của Thi Huyền trưởng lão.

Hà Ngọc Trì hỏi:

- Nhiệm vụ gì?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Thi Huyền trưởng lão ước đoán Thông Thiên Hiểu thể nào cũng phái người tới hành thích Tân Khí Tật. Bọn Hoàn Nhan Xương tấn công Trấn Giang luôn luôn bị thảm bại, cho nên trừ việc hành thích Tân Khí Tật ra, lão không còn cách nào khác nữa. Cũng may đại ca đã tới kịp thời, phá tan kế hoạch của Thông Thiên Hiểu. Chỉ bằng vào điểm này cũng có thể thấy Thi Huyền trưởng lão trí tuệ vượt xa Thông Thiên Hiểu.

Hà Ngọc Trì lấy làm phải gật đầu lia lịa. Liễu Tồn Trung tiếp:

- Tuy thế cũng không thể khinh thường Thông Thiên Hiểu được. Kẻ giả mạo đại ca hiện nay chưa biết là ai, nhưng thể nào cũng được Thông Thiên Hiểu chỉ thị tiềm phục trong cốc, tùy cơ hành sự.

Hà Ngọc Trì lại hỏi:

- Chúng còn định làm việc gì nữa?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Đại ca thọ trọng thương tất hung thủ đã sớm nom thấy và có

thể thế nào y cũng lần mò tới hang động này để thừa cơ sát hại.

Hà Ngọc Trì giật mình, hoảng hốt nói:

- Ối chà! Biết làm sao bây giờ? Tiểu muội không đủ sức đương cự với đối phương, vậy phải đi kêu sư phụ lại ngay mới được.

Liễu Tồn Trung cười nói:

- Hiền muội chớ sợ. Đó là đại ca cố ý dẫn dụ hấn tới đây!

Hà Ngọc Trì ngạc nhiên hỏi:

- Đại ca nói sao? Đại ca bị thương nặng như vậy, dụ y tới để lãnh cái chết hay sao?

Liễu Tồn Trung lộ nụ cười đắc ý khẽ nói:

- Một khi đại ca vận dụng Thiên Nhân kinh giải chân khí ất khôi phục được ngay. Chúng ta chỉ cần đợi y tiến vào đây sẽ bắt giữ ngay giao cho sư phụ hiền muội. Có được vị ấy giải quyết vụ này, đại ca không sợ mối oan của mình chẳng rửa được.

Hà Ngọc Trì vẫn rất lo ngại, trầm ngâm không nói.

Liễu Tồn Trung tiếp:

- Hiền muội hãy đi xem đại sư ca với sư phụ hiền muội đang thi thố võ công ở đâu? Khoảng nửa giờ đồng hồ sau thì mời họ trở lại đây ẩn phục ở bên ngoài, chớ nên để hung thủ tẩu thoát.

Hà Ngọc Trì lo lắng hỏi:

- Tên hung thủ ấy võ công cao siêu kinh người, đại ca có đương cự nổi y không?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Đại ca đã sắp đặt ổn thỏa rồi. Hiền muội chỉ cần theo đúng những lời đại ca dặn bảo mà làm là được rồi.

Hà Ngọc Trì liền tung mình ra khỏi hang động. Nhưng nàng lại chợt quay đầu lại đưa đôi mắt đen nhánh bao hàm đầy tình tứ liếc nhìn Liễu Tồn Trung rồi mới lướt đi luôn.

Lúc này động đã không còn ai nữa. Liễu Tồn Trung thở phào nhẹ nhõm.

Tuy hiện tại người chàng mang đầy vết thương đao kiếm nhưng chàng vận hành kinh khí, thấy không một chút hiện tượng gì trở ngại. Chàng chỉ tưởng đó là công lực xuất phát bởi Thiên Nhân kinh giải mà ra, và không biết đó là vì lúc ở dưới hàn đàm đã may mắn được ăn mười lăm trái Hỏa độc lựu nên nảy sinh phản ứng.

Liễu Tồn Trung không biết lúc này đã là mấy giờ, nghĩ bụng:
- Có lẽ hung thủ cũng sắp xuất hiện. Vậy ta hãy tạm ẩn lánh vào trong góc kia.

Đoạn chàng nhẹ nhàng nhích vào phía góc động nhắm mắt giả寐. Nơi đây bóng tối bao trùm một khu, hung thủ từ ngoài động tiến vào phải tìm tòi kỹ lưỡng mới phát giác được chàng.

Liễu Tồn Trung vừa vận công vừa nghinh thần nghe ngóng sơn động.

Lúc này chàng đã đạt tới mức thần du thái hư, thiên nhân hợp nhất, dù bên ngoài động có một cánh hoa rơi một chiếc lá rụng, cũng khó lòng thoát khỏi được tai của chàng.

Khoảng thời gian cạn chén trà, Liễu Tồn Trung chợt cảm thấy trên dưới hai mươi trượng bên ngoài động kinh phong lồng lộng. Kinh nghiệm cho chàng biết những làn gió nổi lên đó là do thế nhún nhảy của một người.

Liễu Tồn Trung động lòng, nghĩ bụng:

- Hẳn tới rồi, nhanh thật.

Chàng chưa nghĩ xong, luồng kinh phong nọ đã lùa vào trong động.

Liễu Tồn Trung ngồi trong xó tối, giương mắt chăm chú quan sát.

Quả nhiên một nhân vật mặt mũi không khác gì mình thò đầu qua cửa động.

Gã xem xét giây lát, đã phát giác Liễu Tồn Trung đang ngồi xếp bằng tròn như chữa trị thương thế, bỗng đắc chí cười hắc hắc nói:

- Ô? Bạn Liễu Tồn Trung đấy ư?

Liễu Tồn Trung giả như mình thọ thương chưa lành mạnh, chỉ hé mắt nhìn đối phương, chứ không cất tiếng đáp.

Gã nọ xoay gót chân, thân hình hơi chuyển động đã đứng sừng sững ở trước mặt Liễu Tồn Trung, cười hắc hắc như điên khùng một hồi mới thủng thẳng nói:

- Ủa! Bạn họ Liễu điếc đấy ư? Sao không đáp câu hỏi của mỗ? Bạn thử đoán xem mỗ là ai? Mỗ cũng là Liễu Tồn Trung, ha ha... Mỗ là Liễu Tồn Trung đắc thắng, còn người hiện tại chỉ là một tên bại tướng, ha ha ha...

Tiếng cười rung chuyển cả sơn động, khiến đá vụn cát bụi trên

vách rơi xuống như mưa, hiển nhiên công lực của y đã đạt tới cao siêu khôn lường.

Liễu Tồn Trung kinh nghi khôn tả. Chàng không lấy làm lạ về công lực của đối phương, mà nghi ngờ về thân phận của y.

Hiện tại chàng nghe thanh âm của kẻ địch, khiến sự ước đoán trước đây của chàng hoàn toàn bị phá vỡ, vì đối phương hiển nhiên chẳng phải Mạc Nam lão ma, Tôn Kha Ba hoặc Hỏa Thần giáo chủ, mà thanh âm này chàng chưa hề nghe thấy bao giờ. Nhưng về công lực thì hiển nhiên còn hơn cả Mạc Nam lão ma.

Liễu Tồn Trung suy tính mau như ánh chớp:

“Y là ai thế? Thông Thiên Hiếu đã có những tay cao thủ như thế này trợ giúp, chẳng trách Cửu Chân cung, Tôn Hán điện đều bị đổ sụp.”

Đang lúc ấy, đã nghe thấy người nọ ngạo mạn nói:

- Liễu Tồn Trung, nghe nói hồi ở tại Trấn Giang, bạn đã đẩy lui Mạc Nam lão ma, cũng không đến nổi hèn kém. Sao hiện tại lại cứ ngồi thừ ra ử rử, chẳng khác nào một con gà mắc mưa như vậy? Có phải bạn đã mạo danh để lừa gạt thiên hạ đấy chẳng?

Liễu Tồn Trung ngấm ngầm vận chân khí, không cất tiếng đáp. Người nọ cười nhạt, tiếp:

- Lúc này ta muốn giết bạn thật dễ như trở bàn tay. Nhưng ta muốn bạn biết rõ sự lợi hại của ta như thế nào, để có chết cũng được yên tâm nhắm mắt. Thôi đứng dậy ra ngoài kia, chúng ta thử thách công lực với nhau một phen.

Liễu Tồn Trung cố ý nhắm nghiền hai mắt lại, lặng lẽ không đáp.

Người nọ thủng thẳng nói:

- Bạn không dám ra bên ngoài động ư? Càng tốt. Chúng ta cứ so tài ngay tại nơi đây vậy. Đứng dậy đi?

Một là y tự thị công lực cực cao, hai là thấy Liễu Tồn Trung đang thọ trọng thương quyết không phải là tay đối thủ với mình, vì vậy y không phòng bị chút nào.

Liễu Tồn Trung tuy vừa rồi được Hoàng Diện Phong Cái dùng chân khí trợ giúp và phản ứng tác dụng của Hỏa Độc Lựu thương thế đã thuyên giảm, nhưng so sánh với bình thường công lực vẫn còn rất kém sút.

Chàng nghĩ bụng:

“Trừ cách giả bộ thọ thương để đánh lừa đối phương thừa thế đột ngột xuất thủ như Lôi đình vạn quân, thật không hy vọng gì thủ thắng. Kẻ địch tuy không biết là ai nhưng công lực cao siêu không thể tưởng tượng được”.

Nghĩ đoạn, chàng cứ giả bộ như khiếp hãi, ngồi im lặng như cũ .

Người nọ thấy Liễu Tồn Trung có vẻ e sợ, càng chứng tỏ sự suy đoán của mình không sai, bỗng quát lớn:

Lão tử không có thì giờ đợi người hồi đáp nữa, vì dù ngươi có chiến đấu cũng chết, mà không giao đấu cũng chẳng tránh được bị mạng vong. Nào, đứng dậy đi để ta ban cho một cái chết nhanh nhẩu.

Liễu Tồn Trung chợt có ý định tra rõ lai lịch của đối phương, liền thủng thẳng nói:

- Liễu Tồn Trung mỗ tuy thân thọ thương nhưng chàng phải là kẻ tham sanh hùý tử. Túc hạ võ công cái thế tất danh tiếng phải lẫy lừng. Vậy túc hạ là ai, hãy báo danh hiệu đã, rồi chúng ta sẽ giao đấu cũng chưa muộn?

Người nọ ánh mắt đảo lộn liên hồi mới cười hắc hắc đáp:

- Nếu lão tử xưng đại danh ra, chỉ sợ ngươi sẽ chết khiếp mất, thì còn dám đấu giao đấu nữa. Thôi đừng nói nhiều động thủ đi.

Liễu Tồn Trung thấy đối phương cực kỳ giảo hoạt, trong lòng bỗng phần nộ, gằn giọng hỏi:

- Cuộc so tài này túc hạ phát chiêu trước hay là Liễu mỗ?

Người nọ không đáp, chỉ lặng lẽ tung mình ra bên ngoài hang động chọn một bãi đất rộng rãi đứng sừng sững như núi.

Nơi đây bốn phía là rừng cây rậm rạp, chỉ chừa một vùng đất trống khoảng khoát ấy. Liễu Tồn Trung ước đoán Hà Ngọc Trì đi thông tin, Thần Ni tất nhiên ẩn phục trong rừng theo dõi động tĩnh. Chàng liền lớn tiếng nói:

- Bằng hữu đã do ai sai khiến, sao lại giả mạo danh nghĩa Liễu Tồn Trung mỗ đi khắp nơi gây tai ách?

Người nọ cười nhạt đáp:

- Bạn sắp chết tới nơi còn nói nhăng nói cuội mãi. Lão tử thọ mệnh lệnh của ai không thể tiết lộ được. Ngươi muốn biết thì đợi xuống dưới Diêm Vương hỏi lại sau.

Liễu Tồn Trung cố ý hỏi lớn tiếng như vậy là để những người ẩn thân trong rừng nghe thấy. Chàng lại cao giọng tiếp:

- Việc đồ sát Cửu Chân cung, có phải bằng hữu đã giả mạo Liễu Tồn Trung mỗ để vu oan giá họa đấy không? Nếu có phải là hảo hán, bằng hữu hãy can đảm nhìn nhận.

Người nọ ngạo nghễ đáp:

- Chính mỗ đấy. Bạn tưởng mỗ không dám nhận hay sao?

Liễu Tồn Trung lại lớn tiếng hỏi:

- Hoa Sơn Tôn Hán diện không có oán thù gì với bằng hữu, sao vô cớ phóng hỏa thiêu rụi?

Người nọ lạnh lùng đáp:

- Lão tử nổi cơn cao hứng, thích thiêu là thiêu, thích đốt là đốt, việc gì đến bạn mà hỏi han lời thôi.

Liễu Tồn Trung cao giọng tiếp:

- Sao lại không việc gì tới mỗ. Bằng hữu hỏa thiêu Tôn Hán diện, lưu hạ danh hiệu Liễu Tồn Trung để gây sự hiểu lầm giữa các nhân vật chính phái.

Người nọ cười khành khạch, đáp:

- Việc ấy đáng lẽ bạn phải đa tạ lão mới đúng. Hiện tại danh tiếng Liễu Tồn Trung của bạn, khắp giang hồ này chẳng ai không biết, chẳng ai không sợ, ha ha ha...

Liễu Tồn Trung lại tiếp:

- Nếu vậy, mọi tội trạng bằng hữu đều võ ngực thừa nhận hết, phải không?

Người nọ cả cười, đáp:

- Sao lại bảo là tội trạng? Đó là tuyệt tác của lão tử.

Liễu Tồn Trung ước đoán những câu đối thoại vừa rồi Thiên Sơn thần ni các người đều nghe thấy rõ hết, liền ung dung nói:

- Hay lắm! Vậy bây giờ Liễu Tồn Trung mỗ phải diệt trừ tên mạo danh người để trừ hại chung cho võ lâm.

Dứt lời, chàng từ từ giơ cao thủ chưởng lên. Người nọ ngạo nghễ khon tả, không coi Liễu Tồn Trung vào đâu cả.

Nhưng khi y đưa mắt liếc nhìn quanh đó, bỗng giật mình thất kinh. Không phải y sợ hãi Liễu Tồn Trung vì y đã suy tính Liễu Tồn Trung đã thọ trọng thương, quyết không phải là địch thủ của mình. Điều làm y kinh hãi là, lúc bấy giờ bên phía rừng rậm, một bọn người từ từ tiến ra.

Số người ấy có kẻ y đã gặp gỡ, có kẻ y chưa giáp mặt bao giờ. Đó là bọn Nhất Diệp đạo nhân, Liễu Vạn Lý, Huyền Huyền Tử. Những người này y đã gặp gỡ. Hơn nữa đã từng giao thủ tiếp chiêu. Còn Thiên Sơn thần ni với Hoàng Diện Phong Cái thì y chưa thấy mặt bao giờ.

Y vừa quét mắt nhìn đã nhận ngay ra võ công của hai người này hơn hẳn bọn Nhất Diệp đạo nhân rất xa. Liễu Tồn Trung đang định động thủ, đã nghe thấy Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí, nói:

- Tiểu sư đệ, bây giờ lão ca đã sắp có rượu mừng uống rồi. Thú quá? Thú quá? Hí hí...

Mọi người vừa hiện thân, chỉ trong chớp mắt đã tản mác ra vây bọc chặt chẽ. Ba đại hán kinh trang một tổ Nhất Diệp đạo nhân, Huyền Huyền tử, Liễu Vạn Lý chia ra đứng xung quanh vây lấy tên mạo danh Liễu Tồn Trung vào giữa.

Thiên Sơn thần ni cùng Hà Ngọc Trì đứng cạnh bên Hoàng Diện Phong Cái, gần Liễu Tồn Trung.

Thiên Sơn thần ni là một vị cao tăng đắc đạo, vừa rồi nhất thời hiểu lầm Liễu Tồn Trung. Lúc này bà ta đã vỡ lẽ mọi chuyện, cảm thấy rất sượng sùng.

Bỗng Liễu Vạn Lý lớn tiếng nói:

- Liễu đại hiệp, lão Liễu này thô lỗ, nhất thời hổ đồ, đã dùng Hậu bối đao đả thương Liễu đại hiệp thật không nên không phải.

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí, nói:

- Thôi đừng có nói những lời lẽ rắm rít ấy nữa. Chỉ một câu nói sẽ mời tiểu sư đệ mỗ nhậ nhệ no say một phen là đủ rồi. Bữa rượu mừng ấy sẽ có lão khiêu hóa này cùng hợp mặt giúp vui. Hí hí...

Hà Ngọc Trì thấy Hoàng Diện Phong Cái nói như vậy không nhịn được cười, vội xen lời:

- Có ai cầu lão tiền bối góp mặt đâu.

Thiên Sơn thần ni vội quát bảo:

- Câm mồm! Trước mặt lão tiền bối không được vô lễ.

Hoàng Diện Phong Cái cười hí hí, nói:

- Cái gì là lão tiền bối với chả thiếu tiền bối. Lão khiêu hóa này không thích lối ngôn ngữ ấy. Cứ có rượu thịt ăn nhậ là xong tất.

Người nọ lúc này bị vây quanh trong vòng vây, thấy lão khiêu hóa

luôn miệng cười hí hí, mặt đầy vẻ hòa khí, còn bọn Nhất Diệp đạo nhân với Huyền Huyền tử thì giới bị rất nghiêm mật, liền ngh thầm:

“Hồng bát ! Ta đã trúng phải mai phục của đối phương rồi.”

Y lại nghĩ tiếp:

“Có lẽ ba tên đại hán mặc kinh trang công lực yếu ớt nhất. Ta hãy thoát thân bằng ngã đó rồi hãy tính sau”.

Liêu Vạn Lý chợt cao giọng nói:

- Liễu đại hiệp thọ thương chưa lành mạnh hãy lui ra ngoài nghỉ ngơi, để chúng tôi cầm giữ tên gian tặc này, thủng thẳng tra hỏi sau.

Liều Tôn Trung thầm biết kẻ địch ở trước mặt công lực phi phàm, chính mình muốn thắng y cũng không phải chuyện dễ. Với công lực của bọn Liêu Vạn Lý Huyền Huyền tử làm sao thắng nổi đối phương?

Chàng định cất tiếng cảnh cáo, sau nghĩ lại:

“Họ đều là những nhân vật chưởng môn của môn phái, vai vế còn cao hơn mình, vậy cứ để tùy họ định đoạt!”

Nghĩ đoạn chàng không nói nhiều, chỉ lui sang bên đưa mắt nhìn Hà Ngọc Trì thấy nàng đang chăm chú nhìn mình như thầm nói.

Quả nhiên Liễu Tôn Trung đã đoán trúng. Bỗng nghe thấy ba đại hán vận kinh trang hô hoán ồm tỏi. Liễu Tôn Trung đưa mắt nhìn thấy nhân vật mạo danh bỗng nhảy vọt lên trên không tả thủ cuốn lên, hữu thủ phát ngang, nhằm Chương Môn huyết của Huyền Huyền tử với Nhất Diệp đạo nhân tấn công tới.

Khi hai người lách mình tránh né, đột nhiên y cuốn người khom lưng chẳng khác nào một con thần ưng xông thẳng tới trước mặt ba kinh trang đại hán.

Ba đại hán kinh trang này là võ sư hộ viện của Lạc Gia môn, trên giang hồ chỉ được liệt vào hàng thứ hai, thì sao ngăn cản nổi đối phương.

Chỉ nghe thấy những tiếng lớp lớp nổi lên liên hồi. Hai người đứng ở phía trước đã bị đánh bắn ra ngoài hơn trượng, đầu vỡ toang máu tuôn ra như suối.

Mọi người giật mình kinh ngạc, thì tên nọ đã phóng mình chui lọt vào trong rừng.

Nhất Diệp đạo nhân, Huyền Huyền tử, Liêu Vạn Lý định tung mình đuổi theo, đã nghe thấy Thiên Sơn thần ni thủng thẳng nói:

- Ba vị bằng hữu chớ nên truy cản. Khu rừng rậm này rất nghiêm mật, đối phương đã chuẩn bị kỹ càng mới tới đây, tất nhiên phải sớm dọn sẵn đường rút lui, có đuổi theo cũng vô ích thôi.

Hoàng Diện Phong Cái cười hí hí, nói:

- Đúng thế. Đối phương đã ẩn thân vào trong rừng thật khó lòng tìm kiếm thấy.

Ba người nghe nói đành ngừng chân lại. Nhất Diệp đạo nhân nói:

- Nếu vậy chúng ta phải tìm Nạp Mộc Thượng Nhân báo cáo cho vị ấy biết.

Hoàng Diện Phong Cái sầm nét mặt lạnh lùng nói:

- Tìm lão hòa thượng ấy làm gì? Y đâu có biết uống rượu, chỉ phá hỏng cuộc no say của lão khiêu hóa này.

Liễu Tồn Trung xen lời nói:

- Tiểu đệ xin mời sư ca một chén rượu.

Hoàng Diện Phong Cái thích chí, vỗ đùi đen đét khen ngợi:

- Tiểu sư đệ biết điều thật, chẳng trách lão sư ca này cứ luôn khen sư đệ là người tốt hoà.

Ông giơ ngón tay lên khoái trá cười hi hí khiến ai đều nhìn nhau bật cười. Liễu Tồn Trung nói:

- Tiểu đệ mời rượu đã đành nhưng phải có một điều kiện.

Hoàng Diện Phong Cái nháy nhồm người lên thè lưỡi nói:

- Cái gì? Tiểu sư đệ muốn ăn hiệp lão sư ca này phải không?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Tiểu đệ đâu dám thế. Chỉ muốn xin lão sư ca hãy gặp gỡ Nạp Mộc Thượng Nhân trước rồi chúng ta sẽ đi nhậu nhẹt sau.

Hoàng Diện Phong Cái trợn mắt nói:

- Con sâu rượu trong bụng lão sư ca đang ngộ nguyệt. Mẹ kiếp Phải cho nó xơi hai hũ rượu mới được.

Liễu Tồn Trung nói:

- Đủ mười hũ, tiểu đệ cũng xin dâng đủ.

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí rờ bụng, đáp:

- Vậy thì còn gì bằng. Lão sư ca ưng thuận điều kiện của tiểu sư đệ đấy.

Thiên Sơn thân ni hỏi:

- Thượng Nhân hiện ở đâu?

Huyền Huyền tử đáp:

- Phật giá của vị ấy đã di động tới Phiến Phàn tự để nghe ngóng tin tức.

Thiên Sơn thần ni cùng Hoàng Diện Phong Cái đều không biết Phiến Phàn tự ở đâu nhưng cũng không tiện hỏi nhiều, liền theo sau mọi người đi ngay.

Liễu Tồn Trung với Hà Ngọc Trì đứng đĩnh theo sau, cách xa mọi người tới hơn mười trượng, vừa đi vừa chuyện trò vui vẻ. Hà Ngọc Trì nói:

- Đại ca giỏi quá, đã đoán trúng tên họ thế nào cũng tới tìm đại ca.

Liễu Tồn Trung hình như đang tư lự điều gì đó nên không hồi đáp. Hà Ngọc Trì lại tiếp:

- Hiện tại mọi người đều hay rõ mọi việc trước đây đại ca đều bị hàm oan hết.

Liễu Tồn Trung đáp:

- Đại ca bị hàm oan, đó là sự vinh nhục của cá nhân, không có gì đáng nói. Điều đáng ngại là kẻ địch mưu trí đa đoan, chuyên dùng thủ đoạn phân hoa rẽ liễu khiến giới hiệp nghĩa đạo chúng ta phải chia năm xẻ bảy không còn hòa hợp nhau được, làm suy yếu lực lượng chống đối người Kim. Ngọc muội đã rõ Hộ bộ thượng thư Viên Tôn Kiệt là một người ái quốc thương dân, bị bọn gian tà đổ kị gán tội lên đầu ông ta, khiến toàn gia bị tru lục, tính mạng cũng suýt lâm nguy. Nếu chúng ta không khổ công theo đuổi cứu thoát ông ta, thì triều đình lại mất thêm một tay lương đồng trung can.

Hà Ngọc Trì nghe nói, cảm thấy tâm thần rất trầm trọng, vội hỏi:

- Thế đại ca định đoạt mọi việc ra sao?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Đại ca tính giải quyết rất nhiều việc.

Hà Ngọc Trì chỉ trông mong Liễu đại ca sẽ tâm sự với mình. Ngờ đâu Liễu Tồn Trung chỉ luôn luôn tâm sự an nguy của triều đình. Nàng lộ vẻ không vui, phụng phịu nói:

- Có việc gì đâu mà giải quyết lắm thế ?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Ngọc Trì muội làm sao rõ được việc đại sự quốc gia. Đại quân của người Kim đang xâm lấn khắp nơi, các văn quan trong triều đình đều chủ trương cắt đất cầu hòa. Hôm nay dâng cho địch năm thành, ngày mai lại mười thành. Thử hỏi nửa mảnh giang sơn gấm vóc của chúng ta sẽ còn lại được bao nhiêu? Chúng ta sinh làm người của Đại Tống, chẳng lẽ cứ trừng mắt đứng yên mà nhìn ngoại nhân tới xâm lăng quê cha đất tổ? Chẳng thà bị một thương, một mũi đao giết chết tại chiến trường còn hơn là sống trộm một cách tủ nhục.

Hà Ngọc Trì giậm chân, nói:

- Tiểu muội không muốn đại ca chết. Một khi đại ca tử nạn, tiểu muội làm sao mà sống nổi?

Liễu Tồn Trung hơi sửng sốt, vì nghe ý nghĩa câu nói của Hà Ngọc Trì thì trong tâm của nàng đã sớm in sâu hình bóng của chàng.

Chàng cảm thấy vừa hân hoan, nhưng lại vừa khó nghĩ khôn tả. Vì thật ra cho tới bây giờ, thân thể của Liễu Tồn Trung rất mơ hồ. Từ nhỏ, chàng được bang chủ Lữ Di Hạo của Cái Bang nuôi dưỡng cho tới khi trưởng thành. Mà Lữ Di Hạo chưa từng thổ lộ cho Liễu Tồn Trung nửa câu về thân thể của chàng, chỉ giảng dạy việc đại nghĩa quốc gia dân tộc.

Vì vậy Liễu Tồn Trung với một bầu nhiệt huyết chỉ luôn nghĩ đến nhiệm vụ gánh vác giang sơn của người trai thời loạn, mà gạt bỏ chuyện cá nhân của mình sang một bên.

Lúc này chàng nghe thấy Hà Ngọc Trì nói như vậy bất giác thở dài đáp:

- Đại ca chỉ nói thí dụ vậy thôi, chứ làm sao mà chết được.

Hà Ngọc Trì đi sát bên chàng. Liễu Tồn Trung cảm thấy mùi hương thơm như lan như xạ bay vào mũi, khiến chàng như ngất ngây, vội tĩnh tâm thần nói:

- Cái chết có khi nặng như núi Thái Sơn, có lúc nhẹ tựa lông hồng. Nhưng dù sao ai cũng phải chết một lần, có khác nhau là chọn cái chết có giá trị. Cái chết mà oanh oanh liệt liệt mới không hổ thẹn với tiền nhân.

Hà Ngọc Trì không vui, nói:

- Thôi, đại ca đừng luôn miệng nói chết với chóc nữa. Họ đã đi xa lắm rồi đấy.

Liễu Tồn Trung đưa mắt nhìn, thấy lão sư ca theo sau mọi người khoảng mấy chục thước, vội đề khí đuổi theo.

Thì ra Phiến Phàn tự ở tận cùng của Thiên Bình cốc. Hình dáng của ngôi chùa chẳng khác gì một cánh buồm, diện tích rất nhỏ, lâu nay không có hương hỏa, đến cả hòa thượng trụ trì cũng chẳng thấy. Có lẽ là một ngôi chùa bỏ hoang phế từ lâu. Nhưng tám bảng treo trước cửa đề ba chữ Phiến Phàn tự vẫn lơ mờ nhận ra được.

Nạp Mộc Thượng Nhân ngồi xếp bằng tròn trên một chiếc bồ đoàn. Hoàng Diện Phong Cái, Thiên Sơn thần ni, Nhất Diệp đạo nhân, Huyền Huyền tử, Liêu Vạn Lý các người đều lần lượt ngồi xuống.

Liêu Vạn Lý ngừng đầu lên, thấy Liễu Tồn Trung với Hà Ngọc Trì đã tới nơi, liền chấp tay, nói:

- Liễu đại hiệp, xin mời ngồi xuống đây.

Liễu Tồn Trung vội chấp tay hoàn lễ, đáp không dám, đoạn chàng từ từ ngồi xuống.

Hà Ngọc Trì le lưỡi, nói:

- Ôi chà ! Sao ở đây dơ dáy thế này!

Thiên Sơn thần ni bồng quát bảo:

- Ngọc Trì, trước mặt các vị tiên bối đây, sao mi cứ ăn nói bậy bạ hoài thế

Hà Ngọc Trì nghe sư phụ quát mắng, bảo các người có mặt tại đây đều là tiên bối, bất giác nàng bực mình nghĩ bụng:

“Hừ! Hừ! Sư phụ chẳng biết gì cả, những người này tuy nom đạo mạo ra đáng tiền bối lắm mà chỉ được nổi ỷ chúng hiếp cô đánh Liễu đại ca đến thọ trọng thương”.

Nếu lại nghĩ đến tình cảnh ở trong bụi cỏ gặp con đại xà bất giác lại càng tức giận thêm. Nhưng vì có mặt sư phụ tại đó, nên nàng không dám nói năng gì nữa.

Nhất Diệp đạo nhân gượng cười nói:

- Vị nữ hiệp đây là lệnh đồ của Thần Ni đấy ư?

Thiên Sơn thần ni chấp tay đáp:

- Chính thế.

Huyền Huyền tử nói:

- Lệnh đồ nom mặt rất quen, dường như mỗ đã gặp ở đâu rồi thì

phải?

Hà Ngọc Trì nguyệt đối phương một cái, tựa hồ như rất chán ghét. Liêu Vạn Lý bỗng vỗ thanh hậu bối đao, xen lời:

- Ô ! Vị nữ hiệp hình như là vị thư sinh công tử đã đi cùng với Liễu đại hiệp vừa mới đây.

Hà Ngọc Trì không sao nhịn được, “hừ” nhạt đáp:

- Còn phải nói nữa. Suýt tí nữa thì tôi đã bị táng mạng dưới thanh Hậu bối đao của lão già hung ác người rồi.

Nhất Diệp đạo nhân bỗng tỉnh ngộ nói:

- Đúng rồi. Chẳng trách thư sinh công tử nọ lại am hiểu Thiên Sơn khinh công. Thì ra là vị cô nương đây đã hóa trang.

Ngừng giây lát, lão bỗng cảm thấy ăn năn hồi lỗi vô hạn, liền quay sang nói với Liễu Tồn Trung:

- Liễu đại hiệp chớ nên ghi nhớ tới chuyện đáng tiếc đã qua, nhất thời bần đạo quá phần nộ che lấp cả lý trí, nên mới có những hành động quá đáng ấy. Nhưng đó chỉ là một sư vô tâm, vậy đại hiệp chớ nên trách cứ.

Liêu Vạn Lý nói:

- Tuy gọi là vô tâm nhưng việc sai lầm vẫn đặc tội, Liễu đại hiệp phán đoán ra sao?

Liêu Tồn Trung chấp tay cười đáp:

- Việc quá khứ coi như là xong, chúng ta chớ nên đề cập tới nữa.

Hoàng Diện Phong Cái bỗng trợn mắt quát lớn:

- Thiên hạ này làm gì có chuyện dễ dãi như vậy. Các người không phân rõ trắng đen, đả thương tiểu sư đệ của lão khiếu hóa mỗ. Dù cho tiểu sư đệ bằng lòng xá xóa, lão khiếu hóa này cũng không chịu.

Nghe lão ăn mày già nói như vậy, mọi người đều đưa mắt nhìn nhau, không dám thốt một lời.

Liêu Tồn Trung chỉ mỉm cười, ngồi yên bất động. Thiên Sơn thần ni sợ Hoàng Diện Phong Cái sẽ phá hỏng cục diện, vội xen lời:

- Lão khiếu hóa, tiểu sư đệ của lão đã khoan nhân đại lượng, bằng lòng xá xóa hết mọi chuyện, sao lão lại có dạ nhỏ nhen như thế?

Hoàng Diện Phong Cái oang oang nói:

- Không nhỏ sao được. Y cũng chả nhận tội là gì?

Vừa nói, lão vừa đưa tay ra chỉ vào Liêu Vạn Lý.

Liêu Vạn Lý vội hỏi:

- Thế theo ý lão khiếu hóa thì việc này bọn mỡ phải xử trí ra sao?

Hoàng Diện Phong Cái trợn mắt quát:

- Còn phải nói nữa. Các người phải thỉnh tội với tiểu sư đệ mỡ bằng cách mời nhậu nhẹt. Lão khiếu hóa mỡ sẽ là người đứng làm trung gian hòa giải. Mệ kiếp, chỉ tốn cho lão khoảng mười hũ rượu là cùng.

Hoàng Diện Phong Cái vừa dứt lời mọi người đều bật cười ha hả. Liêu Vạn Lý vỗ tay, cười đáp:

- Mỡ xin tán thành! Tán thành !

Thiên Sơn thần ni cũng thở hắt ra. Bà ta biết rõ Hoàng Diện Phong Cái không phải là người dễ chọc ghẹo. Nếu làm cho lão nổi giận thì mấy người đây không tránh được ném mùi khổ sở.

Liều Tồn Trung biết rõ sư ca chỉ hay đùa cợt thiên hạ, nên từ đầu chí cuối chàng chỉ đứng bên ngoài khoanh tay mỉm cười.

Lúc bấy giờ mọi vấn đề lại đặt trọng tâm vào nhân vật cao thủ giả mạo Liều Tồn Trung. Người này là ai, sao lại có công lực thâm hậu nhường ấy?

Mọi người đều chỉ ước đoán mò chứ không ai dám xác định thân phận đối phương.

Liều Tồn Trung thấy mọi người đã an tọa, liền chấp tay, vái khắp một vòng nói:

- Thưa các vị tiền bối, văn bối lần này mạo muội tiến vào Thiên Bình cốc nguyên vì có một nhiệm vụ chuyển đạt tới chư vị. Vừa may lại có mặt cả Thần Ni tiền bối với lão sư ca, nên sự tình lại càng dễ dàng hơn.

Hoàng Diện Phong Cái hỏi:

- Tiểu sư đệ, việc gì thế Có hệ trọng chăng?

Liều Tồn Trung thở dài, đáp:

- Cái Bang của chúng ta đã bị hủy diệt.

Hoàng Diện Phong Cái giật mình thất kinh. Các người có mặt tại đó càng ngạc nhiên khôn tả.

Liêu Vạn Lý là người đầu tiên không sao nhịn nổi, liền hỏi:

- Ai hủy hoại Cái Bang?

Liều Tồn Trung liền thuật rõ từ đầu chí đuôi một lượt rồi tiếp:

- Văn bối được chỉ thị của Thi Huyền trưởng lão tới đây để thông tin cho các đại môn phái. Ngờ đâu kẻ địch lại đi trước một bước tàn phá Tôn Hán Điện với Cửu Chân cung vu oan giá họa cho văn bối, khiến cho giới hiệp nghĩa đạo võ lâm nghi kỵ chia rẽ để chúng được hưởng lợi ngư ông.

Ngừng giây lát chàng lại nói tiếp:

- Cho tới nay Mạc Nam lão ma, Tôn Kha Ba, Thiên Diện Yêu Hồ đều bị Thông Thiên Hiểu mua chuộc, nên thực lực của địch nhân chúng ta không thể xem thường.

Nhất Diệp đạo nhân, Huyền Huyền tử, Liêu Vạn Lý các người đều đưa mắt nhìn nhau, mặt lộ vẻ nghiêm trọng, không thốt một lời.

Hà Ngọc Trì vẫn còn căm hận chưởng môn Hành Sơn phái Huyền Huyền tử đã dùng kiếm đả thương Liễu đại ca, nên cố ý bêu xấu đối phương trước mặt mọi người, liền nói:

- Không riêng gì bọn Tôn Kha Ba, mà cả đệ nhất kiếm thủ Hành Sơn phái cũng bán mình cho Đông Doanh.

Hoàng Diện Phong Cái bỗng gõ thanh Đả cầu bỗng xuống mặt đất, trầm giọng hỏi:

- Diệt nhi, việc này có thật không?

Hà Ngọc Trì đáp:

- Diệp nữ đâu dám nói ngoa.

Thế rồi nàng kể lại việc bọn Diêm Vương Kiếm Từ Cận, Thất Sát Thủ Túc Xá Ngô câu kiếm Tuyết Tiêm Phong tới hành thích Ngụy Thắng như thế nào cho mọi người nghe.

Hoàng Diện Phong Cái nói:

- Ô! huyền Huyền chưởng môn, đây là do lão không nên không phải. Thân làm chưởng môn sư huynh mà chẳng dạy dỗ môn hạ chặt chẽ để Từ Cận dẫn đường cho chó nòi giáo cho giặc.

Lão ăn mày cứ nhớ mình có cây trúc trượng đánh chó nên quen miệng hay dùng câu chó trong ngôn ngữ.

Mọi người tuy buồn cười thầm nhưng không ai dám để lộ ra ngoài mặt.

Hà Ngọc Trì không biết cấm kỵ gì cả, xen lời cười nói:

- Bá bá khiếu hóa, dẫn đường cho hổ chứ đâu có phải dẫn đường cho chó?

Hoàng Diện Phong Cái cười hi hí, đáp:

- Chớ với hồ cũng thế thôi, có gì lạ đâu.

Nạp Mộc Thượng Nhân từ đầu chí cuối vẫn chưa hề cất tiếng nói, lúc này thấy Huyền Huyền tử lâm vào tình cảnh khó khăn, liền chấp tay xen lời:

- A Di Đà Phật! Từ thí chủ chưa trút sạch nghiệp chướng đó là chuyện riêng của cá nhân. Nếu y tự biết ăn năn hối cải, bể khổ vô bờ, quay đầu lại sẽ thấy bến ngay.

Thiên Sơn thần ni nghe đồ đệ cương đề cập tới chuyện Ngụy Thắng không biết tình hình sau đó ra sao liền hỏi:

- Rồi Ngụy Thắng được ai cứu giúp?

Bà ta biết rõ với tài năng non nớt của đồ đệ quyết không thể nào cứu thoát được Ngụy Thắng. Hà Ngọc Trì đáp:

- Ông ta được một gã vệ binh mặt vàng cứu thoát.

Nàng vừa thốt xong câu ấy, mọi người đều kinh ngạc vô cùng, Nhất Diệp đạo nhân hỏi:

- Một gã vệ binh thì làm sao cứu nổi Ngụy Thắng?

Hà Ngọc Trì liền đem chuyện gã vệ binh mặt vàng chỉ một chưởng đã đánh chết Tuyết Tiêm Phong, dọa Từ Cận với Túc Xá phải bỏ chạy như thế nào.

Mọi người nghe xong đều thất kinh, đưa mắt nhìn nhau. Nạp Mộc Thượng Nhân động lòng, hỏi:

- Người đó là ai thế?

Mọi người ngồi thừ ra, không ai giải đáp được.

Liễu Tồn Trung không dám chậm trễ, vội nói:

- Theo suy đoán của văn bối, thì trừ giáo chủ Tây Vực Hỏa Thần giáo, không ai có một công lực mạnh mẽ đến thế.

Chàng vừa nói dứt, bọn Nhất Diệp đạo nhân, Huyền Huyền tử, Liêu Vạn Lý không hẹn mà cùng thất thanh kêu ồ một tiếng.

Nạp Mộc Thượng Nhân cũng hơi sửng sốt, không còn bảo trì được sự trấn tĩnh như trước.

Vì ba chục năm trước đây, việc các nhân vật Trung Nguyên liên minh tới Tây Vực giáo nghiệm võ, ấn tượng như vẫn còn trước mắt. Hỏa Thần giáo chủ chưa hề lộ diện, mà các nhân vật Trung Nguyên đã bị thảm bại trở về.

Hồi ấy Nạp Mộc Thượng Nhân là trưởng lão giám viện thay mặt cho Thiếu Lâm tự, nên sau khi thất bại, ông ta cảm thấy ngoài trời có trời, người giỏi còn có người giỏi hơn, võ học thật bao la chẳng khác gì bể cả.

Vì vậy, ông ta tự cảm thấy bản lĩnh của mình hãy còn rất thấp kém liền tu khổ luyện nội kinh. Tuy ba chục năm nay, Nạp Mộc Thượng Nhân đã khác hẳn khi xưa nhưng ông ta tiến bộ, đối phương cũng tinh tiến vượt mức.

Nếu quả thật Hỏa Thần giáo chủ lần này đích thân tới Trung Nguyên tất nhiên phải có mưu đồ gì rất trọng đại.

Thiên Sơn thần ni cũng cảm thấy việc này rất nghiêm trọng. Hoàng Diện Phong Cái thì đôi lông mày bạc nhú lại, trái hán với thái độ hay cười cợt hàng ngày, cất tiếng hỏi:

- Tiểu sư đệ vì sao lại đoán người nọ chính là Hỏa Thần giáo chủ?

Liễu Tồn Trung đáp:

- Vì tiểu đệ đã gặp gỡ lão ở dưới Ma Trảo hàn đầm. Thiên Sơn thần ni bỗng tỉnh ngộ, nói:

- Lão khiêu hóa có nhớ lần ấy chúng ta tới hàn đầm, phá hoại việc vớt Bối Diệp kinh của Hỏa Thần giáo chủ không?

Hoàng Diện Phong Cái giờ tay gỡ mái tóc rối bù nói:

- Thì ra cả chiếc hàn đầm lợi hại ấy cũng không làm khó dễ nổi Hỏa Thần giáo chủ.

Dứt lời lão lại hỏi:

- Tiểu sư đệ hãy kể lại tình cảnh ở dưới hàn đầm như thế nào cho mọi người nghe đi?

Liễu Tồn Trung liền kể đại khái tình hình mình đã chỉ cho Hỏa Thần giáo chủ lấy Bối Diệp kinh, giao đấu với con Lục trảo hà mô rồi Hỏa Thần giáo chủ lén thoát khỏi hang động ra sao cho mọi người nghe.

Quần hùng nghe xong, Nạp Mộc Thượng Nhân miệng niệm Phật hiệu không ngừng.

Hoàng Diện Phong Cái cười híp mắt, nói:

- Lão ni cô, có lẽ lão Hỏa Thần giáo chủ vào Trung Nguyên phen này để tìm chúng ta tiết hận cũng nên.

Thì ra ngày nọ Túy hòa thượng cùng Tiểu Hắc, Trần cô nương gặp

gỡ Hoàng Diện Phong Cái ở ngôi miếu đổ rồi Xuyên Địa Thủ Trần Tứ cùng ghé lại đó báo cáo việc Liễu Tồn Trung tiểu sư tổ bị Tôn Kha Ba ném xuống hàn đầm, miếng Mặc Ngọc trong người bị Ngũ Hành Đội Hỏa Thần giáo cướp mất.

Hoàng Diện Phong Cái đau lòng khẩn tả định kiếm Tôn Kha Ba trả thù. Sau Túy hòa thượng liền góp ý bảo việc tìm kiếm Tôn Kha Ba thanh toán cứ tạm dẹp sang bên cũng không muộn, hiện tại hãy nghĩ cách đối phó với Hỏa Thần giáo, một khi chúng có khối Mặc Ngọc trong tay.

Thế rồi ông ta liền đem chuyện ở trong Tuyết cốc gặp Bát Long Tôn Giả thọ trọng thương, trước khi chết có giao cho mình cuốn Bối Diệp kinh của Thiên Trúc.

Tôn Giả còn nói Hỏa Thần giáo chủ quyết chiếm được cuốn kinh thư ấy, và khuyên ông ta nên chú tâm nghiên cứu. Sau khi mai táng Bát Long Tôn Giả, ông ta học hỏi được một chiêu công phu duy nhất của Bối Diệp kinh, thì tin tức đã bị loan truyền ra ngoài giang hồ. Hỏa Thần giáo chủ liền phái Lục Hỏa sứ giả với Ngũ Hành Đội tìm kiếm cướp đoạt. Rồi sau trận giáo đấu ở ven hàn đầm, Túy hòa thượng vì vượt qua hàn đầm, không ngờ lại đánh rơi cuốn Bối Diệp kinh xuống đáy nước. Vì vậy Túy hòa thượng mới đoán Hỏa Thần giáo chủ khổ công truy tầm. Mặc Ngọc, mục đích duy nhất là để xuống dưới hàn đầm kiếm cuốn Bối Diệp kinh. Nếu muốn ngăn trở Hỏa Thần giáo chủ chỉ còn cách tới hàn đầm ẩn phục sẵn đợi chờ. Đương thời hai người thương lượng kỹ lưỡng rồi tới rủ Thiên Sơn thần ni cùng đi.